

PERSFOCUS

VIERDE JAARGANG NUMMER 5

--

MEI 1988

knipselkrant van vereniging martijn
over kinderen, volwassenen en seksualiteit

OMAN IS FOTOGENIEK, maar de meest fotogenieke sekse van de twee krijg je nauwelijks voor de camera. Jongetjes echter schudden je hand en verdringen elkaar voor de foto.

UN 22-4

In dit nummer:

Hé, Ho! Adoptie ...	pag. 2
Doglap of blinddoek ?	pag. 6
'Porno' in de Bijlmer	pag. 9
A child-molesting priest	pag. 10
Verknijpte conducteur ?	pag. 11
Ontaarde ouders	pag. 12
Ietsje in Mie's bil	pag. 14
Ontucht van de maand	pag. 16
Paranoia	pag. 20
Homovriendelijk ?	pag. 22
Pedagogische incest	pag. 24
Seksgol op tv	pag. 26
Achergrond	pag. 28
Documentatie-lijst	pag. 32

REPORT

STATE OF CALIFORNIA

DEPARTMENT OF AGRICULTURE

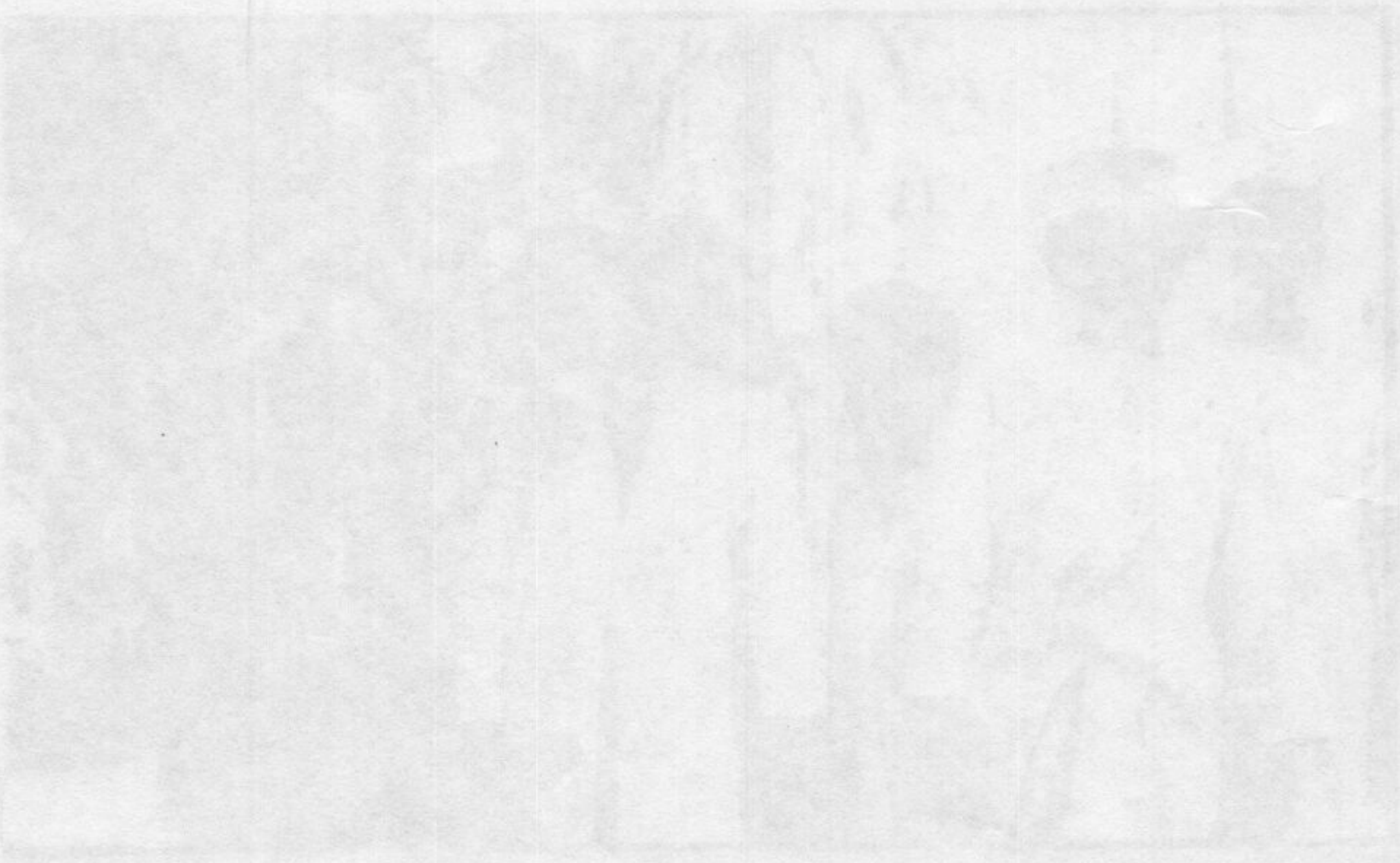

FIGURE 1. Aerial view of the study area, showing the location of the experimental plots and the surrounding landscape.

RESULTS

The results of the experiment are presented in the following tables. The first table shows the yield of the different treatments, and the second table shows the effect of the treatments on the soil moisture content. The data indicate that the treatments had a significant effect on both yield and soil moisture content.

PERSFOCUS, vierde jaargang, nummer 5, mei 1988

Knipsels uit:

De Volkskrant	Vk
Trouw	Tw
Algemeen Dagblad	AD
De Telegraaf	Tel
Utrechts Nieuwsblad	UN
Nieuwsblad van het Noorden	NvHN
Binnenhof	Bh
Tubantia	Tub
Leidsch Dagblad	LD
Dagblad Kennermerland	DK
Het Nieuwsblad	NB
Stadskrant Dordrecht	SK
Rijn en Gouwe	R&G
Groene Amsterdammer	GA
Haagse Post	HP
Panorama	Pan
Nieuwe Revu	NR
Gay Krant	GK
SEK	SEK
Sekstant	Skst
VPRO-gids	VPRO
Handelingen Tweede Kamer	H2K
Gazet van Antwerpen	GvA
Seattle Times	ST

Abonnementen op Persfocus kosten f 55,- per jaar.

Losse nummers f 6,50.

Giro 5459646 van Vereniging Martijn

Postbus 5478, 1007 AL Amsterdam.

Adoptieregels iets soepeler

Taboe voor samenwonenden en homoseksuelen blijft

Van onze verslaggevers
DEN HAAG - De mogelijkheden voor een alleenstaande om een kind te adopteren mogen wat minister Korthals Altes van justitie betreft iets ruimer worden. Maar ongehuwde paren en homoseksuelen blijven buiten de boot vallen.

Minister Korthals Altes schrijft in een notitie aan de Tweede Kamer dat hij de adoptieregels voor weduwen en weduwnaars en mensen die in scheiding liggen, minder strak wil maken. Hij stelt wel de voorwaarde

dat de adoptieprocedure is begonnen voordat een van beide echtgenoten overleed of het huwelijk op de klippen liep.

De minister wil de procedure ook vergemakkelijken voor de man of vrouw die trouwt of gaat samenwonen met een partner die al kinderen heeft. De stiefmoeder of -vader moet dan de kans krijgen die kinderen te adopteren, als er tenminste geen wettige vader of moeder in het spel is. Binnen families moet de procedure ook iets eenvoudiger worden, bijvoorbeeld wanneer een

tante of oom een nichtje of neefje lange tijd als pleegkind heeft verzorgd.

Tot slot vindt de minister dat adoptie mogelijk moet worden voor iemand die weliswaar getrouwd is maar waarvan de huwelijkspartner onvindbaar is, of geestelijk gestoord, of onder curatele staat.

Vanaf 25 jaar

Korthals Altes wil adoptie pas toestaan als de ouder(s) 25 jaar zijn. Een maximum leeftijdsgrens hoeft er volgens de minister niet te komen. Hij vindt dat de rechter maar moet beoordelen of de adoptieouders niet te oud zijn.

Korthals Altes heeft zelf wel een oordeel over adoptie door een homoseksueel paar. Dat komt de minister 'ongewenst' voor, omdat het kind dan twee vaders of twee moeders zou krijgen. De bewindsman wil de mogelijkheid dat uitsluiten door in zijn wetsvoorstel uitdrukkelijk te bepalen dat een kind niet tegelijkertijd meer dan een vader en een moeder kan hebben.

Belang kind

„Leidraad bij adoptie is altijd geweest en dient te blijven het belang van het kind. Uit oogpunt van het belang van het kind komt de adoptiemogelijkheid voor paren van gelijke kunne ons ongewenst voor betwijfeld wordt of dit niet een evenwichtige ontwikkeling van het kind in de weg staat en of een dergelijke situatie niet uitnodigt tot idealisering van het andere ge-

slacht. In zijn latere leven zou het kind hierdoor problemen kunnen krijgen”, schrijft Korthals Altes, die een identiteitscrisis bij zo'n kind niet denkbeeldig acht.

Een heteroseksueel maar ongehuwd paar komt evenmin in aanmerking wat de minister betreft. Hij vindt dat het paar dan minstens vijf jaar bij elkaar moet zijn en dat is moeilijk te controleren. Korthals Altes wijst ook op een onderzoek dat stelt dat zulke relaties minder stabiel zijn dan huwelijken. 31 procent wordt beëindigd tegen tien procent van de huwelijken. Ook zou Neder-

land teveel afwijken van de andere Europese landen als samenwonenden wel een kind zouden kunnen adopteren. Korthals Altes denkt dat er dan problemen komen als in 1992 de binnengrenzen van Europa vervallen.

De Nederlandse vereniging tot integratie van homoseksuelen (het COC) vindt dat Korthals Altes de vooroordelen tegenover homoseksuelen bevestigt. Het Bureau internationale adoptie (BIA) betwijfelt of het voorstel in het belang van het kind is.

• Pagina 3: Adoptie deels verruimd

Adoptie deels verruimd

• Vervolg van pagina 1

Het COC vindt het onterecht dat minister Korthals Altes homoseksuele paren van adoptie wil (blijven) uitsluiten. De opvatting van de bewindsman dat door homo-paren geadopteerde kinderen later in een 'identiteitscrisis' terecht kunnen komen, bestrijdt het COC. Volgens een woordvoester is uit onderzoeken onder kinderen van homoseksuele paren gebleken dat er zich geen problemen van deze aard voordoen. Het COC vindt ook dat door de mogelijkheid niet te openen de vooroordelen ten aanzien van adoptie door „twee vaders of twee moeders”, zoals in de notitie staat, in stand worden gehouden. „Op deze

manier is de regering bezig oude waarden in stand te houden in plaats van maatschappelijke verschuivingen in goede banen te leiden”, aldus de woordvoester. Het Bureau internationale adoptie (BIA) staat volgens bestuurslid J. Temmink niet te juichen bij de plannen van Korthals Altes om de adoptiemogelijkheden voor alleenstaanden te verruimen. Het BIA stelt zich op het standpunt dat het „plezieriger” is als twee ouders voor de opvoeding van een adoptiekind zorgen, „omdat er al genoeg komt kijken bij adoptie”, aldus Temmink. „Wij prefereren een stabiele relatie.” Het BIA heeft geen problemen met adoptie door ongehuwd samenwonenden, maar ervaart bezwaren van de kant van donorlanden.

Temmink heeft de indruk dat Korthals Altes met zijn voorstel toegeeft aan de druk van aspirant-ouders. „Hierdoor breid je alleen de vraagkant uit. Maar er komt geen enkel adoptiekind meer door naar Nederland. De notitie van Korthals Altes is dan ook helemaal niet in het belang van het kind.”

„Wereldkinderen”, de grootste organisatie voor adoptiebemiddeling in Nederland, heeft inmiddels besloten per 1 juni te stoppen met een deel van de wachtlijsten. De wachtlijsten voor adoptieouders liggen inmiddels boven de drie jaar.

Adoptie

MINISTER Korthals Altes van Justitie wil niet-getrouwde samenwonenden, dus ook homoparen, blijven uitsluiten van de mogelijkheid een kind te adopteren, zo blijkt uit zijn discussienota aan de Tweede Kamer. De overheid probeert gelijke behandeling naar burgerlijke staat en seksuele geaardheid te bevorderen, maar dat houdt ineens op bij adoptie. Dan wordt „het belang van het kind” blindelings gekoneld aan het boterbriefje.

De minister beroept zich niet op traditie. Dat zou in het licht van het algemene beleid ook wat al te vreemd zijn. Hij voert — nogal willekeurige — statistieken aan over de algemene stabiliteit van huwelijkse en niet-huwelijkse relaties. Die zijn voor adoptie niet van belang. Bij elke adoptie hoort zorgvuldig onderzoek naar de huiselijke sfeer waarin het kind komt. Kortere durende relaties, al of niet met huwelijk, zijn dan niet ter zake.

Bij zijn afwijzing van homoparen als adoptieouders gaat de minister nog een stuk verder. Hij komt met vreemde en onbewezen stellingen aanzetten over gebrek aan identificatiemogelijkheden voor het geadopteerde kind. Dit „argument” gaat kennelijk niet meer op wanneer het om alleenstaande ouders gaat — daarvoor wil de minister de mogelijkheden juist

enigszins verruimen. Een nogal kras gebrek aan logica, dat allerminst zal helpen om vooroordelen tegen homoseksuelen te bestrijden.

Een ander argument tegen adoptie door niet-gehuwden doet eveneens pover aan. De minister vindt dat Nederland op dit punt niet voorop moet lopen ten opzichte van andere Europese landen. Dat zou (niet nader aangeduide) moeilijkheden kunnen geven bij een verdere integratie in 1992.

Zo belanden we in het vetburgerlijke Europa van het boterbriefje naast de boterberg. Het kabinet heeft recentelijk de neiging om op allerlei beleidsterreinen Europa te laten opdraven als de kampioen van de sociale verslechtering en de boeman voor elke vernieuwing. Wat wordt dat voor een ijsselijk verstand Europa, waarin geen enkel land meer op enig punt voorop mag lopen?

Het kabinet en andere behoudenden in Nederland moeten eens ophouden met platte trucs in deze sfeer, die allerminst bevorderlijk zijn voor het Europese streven. En liberalen hebben hopelijk wat meer bij te dragen aan Europa en Nederland dan schrale smoesjes om traditioneel gezinsdenken en wezenlijke ongelijkheid in stand te houden. Korthals Altes verdient, ook in eigen kring, forse en principiële oppositie.

Adoptieplan van minister onredelijk voor homo-paren

De ideeën van minister Korthals Altes van Justitie over het adoptiebeleid roepen vragen op. Waarom vreest de minister een identiteitscrisis bij kinderen die worden geadopteerd door twee mannen of twee vrouwen? En wat voor soort identiteitscrisis is dat dan? Denkt hij dat zulke kinderen in een crisis komen omdat ze bij zichzelf ontdekken dat ze hetero zijn? Is de minister even bezorgd over de identiteitscrisis van een homoseksueel kind dat in een heteroseksueel gezin is geplaatst?

Zou hij echt denken dat homoseksuelen geen kinderen kunnen opvoeden? De theorie dat kinderen opgevoed door homoseksuelen er slechter aan toe zijn dan kinderen opgevoed door hetero's, is een vooroordeel.

Is de minister soms gewoon bang dat goed voorbeeld goed doet volgen, zodat het kind homo wordt? Dat zou voor een liberale minister geen enkel bezwaar mogen zijn. Zou hij ook zo bezorgd zijn over de identiteitscrisis van een zwart kind geadopteerd door witte ouders en omgekeerd?

De minister vreest bovendien de idealisering van het andere geslacht. Alsof ouders, wat voor ouders dan ook, de enigen zijn die identificerende en idealiserende invloed hebben op hun kind. Het kind woont weliswaar bij de ouders,

maar leeft in de wereld van burens, familie, vriendjes en vriendinnetjes, school, tv, enzovoorts. Dat kinderen geïsoleerd opgroeien, is een onjuiste constatering.

Ronduit onlogisch zou het zijn dat eenoudergezinnen wel mogen adopteren, maar homoseksuele paren niet. Immers, wat hebben twee adoptieouders van hetzelfde geslacht gemeen met eenoudergezinnen? De afwezigheid van het andere geslacht! Als deze afwezigheid oorzaak zou zijn van een identiteitscrisis, waarom wordt deze crisis in het geval van alleenstaande ouders wel geaccepteerd, en bij homoseksuele paren niet?

Kortom, de ideeën van Korthals Altes zijn een helder voorbeeld van intolerantie en onredelijkheid. Zij zijn onlogisch en besmet met vooroordelen. Als redelijkheid en afwezigheid van vooroordelen criteria waren voor adoptie-toewijzing, dan zou ik in elk geval één persoon kunnen noemen die niet voor het adopteren van een kind in aanmerking kwam.

AMSTERDAM drs J. P. M. Schrijvers, voorzitter homowerkgroep Humanistisch Verbond.

Overtuiging

Minister Korthals Altes van Justitie is tegen adoptie door homo-paren, zo bleek deze week.

Uit het oogpunt van het belang van het kind komt de adoptiemogelijkheid voor paren van gelijke godsdienstige of

politiek-ideologische overtuiging mij ongewenst voor. Betwijfeld wordt of dit niet een evenwichtige ontwikkeling van het kind in de weg staat en of een dergelijke situatie niet uitnodigt tot idealisering van een andere godsdienstige of politiek-ideologische overtuiging.

Dit laatste lijkt me in het geval van twee VVD-ouders overigens nog niet eens zo slecht.

„Adoptie door homo-paar soms uitstekend voor kind”

Van onze verslaggever
MAURITS SCHMIDT

SOEST — „Meneer, met permissie, u stinkt.” Wat mevrouw Hoksbergen betreft, zou de verslaggever niet in aanmerking komen als adoptie-ouder. Zeker niet voor een astmatisch kind. Behalve dat rokers een rooklucht verspreiden, laten ze anderen meeroeken. Rokers dus niet en Jehova's Getuigen ook niet, want die verbieden inenting. Maar verder moet iedereen in principe in aanmerking kunnen komen als adoptie-ouder. Dat zijn mevrouw en meneer Hoksbergen met elkaar eens.

Dr R. Hoksbergen is buitengewoon hoogleraar voor adoptie aan de Rijksuniversiteit Utrecht, wereldwijd een unieke betrekking naar hij zegt. Beroepshalve dus de meest getigende Nederlander om commentaar te vragen op de voorstellen voor „Adoptie, anders dan door een echtpaar” die minister Korthals Altes van Justitie vorige week naar de Tweede Kamer stuurde.

Korthals Altes stelt voor om, op voorwaarden, adoptie door één ouder wettelijk toe te staan. Tot dusver is dat recht alleen voorbehouden aan gehuwden. Of ongetrouwde hetero-paren straks ook moeten mogen, weet de minister nog niet. De minister acht homo-paren ongeschikt als adoptie-ouders: het geadopteerde kind zou er een identiteitscrisis aan kunnen overhouden.

Uitzonderingspositie

„Treurig” noemt Hoksbergen het dat het acht jaar moest duren voordat justitie met een standpunt kwam over andere vormen van adoptie. Staatssecretaris Haars kondigde in 1980 onderzoek aan naar adoptiemogelijkheden door niet-gehuwden. Hoksbergen onderzocht daarna op verzoek van de vereniging Wereldkinderen, de grootste Nederlandse adoptie-organisatie, hoe dat internationaal ligt. In de meeste Europese landen blijkt adoptie door ongetrouwden

Als pleegzoon van homopaar ontwikkel ik me als hetero

In de Volkskrant van 4 mei las ik met verbazing hoe minister Korthals Altes in een brief aan de Tweede Kamer liet weten dat hij tegen adoptie is door homoparen. Waar haalt de minister zijn wijsheid vandaan om deze uitspraak te doen? Zelf ben ik pleegzoon van een homopaar waar ik al bijna vijf jaar bij woon (sinds mijn twaalfde) en nooit heb ik de neiging gehad zelf een homo te worden.

Integendeel, het percentage dat ik me meer en meer hetero voel, groeit naar mate ik ouder word. Dus mijn situatie nodigt mij in ieder geval helemaal niet uit tot „idealiseren van hetzelfde geslacht”!

Ik heb wel leren accepteren dat er mensen zijn van hetzelfde geslacht die van elkaar houden, maar dat is niet meer of minder vreemd dan dat mensen van verschillend geslacht van elkaar houden. Ik ga regelmatig naar mijn ouders en als ik de opvoeding vergelijk die ik van mijn ouders kreeg, met die van mijn pleegouders, dan vind ik dat mijn pleegouders mij in bepaalde opzichten strenger opvoeden dan mijn ouders: netjes eten, beleefd zijn en bepaalde huishoudelijke verplichtingen nakomen.

Dat is niet altijd even leuk, maar ik heb nog nooit het gevoel gehad dat ze dat doen om mij te pesten. Het hoort bij je opvoeding, net zo goed als je moet leren je te beheersen als je woedend bent over een bepaalde uitspraak! Ik heb ook leren houden van muziek, kunst, literatuur en de natuur. Ik ben even gelukkig en verdrietig als mijn vrienden en vriendinnen die door heteroparen worden opgevoed.

Dat de minister meent dat een „evenwichtige ontwikkeling van een door homo's geadopteerd kind in de weg wordt gestaan”, is de mening van de minister. Maar dat de minister uit zijn mening conclusies gaat trekken en die aan andere mensen op wil leggen, vind ik dom en niet terecht. Dat komt voort uit het bang zijn voor het onbekende. Een bekend Nederlands spreekwoord daar-

mogelijk. „Ze zijn niet altijd enthousiast, maar het kan.”

In vier punten noemt Hoksbergen de omstandigheden waarom volgens hem de adoptiemogelijkheden moeten worden verruimd. Voor alles komt dat er bij een adoptie ouders moeten worden gezocht voor een kind en niet andersom. Gehuwd of ongehuwd, hetero of homo: hoe graag een paar een kind wil, dat alleen kan nooit voldoende reden zijn om te plaatsen.

Ten tweede is er een belangrijk verschil tussen pleeg- en adoptiekinderen. De laatsten kunnen nooit terugvallen op hun natuurlijke ouders. Die zijn meestal overleden of verdwenen. Dat brengt het adoptiekind in een uitzonderingspositie. Hoksbergen redeneert dan dat homo-paren zich ook in een uitzonderingspositie bevinden, alleen al doordat ze samen geen kinderen kunnen krijgen. „Daarom vraag ik me af of het goed is adoptiekinderen in een dubbele uitzonderingspositie te plaatsen. Het ligt voor hen anders, omdat ze eerder met identiteitsvragen komen te zitten. Een adoptiekind heeft geen keuzemogelijkheid.”

Als derde punt is het goed te weten dat het land van waaruit een kind wordt geadopteerd vrijwel altijd eist dat het kind wordt geplaatst bij gewone echt)paren, liefst een aantal jaren gehuwd.

Hoksbergens vierde, principiële punt draagt hij wat plechtig voor: „Gegeven mijn eerste punt, is het verstandig om niet populaties van enige omvang geheel uit te sluiten.” Er zijn nu eenmaal duizenden homo-paren en eenoudergezinnen. Hij bedoelt daarmee dat het in zeer bijzondere omstandigheden — dat wel — uitstekend voor een kind kan zijn om te worden geplaatst bij bijvoorbeeld een homo-paar of bij één adoptie-ouder. Een paar voorbeelden. Ouders komen om bij een verkeersongeluk, zoon blijft leven. Er is alleen ver in het buitenland nog een neef. Het kind kwam al regelmatig bij een met de ouders bevriend homo-paar over de vloer. Is de jongen akkoord, en de normale, zorgvuldige procedure wordt gevolgd, dan kan die jongen beter bij dat homo-paar dan bij die verre neef worden geplaatst.

„Die mogelijkheid mag dus nooit bij

wet worden uitgesloten. De wetgeving zou dan tegen het belang van het kind handelen. Zou het echter een kind van drie betreffen en er dienen zich een hetero- en een homo-paar aan, dan zou

mijn keus bij het hetero-paar liggen. Domweg omdat elk kind recht heeft op een zo veelzijdig mogelijke identificatiemogelijkheid, en dat is met de vader- en de moederrol. Opgroeien bij een vader en een moeder is nu eenmaal de normale gang van zaken. Een kind heeft beiden ook nodig.”

Als tweede, historische voorbeeld noemt Hoksbergen een jonge vrouwelijke arts, die zelf ergens in Afrika een zwart kindje heeft gehaald van wie de moeder was gestorven. De familie keerde zich ervan af, want het kind zou bekekt zijn. Drie jaar had de arts voor het kind gezorgd, en het mee naar Nederland genomen. „Dan is het in het belang van het kind om het te adopteren. Omdat het familie krijgt, rechtszekerheid, ternaamstelling, een paspoort, erfrecht. Alleen al voor dit ene geval zou je eenouderadoptie moeten hebben.”

In een derde geval had een man een sponsorkind in een lepradorp in India. Toen hij hoorde dat het kind hier eenvoudig kon worden genezen, haalde hij het op. Na de genezing wilde hij het terugbrengen, maar niemand wilde daar het zoveelste miljoenste ouderloze kindje verzorgen, ze hebben er genoeg. Op een verblijfsvergunning nam de man het kind weer mee terug. Ook weer een adoptiegeval bij uitstek, oordeelt Hoksbergen.

Hij denkt ook aan kinderen met specifieke handicaps. Bijvoorbeeld een gehoorstoord kind zou er baat bij kunnen hebben door gehoorstoorden te worden opgenomen, zodat het beter kan communiceren. Is dat in een „normaal” gezin niet mogelijk, dan graag bij een homopaar. Niet dat daar de „kneusjes” gedumpte zouden kunnen worden, maar omdat het in het belang is voor het kind. Reden weer om wettelijk de mogelijkheid open te houden.

die destijds afstand hadden gedaan van hun kind en kleinkind.

Ook in mijn directe omgeving zijn diverse adoptiefouders. Ik beweer echter niet dat mijn contacten met deze mensen een wetenschappelijke basis hebben. Het is alleen verbazingwekkend dat er bij nadere beschouwing zoveel verdriet bij adoptie zit. Dat kan toch nooit de bedoeling van adoptie zijn?

Aan de kant van de geadopteerde kinderen is er het verdriet van „niet gewenst” en „weggegeven” te zijn. Ouders van een geadopteerd kind blijven angstig het kind in de loop der jaren alsnog aan de afstandsmoeder kwijt te raken.

Afstandsmoeders en -oma's moeten leven met het verdriet helemaal geen contact met het kind te mogen en kunnen hebben. Er is geen enkele informatie. Er is helemaal niets.

Eigenlijk niemand die in welke vorm ook met adoptie te maken heeft, is echt onverdeeld gelukkig. Adoptie blijkt uit al die verhalen een pijnlijk iets te zijn. Is het nu werkelijk van belang een discussie te beginnen over het al of niet kunnen adopteren van een kind door homofiele mannen of vrouwen, alleenstaand of in paren levend? Moeten we niet eerst eens discussiëren over het instituut adoptie in deze vorm, en of dat wel een juiste oplossing is voor wie dan ook? MOORDRECHT P.J. van Trirum

Homohaar

Minister Korthals Altes vindt het blijkbaar nodig om zijn homohaar overal rond te spreiden. Zo ook als het gaat over adoptie van kinderen door homoparen (zie de Volkskrant van 3 mei). Nu is Korthals Altes niet de enige homohaar onder ons, maar wel een man die op een zeer hoge positie zijn homodiscriminerende taal kan uitslaan en ook nog beleidsbepalend is.

Volgens Korthals Altes komt de „mogelijkheid van adoptie voor paren van gelijke kunne ongewenst over”. Hij is bang voor een „onevenwichtige ont-

principieel vindt Hoksbergen het bovendien onjuist dat in wetgeving uitspraken worden gedaan die samenhangen met de seksuele geaardheid van mensen waar die als zodanig niet storend of crimineel van aard is. „Wat wel kan, is dat opvattingen hierover terrecht komen in richtlijnen, op te stellen door de raden voor de kinderbescherming. Die werken zorgvuldig genoeg en aan hen is het gegeven te bepalen wat in het belang is van het kind. Zoals volgens de richtlijnen Jehova's Getuigen, en dat zijn vaak heel lieve mensen, niet in aanmerking komen. *Bad luck*”

wikkeling van het kind” of voor „idealiseren van het andere geslacht” door het geadopteerde kind. Ook het gevaar van een „identiteitscrisis” bij het kind vindt hij „niet denkbeeldig”.

Heeft Korthals Altes nooit gehoord van vrouwen mishandeling en/of (seksuele) kindermishandeling binnen het heteroseksuele gezin? Weet hij niet dat een van de meest onveilige plekken voor vrouwen en meiden juist het heteroseksuele gezin is? Laat hij maar eens wat meer moeite doen voor de strafbaarstelling van verkrachting binnen het huwelijk, in plaats van dat onzinnige gebral over ons, terwijl hij niet weet waarover hij het heeft.

In Engeland maken ze het zo mogelijk nog grover: daar gaat 25 mei een wet in werking die onder andere verbiedt in het onderwijzen „homoseksualiteit als iets aanvaardbaars te presenteren alsof het om een familie-relatie zou gaan”. Hij maakt door zijn uitspraken zo'n anti-homowet wel akelig dichtbij.

In zijn naieve formulering zit een waarheid als een koe; hij noemt ons „partners van gelijke kunne” en dat is precies wat homoparen op heteroparen voor hebben. Zij zijn namelijk wat maatschappelijke positie betreft gelijk. In heteroseksuele tegenhangers zit de kiem van vrouwenonderdrukking, de economische, juridische, sociale en emotioneel afhankelijke positie van de vrouwen opzichte van de man. Die onderdrukking, met alle nadelige gevolgen voor kinderen, heeft bij homoseksuele ouders niet plaats.

Korthals Altes maakt zich bezorgd om de mogelijke idealisering van het andere geslacht; daar hoeft hij wat mij betreft niet bang voor te zijn. Ik zal mijn kind haarfijn uitleggen hoe de macht hier verdeeld is en welke personages hier grof misbruik van maken.

Het wordt me steeds duidelijker dat „onze” regering, bij monde van de mi-

nister van Justitie, de huidige machtsverhoudingen tussen homo's en hetero's en tussen mannen en vrouwen bevestigt en bevordert en daarmee discriminatie bevordert. De recente uitlatingen van Korthals Altes zijn daar een goed voorbeeld van.

AMSTERDAM, Jolan van Herwaarden

Alleenstaand

„De minister acht homoparen ongeschikt als adoptiefouders; het geadopteerde kind zou er een identiteitscrisis aan kunnen overhouden” (Volkskrant van 10 mei).

Ik ben een alleenstaande moeder. Mijn kind kan zich niet identificeren met een vader-figuur. Zal zij later in een crisis terecht komen? Gaat de minister alleenstaand ouderschap derhalve (ook) verbieden en mijn kind plaatsen in een gezinsvervangend thuis, waar het kan leren hoe het „echt” moet?

VELDHOVEN

R. Decock

Van onze verslaggever
MAURITS SCHMIDT

UTRECHT — Het gevaar van een identiteitscrisis bij een door een homoseksueel paar geadopteerd kind is niet denkbeeldig. Dat argument tegen adoptie door een homopaar voerde minister Korthals Altes van Justitie deze week aan in de brief aan de Tweede Kamer, getiteld „Adoptie, anders dan door een echtpaar”. Zo'n adoptie zou een evenwichtige ontwikkeling van het kind in de weg staan, uitnodigen tot het idealiseren van het andere geslacht en problemen kunnen opleveren in het latere leven van het kind.

Bij kinderen die door homoparen zijn geadopteerd, kunnen we niet navragen hoe het geweest is, want zulke kinderen bestaan niet. Homoparen kunnen echter wel een pleegkind hebben. Zo bestaat 5 procent van het bestand van de Centrale voor Pleegzorg in Noord-Holland en Utrecht uit homoparen.

Directeur M. Spruyt: „Als intermediair willen we altijd nadrukkelijke toestemming van de ouders. Hebben zij een vooroordeel tegen homo's, dan vinden wij dat hun goed recht. Zoals we het ook erkennen als ouders hun kind niet in een conservatief of sterk religieus gezin willen hebben, of omgekeerd.

„Daarnaast houden we natuurlijk ook rekening met de eigen mening van het kind, vanaf een jaar of tien zeker. Ik denk dat kinderen in de regel sympathieker omgaan met dit soort zaken dan volwassenen. De seksuele geaardheid domineert niet echt in hun denken, is mijn ervaring.

„Als centrale vinden wij de seksuele geaardheid van de pleegouders niet van belang. Wel de stabiliteit van de relatie, en de aard ervan: hoe gaan de ouders

„MIJN KLASGENOTEN VONDEN HET OOK HARTSTIKKE NORMAAL”

Centrale voor Pleegzorg heeft goede ervaringen met homoparen

met elkaar en het pleegkind om? Dat houden we ook na plaatsing bij. Als centrale zien wij eerder praktische bezwaren bij éénoudergezinnen, voor wie Korthals Altes de „mogelijkheden wil verruimen. Die zullen in de regel minder aandacht aan het pleegkind kunnen besteden”, aldus Spruyt.

„Echte aarzeling hebben we bij mensen, vrijwel altijd mannen, met een pedofiele geaardheid. Als ze daarvoor ooit veroordeeld zijn geweest, sluiten we ze zonder meer uit. Dan achten wij het risico te groot voor het kind. Ik weet dat pedofielen het hier niet mee eens zijn. Ze vechten ons standpunt dan ook aan.

„Over homoparen hebben ons nooit geluiden bereikt dat het niet zou kunnen of moeten. Als een homopaar goed geïntegreerd is in de samenleving, oog heeft voor de sociale en affectieve behoeften van het kind, dan gaan we graag met ze door. Niettemin worden homoparen nog als uitzondering beschouwd in de samenleving. Een pleegkind komt doorgaans zelf al uit een uitzonderings-situatie. Als we denken dat die dubbele uitzondering belastend kan zijn voor het kind, houden we daar rekening mee.”

Dominee

Piet Oussoren is pleegvader geweest van Matthew Chen (21), nu in militaire dienst. Hij vindt het vreemd dat een homoseksuele relatie in de ogen van Korthals Altes adoptie in de weg moet blijven staan.

„In het erfrecht is de positie van homoseksuele partners al lang geregeld, evenals in de sfeer van de sociale verzekeringen. Ik weet dat de Leidse ethicus dr F. van Gennep redeneert dat de prijs te hoog is als zo'n adoptie mislukt. Hij vindt dat je er niet aan moet beginnen als je niet zeker weet dat het goed gaat. Hetzelfde geldt bij hem voor bewust ongehewe moeders. Maar in heterohuwelijken komen toch ook heel wat homokinderen voor.”

Matthew komt al een jaar of tien over de vloer bij Piet en Frits. Drie jaar, rond zijn vijftiende, woonde hij als pleegzoon bij hen in. Zijn ouders hadden een restaurant waar Piet en Frits vaak aten, en toen zij naar een andere plaats moesten verhuizen, bleef de jongen bij het homopaar wonen om zijn school af te maken.

Matthew: „Er zijn goede afspraken gemaakt tussen mijn ouders en Piet en Frits. Mijn ouders zullen wel wat bezwaar gehad hebben tegen hun samenwonen. Want in China, waar ik zelf nog geboren ben, gebeurt dat veel heimelijker. Maar ze kenden hen goed genoeg om hen te vertrouwen. Daarom was er ook geen angst bij mijn ouders voor een pedofiele verhouding, of dat ik betrokken zou worden in hun relatie.

„Ik beschouwde hen vooral als goede vrienden, maar zij hebben mij vooral als pleegkind gezien. Bij de ouders van Frits thuis was dat ook zo. Ze hebben een belangrijk deel aan mijn opvoeding bijgedragen. Ze gingen, ook voor mijn broertje en zusje, naar de ouderavonden op school. Ze hebben mijn huiswerk

overhoord. En één keer hebben we ruzie gehad omdat ik niet rechts fietste op straat.

„Jarenlang heb ik psychologie willen studeren omdat Frits psycholoog was. Piet is dominee, daar moest ik niets van hebben. Na de dood van Frits kwam Theo opdagen. Hij is filosoof. Dat leek me ook zeer boeiend. Maar inmiddels heb ik besloten in China Chinees te gaan studeren. Daarmee zet ik mij niet af tegen dit deel van de opvoeding. Ik vind gewoon dat ik als Chinees mijn taal moet leren beheersen”, zegt Matthew.

„Adoptie begint meestal op veel lagere leeftijd hè? Ik denk dus dat een adoptiekind het nog veel normaler zou vinden om bij een homopaar op te groeien. Zou je dan op school of elders horen dat het abnormaal is, dan kun je daar toch over praten met je pleegouders? Pleegouders zelf komen er ook wel achter hoe het kind denkt. Ik ben trouwens pas later, toen ik al uit huis was, naar Piets homo-zijn gaan vragen. Hoe het zo gekomen was, hoe ze elkaar hadden ontmoet. Maar echt vaak hebben we er niet over gepraat.”

Grap

„Iets anders, en dat is ook mijn ervaring, is dat je op zekere leeftijd zelf wel weet naar welk geslacht je je wilt richten. Ik wist voordat ik hier kwam al dat ik liever een meisje dan een jongen heb. Voor mij speelt de seksuele geaardheid van de pleegouders daarin dan ook geen enkele rol. Een vrije keus hebben ze niet

in de weg gestaan.

„Trouwens, als een kind bij heteroouders opgroeit en homo wordt, kan het toch ook in een crisis raken? Wat voor mij wel telde is dat ik mijn moeder meer miste toen ik hier was. Met je moeder ga je anders om dan met je vader, en in die periode had ik drie vaders. Want het was niet zo dat een van mijn pleegouders in de moederrol terecht kwam.

„Seksuele voorlichting heb ik meer op school opgedaan. En dan eigenlijk alleen over voorbehoedmiddelen. Via televisie zie je hoe een kind gemaakt wordt, en in boekhandels en kiosken zie je blote vrouwen. Zo maak je kennis met die zaken. Tegenwoordig praat je daar niet meer zo over met ouders, geloof ik. Met mijn vriendjes praatte ik meer over meisjes in het algemeen.

„Zij vonden het trouwens ook hartstikke normaal dat ik hier woonde. Eén keer heeft een Indisch jongetje in de klas 'homo' naar me geroepen. Ik keek om, en hij zei: 'Zie je wel, hij is het ook'. Maar dat was meer voor de grap. Verder heb ik geen negatieve klanken gehoord. Mijn vrienden kwamen gewoon mee naar huis.

„Ik vind dus dat adoptie door homoparen moet kunnen. Er staat niet veel in de weg. Er worden eisen gesteld aan adoptieouders, en dat gaat voor homoparen net zo goed op. Een homopaar dat je goed opvoedt, zal je er duidelijk op wijzen dat je net zo goed hetero kunt zijn. Als Korthals Altes er bang voor zou zijn dat pleeg- of adoptiekinderen van homoparen zelf homo worden, dan kun je toch wijzen op wat het kind allemaal verder om zich heen ziet: op school, op televisie, overal in de samenleving.

„Piet en Frits hebben op mij ook nooit enige aandrang uitgeoefend in de richting van homoseksualiteit. Dat hoefde ook niet, ze wisten al dat ik hetero was. Omgekeerd heb ik geen afkeer van homo's, gewoon omdat ik jarenlang normaal met hen ben omgegaan.”

homo's

Nieuwe adoptieregels stigmatiseren

Het ministerie van Justitie doet mogelijk over adoptie door homoparen.

E. Ouwkerk en L. Tuinder plaatsen kanttekeningen. „Het bekrompen deel der natie schijnt nu steeds van mening te zijn dat homoseksualiteit een besmettelijke ziekte is.”

VR 4

Al jarenlang wordt er gepraat over het verruimen van de mogelijkheden tot adoptie. Hoewel een wetsvoorstel is al die tijd voor de hand had gelegen, komt het ministerie van Justitie met een notitie. Het kabinet is er dus nog niet uit.

Toch is de notitie aanleiding om de discussie over een wetsvoorstel op een minder vrijblijvende manier te voeren dan al die jaren mogelijk is geweest.

Allereerst is het vreemd, dat voorafgaande aan de notitie geen overleg geweest is met de kamerfracties en het bij dit onderwerp meest betrokken adviesorgaan de Raad voor het Jeugdbeleid. Was dat wel gebeurd, dan had de notitie er wellicht wat anders uitgezien,

getuige de eerste reacties van de VVD- en PvdA-Tweede-Kamerfracties (de Volkskrant, 5 mei).

De reactie van de Raad voor het Jeugdbeleid laat nog even op zich wachten, maar zal eveneens zeer kritisch zijn. Zo heeft de raad in een commentaar op het concept-wetsvoorstel Ouderlijke zorg en omgang al laten weten, dat voor de uitoefening van het ouderlijk gezag in principe geen onderscheid gemaakt mag worden naar de seksuele geaardheid van ouders.

De departementale notitie verzuimt de bronnen van haar veronderstellingen te vermelden. Ook navraag bij het ministerie kon hier geen duidelijkheid in brengen. Wij, noch de Raad voor het Jeugdbeleid, kennen onderzoeken die de veronderstellingen bevestigen.

Onderzoeken op dit terrein die wel voorhanden zijn, komen tot andere conclusies. Het is vooral Amerikaans onderzoek (Susan Golombok 1985, Michael Lamb 1986), maar ook Nederlands onderzoek (zoals dat van Tineke Kras voor de Gezinsraad uit 1986) dat

globaal tot de volgende vier conclusies komt.

1) De sekserol-ontwikkeling van kinderen van homo-ouders onderscheidt zich niet van die van kinderen van hetero-ouders.

2) De opvattingen van homo-ouders over het ouderschap onderscheiden zich niet van die van hetero-ouders.

3) Kinderen van homo-ouders vertonen niet vaker een homoseksuele voorkeur dan kinderen van hetero-ouders.

4) Bij kinderen van homo-ouders is het voornaamste probleem stigmatisering door de omgeving.

Over punt 3 willen wij het volgende opmerken. Het is al erg dat deze conclusie er blijkbaar wat toe doet. Het dient ter geruststelling van het bekrompen deel der natie dat nog steeds van mening schijnt te zijn dat homoseksualiteit een besmettelijk soort ziekte is.

En wat punt 4 betreft: de wetgeving aanpassen aan een omgeving die stigmatiseert, legitimeert deze stigmatisering.

Een recent voorbeeld daarvan vinden we in Clause 28 in het Verenigd Koninkrijk, waarbij reeds aangetroffen bordjes met „No gays allowed” (Verboden voor homo's) door de wetgever moreel worden ondersteund.

De Centrale voor Pleegzorg relateert bovendien conclusie 4 (de Volkskrant van 6 mei: „Centrale voor Pleegzorg heeft goede ervaringen met homoparen”). Ons inziens dient derhalve stigmatisering door de omgeving niet als argument gebruikt te worden bij het opstellen van wetten.

Als de veronderstellingen van de bewindslieden niet op onderzoek zijn gestoeld, waarop dan wel? We kunnen slechts constateren dat het gaat om een emotionele afkeer van nieuwe waarden in een veranderende samenleving. De bewindslieden klampen zich vast aan „het gezin” als enig ethisch en moreel verantwoord vorm van samenleving.

Dit blijkt ook uit de uitzonderingsbepalingen voor alleenstaanden. Zo komen alleenstaanden die eerder getrouwd waren en in die tijd een aanvraag tot adoptie ingediend hebben,

nog wel in aanmerking in tegenstelling tot andere alleenstaanden.

Het waarom hiervan is niet duidelijk. Wat is het verschil tussen de beide situaties vanaf het moment dat een kind daadwerkelijk door „de alleenstaande” geadopteerd is? Is het belang van het kind dan opeens een andere?

Blijkbaar is het zo dat als er maar een traditioneel gezin aan ten grondslag heeft gelegen, de latere alleenstaande niet meer onderhevig is aan de veronderstelde negatieve aspecten van een alleenstaande ouder. Want alleen een gezin schijnt de positieve aspecten te kunnen waarborgen.

Niettemin worden 5 tot 15 procent van de meisjes en 1 procent van de jongens in traditionele gezinnen seksueel misbruikt (aldus Nel Draaijer die in 1985 een inventarisatie maakte van bestaande onderzoeken).

Daarenboven worden naar schatting tussen de 12 duizend (Vereniging tegen Kinder mishandeling) en 60 duizend kinderen (Banke 1983) geestelijk en/of lichamelijk mishandeld of verwaarloosd. Dan hebben we het nog

niet over het aantal echtscheidingen en weglopers. Een gezin waarborgt dus niet per definitie het belang van het kind.

Hoewel de kwestie zeer complex is, mag wetgeving niet worden bepaald door de emoties van ambtenaren of bewindslieden. Aan wetgeving behoort nauwkeurige, rationele argumentatie ten grondslag te liggen. Van de notitie „Adoptie anders dan door een echtpaar” kan dit niet worden gezegd.

Evenmin kan als argument de wetgeving in de andere Europese landen genoemd worden. Wetgeving behoort gebaseerd te zijn op een eigen mening. Mocht onze wetgeving overgaan in een Europese, dan is het juist nodig tegenwicht te bieden aan de conservatieve ideeën in andere Europese landen over andere samenlevingsvormen.

Gelukkig heeft het rapport van het ministerie van Justitie geen politiek en deskundig draagvlak, waardoor het zeer onwaarschijnlijk is dat deze notitie tot een wetsvoorstel zal leiden.

ERWINO OUWERKERK,
LOES TUINDER

De auteurs zijn verbonden aan de Jonge Socialisten in de PvdA.

Adoptie door een ongehuwd paar

In het hiernavolgende willen we de vraag onder ogen zien of twee personen die een niet-huwelijkse relatie hebben (ongehuwd paar) ook de mogelijkheid zouden moeten krijgen om gezamenlijk een kind te adopteren

Nu vertonen niet-huwelijkse relaties diverse variëteiten. Wij willen ons in dit kader echter beperken tot de relaties tussen twee personen die wij dan weer onderscheiden in:

- a. paren van gelijke kunne en
- b. paren van ongelijke kunne.

Met betrekking tot de paren van gelijke kunne merken wij het volgende op.

Naar geldend recht is de mogelijkheid van adoptie gekoppeld aan een huwelijk van de adoptief-ouders. Men geeft het kind juridisch een vader en een moeder; dit als afspiegeling van het biologische gegeven dat een kind geboren wordt uit een man en een vrouw. Indien nu voor paren van gelijke kunne de mogelijkheid zou bestaan om gezamenlijk een kind te adopteren, dan zou dat betekenen dat zo'n kind juridisch twee vaders of twee moeders zou krijgen. Het voornemen bestaat om in het te zijner tijd uit te brengen wetsvoorstel Herziening van het afstammingsrecht expliciet te bepalen dat een kind tegelijkertijd niet meer dan een vader en een moeder kan hebben. In de memorie van antwoord, pag. 2, bij de Wet van 13 september 1979, heeft de minister ten aanzien van dergelijke relaties opgemerkt: «dat een kind echter ten aanzien van twee personen van dezelfde kunne een ouder-wettig kind relatie zou krijgen – dat is immers wat adoptie bewerkstelligt – acht ik een weinig aanvaardbare inbreuk op ons familierecht.»

Leidraad bij adoptie is altijd geweest en dient te blijven: het belang van het kind. Welnu, uit het oogpunt van het belang van het kind komt de adoptiemogelijkheid voor paren van gelijke kunne ons ongewenst voor: betwijfeld wordt of dit niet een evenwichtige ontwikkeling van het kind in de weg staat en of een dergelijke situatie niet uitnodigt tot idealisering van het andere geslacht. In zijn latere leven zou het kind hierdoor problemen kunnen krijgen. Het hierboven in het onderdeel inzake de éénpersoonsadoptie reeds genoemde gevaar van een identiteitscrisis bij het geadopteerde kind is ook bij adoptie door een paar van gelijke kunne niet denkbeeldig.

In dit verband zij voorts nog opgemerkt dat in geen enkele van de hier onderzochte buitenlandse wetgevingen de mogelijkheid wordt geopend voor paren van gelijke kunne om gezamenlijk een kind te adopteren.

Met betrekking tot het creëren van de mogelijkheid voor paren van ongelijke kunne om gezamenlijk een kind te adopteren, willen wij het volgende opmerken.

Het belang van het kind vooropstellende zou hier in elk geval de voorwaarde moeten gelden dat de relatie als bestendig kan worden aangemerkt. Aan het bestaan van zo'n relatie zou daarom een eis in tijd dienen te worden gesteld. Gedacht zou kunnen worden aan een termijn van 5 jaar. Eerst na 5 jaar ongehuwd samenwonen zou derhalve een verzoek tot adoptie kunnen worden ingediend. Deze voorwaarde geldt al in de richtlijnen voor geslachtsnaamwijziging en sluit aan bij het vereiste van een huwelijksduur van 5 jaar van artikel 228, onder g. B.W. Het probleem dat hierbij onmiddellijk opdoemt, is de (on)controleerbaarheid van de duur van deze relatie. Weliswaar wordt met de duur van een huwelijk nog niet de kwaliteit van de relatie uitgedrukt, maar de termijn van vijf jaar is in ieder geval te controleren. Dit ligt bij ongehuwden veel moeilijker, tenzij hiervan op de een of andere manier aantekening zou moeten worden gedaan.

Ook zou onzes inziens in beginsel tevens een plicht tot samenwoning gesteld moeten worden (in beginsel: zie Rechtbank 's-Gravenhage, 7 januari 1963: een van tafel en bed gescheiden echtpaar wordt toch tot adoptie toegelaten).

Uit gegevens, ons verstrekt door het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum, blijkt echter dat niet-huwelijkse relaties beduidend minder stabiel zijn dan huwelijkse relaties. Zo is in de periode 1977-1984 10% van de huwelijken ontbonden en 31% van de relaties beëindigd. Wel

zij de kanttekening gemaakt dat een belangrijk deel van de samenwoners gaat trouwen.

De oncontroleerbaarheid van de duur van de relatie, waaraan voor wat betreft de bestendigheid van de relatie een zekere toetsing zou kunnen plaatshebben, alsmede de oncontroleerbaarheid van een eventueel samenwoningsvereiste, vormen voor ons aanleiding te twifelen aan de inselkheid om aan ongehuwde paren de mogelijkheid te geven zamenlijk een kind te adopteren.

In geen van de in deze notitie genoemde landen bestaat deze mogelijkheid. In de wetgeving van de andere landen is nadrukkelijk vastgelegd dat een een echtpaar gezamenlijk een kind kan adopteren, daarmee de gehuwden van die mogelijkheid uitsluitend. Nu de grenzen binnen de ropese Gemeenschap op het punt staan te gaan verdwijnen en ook de het terrein van het familierecht meest vooruitstrevende landen deze mogelijkheid niet kennen, rijst de vraag of Nederland als enig land in ropa het huwelijksvereiste voor adoptie zou moeten laten vallen.

Het vetorecht bij stiefouderadoptie

Hoewel niet direct verband houdende met het eigenlijke onderwerp van, vormt deze notitie thans toch het meest geeigende kader om nader te gaan op een aspect van de stiefouderadoptie, waarover ons de rtste tijd nogal wat brieven en vragen hebben bereikt en waaraan in de rs ook aandacht is besteed. Het gaat hier om het feit dat de oorspron- ijke ouder de adoptie door de stiefouder en de andere ouder kan kkeren door zijn/haar toestemming te weigeren: het zogenaamde solute vetorecht, geregeld in artikel 228, tweede lid, van het Burgerlijk tboek. Een herhaald verzoek, waarbij aan die weigering kan worden rbrijgegaan, zoals bij de gewone adoptie, (artikel 228, eerste lid, onder B.W.), het zogenaamde suspensieve vetorecht, is niet mogelijk ndertijd is bij de totstandkoming van de regeling inzake stiefoudera- ptie (Wet van 13 september 1979, Stb. 501, in werking getreden 1 ember 1979) ten aanzien van het absolute vetorecht het volgende rwogen (memorie van toelichting w.o. 14. 824, pag. 13) «Bedacht nt te worden dat door adoptie familierechtelijke betrekkingen tussen ouder en zijn eigen kind ophouden te bestaan. Vandaar dat aan deze der een sterker recht dan het normale-suspensieve-vetorecht wordt geven en hier inbreuk op het wettelijk uitgangspunt dat de rechter het slissende woord spreekt, verantwoord is.» Hier heeft derhalve een reging plaatsgevonden tussen twee – veelal conflicterende – belangen, weten enerzijds het behoud van de biologische en juridische banden en de oorspronkelijke ouder en het kind en anderzijds de belangen i het kind om ook in juridisch opzicht te behoren tot de familie waar feitelijke verblijft. Het eerstgenoemde belang heeft hierbij de doorslag geven; overigens is dit geschied met duidelijke instemming van de rten-Generaal.

Ze zien het verschil in achtergrond van de twee vormen van adoptie nen ook wij dat het vetorecht bij stiefouderadoptie in beginsel zijn oluut karakter moet behouden. Bij gewone adoptie zal het toch veelal in om kinderen die geen vader en moeder meer hebben: kinderen van om diverse redenen afstand is gedaan. In vele gevallen betreft optie kinderen uit de derde wereld, waarvan de moeder wel bekend is ar die om wat voor reden dan ook vaak niet voor het kind kan zorgen stiefouderadoptie daarentegen gaat het meestal om kinderen die na echtscheiding door een van beide ouders worden opgevoed. Wanneer e ouder hertrouwt, wordt dan nogal eens stiefouderadoptie verzocht einde de kinderen ook juridisch tot het nieuw gevormde gezin te laten ioren. Echter, op de achtergrond is daar nog altijd de andere ouder, biologische en juridische banden met zijn kinderen heeft. Evenwel, de andere kant zijn wij ons ervan bewust dat zich in de praktijk

Tweede Kamer, vergaderjaar 1987-1988, 20547, nrs 1-2

GA 11

Ik blijf het toch behoorlijke smeerlapperij vinden, dat omgaan met het eigen geslacht. Ik heb ook graag dat er over homofielen gesproken wordt, dan word je niet zo met je neus op het feit gedrukt dat er ook seks aan te pas komt.

Getverdemme. Hoe zouden ze het eigenlijk doen? Dat kan toch eigenlijk helemaal niet? Ik bedoel, je hebt een doosje en een dekseltje en dat gaat dan toch niet? Het is tegen-natuurlijk. De mens is gemaakt voor de voortplanting en nergens anders voor. Als dat niet zo was had God ons wel anders geschapen. Een man heeft de ene helft en een vrouw de andere, die sluiten precies op elkaar aan, vullen elkaar aan en dat is niet voor niets.

Bovendien zijn man en vrouw geestelijk ook voor elkaar bestemd. De man krachtig en actief, de vrouw passief en verzorgend. Dat is ook niet voor niks. De geest is waar je mee geboren wordt en uiteindelijk geef je hem. De baby is geen *tabula rasa*, geen onbeschreven blad, maar al grotendeels bepaald bij de geboorte. De opvoeding geeft daar aanvullingen op, vormt, stimuleert en leidt het kind in goede banen door een konstante aandacht en liefde, waarbij de moeder thuis de verzorgende liefdevolle kant voor haar

rekening neemt en de vader het goede voorbeeld geeft door buitens-huis betaalde arbeid te verrichten om dan moe maar voldaan weer naar huis te komen.

Juist die evenwichtige verdeling tussen man en vrouw, die gescheiden taken ten opzichte van hun kinderen, leggen de basis voor de harmonische volwassenheid. Ik ben het dus volledig met minister Korthals Altes eens dat homoparen, ik bedoel homostellen, niet mogen adopteren. Homoparen is een woord dat ik liever niet gebruik, net als homoseksuelen. Ik bedoel, het zou een verkeerde indruk kunnen achterlaten want ten slotte kent iedere volwassene de geestigste en meest spirituele woordspeling in Onze Taal, nou ja, het is een beetje gewaagd slaapkamergrapje. Ik bedoel: als twee echt-paren echt paren, hebben vier echt-genoten echt genoten. Hi hi. Ik moet er toch altijd weer een beetje om lachen.

Maar terug naar het onderwerp van vandaag. Stel je nu toch eens voor dat een kind dat nog gevormd

moet worden, twee vaders zou hebben. Afgezien van het feit dat er twee risico's aan verbonden zijn, namelijk a. dat zo'n oude vieze man toch niet met zijn handen van zo'n kind af kan blijven, b. dat zo'n kind door de voorbeeldfunctie natuurlijk een veel grotere kans loopt later zelf van het handje te worden, ik bedoel een mietje. Dat zou je kunnen ondervangen door aan homoseksuelen alleen meisjes ter adoptie aan te bieden, maar dan nog, waar blijft juist die rol en die liefde van de moeder? Ik denk dat ik mijn puntje bij u al gescoord heb!

Er schijnen ook vrouwen te zijn die samen, nou ja, ik zal maar zeggen wonen. Daar kan ik me helemaal niks bij voorstellen, maar goed, er schijnen allerlei hulpmiddelen voor te zijn, dildo heet dat geloof ik. Iets anders lijkt me niet mogelijk. Ik bedoel, je gaat op elkaar liggen en dan?

Als twee vrouwen een kind op-

voeden wordt het werkschuw, dat is duidelijk. Ik vind trouwens dat homoseksuelen niet moeten werken. Dat zou niet moeten mogen. De hele werksfeer verandert en ook daar heb je de risikofactor voor je jongere personeel en voor je kinderen als je die in de vakantie wel eens een uurtje meeneemt naar kantoor. Ik vind ook dat homoseksuelen niet mogen tennissen. Afgezien van het klubmo-raal, of bedoel ik moreel, is het ook geen gezicht. Ik bedoel, ze gaan toch anders met hun lichaam en hun delen om. In restaurants vind ik ze ook niet staan. En ze hebben altijd wisselende kontakten, en nu helemaal met die Aids. Ik bedoel, ze zijn pervers. Ik vind eigenlijk dat ze binn-en moeten blijven. Dat geldt ook voor die zieke vrouwen. Eigenlijk ho-ren ze in gestichten. Korthals Altes gaat toch ook over de gevangenis-sen? Handig!

ANNEMARIE GREWEL

WIM KAYZER

Soortgenoten

VPRO-6108

16/22-4

Wie heimelijk maar obsessief verlangt om alles te mogen uitrusten wat God verboden heeft, die zal in het alledaagse leven doorgaan voor een rigide fetsoenrakker die geen straf te hoog is voor de perversies die in zijn eigen hoofd zijn opgehoopt. Wie schreeuwt dat verkrachters moeten worden geradbraakt, pedofielen levenslang moeten krijgen, fraude rücksichtsloos moet worden vergolden, voor die John Waynes van de rechtstaat moet je oppassen. Ze veroordelen niet de misdadigers over wie ze moord en brand schreeuwen, nee, ze veroordelen - via een omweg die geen kwaad kan - hun eigen fantasieën. Hun roep om vergelding is niet zelden de projectie van hun eigen schuldgevoel: dat ze heimelijk naar het verbodene verlangen. Ik kan er niets aan doen: zodra begint iemand een kruistocht tegen pedofilie, moord of verkrachting of ik leg het bijna onmiddellijk uit als een vorm van *Selfhass*. Verbied het! Voorkom dat ik mezelf word! Houd mijn pose in stand: een braaf gezinshoofd! Ze hameren op straf, boete en wraak, al die nette sirjeuren, zoals junks om methadon smeken zolang hun wilskracht onvoldoende is om van de verslaving af te komen. Natuurlijk: de werkelijkheid is ingewikkelder, vertel me maar niks, maar als Will Simon van *Opsporing Verzocht* in beeld verschijnt, dan zie ik niet de politieknecht, pal voor recht en orde, nee, dan zie ik in één oogopslag al het falderappes dat hij opjaagt. Hij smeekt de kijkers hem op te sporen. Simon de insluiper. Simon de pedofiel. Simon de fraudeur. Simon de verkrachter. Simon de pooier. Een griezelig geval van vereenzelviging. Hij spuugt in de hand waaruit hij eet. Hij verzoekt opsporing van zijn spiegelbeeld. Hij is het vleesgeworden aforsime van Sigmund Freud: 'Achter elk verbod gaat een diep verlangen schuil.'

Ooglap

Spaar me, was mijn eerste gedachte toen ik zag dat Ineke van den Bergen gids 19 mocht openen. In een uiterst hijgerige voorbeschouwing van haar negendelige radioserie over New York, kruipt ze voor de zoveelste keer bij Andrew Vachss op schoot. 'Meestal een ooglap', schrijft ze over hem. Heeft ze nou nóg niet door dat die raaskallende 'childsaver' er constant twee draagt? Voor Ineke en haar groep wordt de Aarde vooral bevolkt door nietsontzende verkrachters. Met onverholven genoeg beschrijft ze in vet proza hun perverse wandaden. Wim Kayzer omschreef in

gids 16 mensen als Ineke zo treffend als 'soortgenoten'; zij die - via een omweg die geen kwaad kan - hun eigen fantasieën veroordelen. Maar Kayzer had het daarbij niet over VPRO-medewerkers die negen keer drie kwartier schaarse zendtijd mogen misbruiken. Ik ben blij dat ik geen radio heb: mijn zenuwen zijn tegen Ineke's verwrongen wereldbeschouwing niet bestand.

Marc van Bijsterveldt
Amsterdam

Er schijnen mensen te zijn die naar New York gaan met de intentie de stad te bezichtigen. Als ze echter in hun hotel aankomen en de koffers hebben uitgepakt, gaat de tv aan. En bij sommigen gaat die pas uit op de dag van vertrek. In de tussentijd hebben ze geen stap buiten de deur gezet en louter tv gekeken. Maar ook New Yorkers gedragen zich zo: de hele dag hangen ze voor de buis en de enige activiteit die ze nog vertonen is het van tijd

zitten daar dus niet alleen voor de tv. In het programma zien de meest uiteenlopende personages: obscure lustmoordenaars, bijna-slachtoffers en 'deskundigen', wat dat ook mag inhouden. De presentator liet ze allemaal hun relaas doen. Een moordenaar beet hij toe: 'Ik hoop dat u nooit meer vrij komt'. 'Ik ook', antwoordde de man. Tegen een ander zei hij 'weet u dat uw zoon van vijfteen vanmiddag, kort voor deze uitzending, voor het eerst gehoord heeft wat u heeft gedaan en dat hij nu naar u zit te kijken?'

Er was geen applaus, wel tranen. Maar wat kan het doel ervan zijn geweest? Minder of helemaal geen moorden meer? Die vraag kwam niet aan de orde. Voor de kijker moet het interessant zijn geweest dat daar zomaar ineens een heuse moordenaar op het scherm verscheen. Amusement.

tot tijd drukken op de afstandsbediening van hun toestel.

Journaliste Ineke van den Bergen woont ook in New York. In haar column voor de VPRO-radio vertelde ze dinsdagmiddag waar mensen onder andere naar kijken. Zo is er een twee uur durende televisieshow over moorden waar we enkele fragmenten uit kregen te horen die er niet om liepen: alleen al in Los Angeles komen er per jaar meer moorden voor dan in heel Canada. En een op de vijf Amerikanen maakt een goede kans vermoord te worden. De aekken

De top drie van de Amerikaanse pers, zo vertelde Van den Bergen, is Aids, daklozen en kindersks. Hierop inhakend bracht zij een interview met een New Yorkse advocaat, die twee kinderen gaat verdedigen omdat ze door hun ouders seksueel misbruikt zouden zijn. Het jongetje had niets durven vertellen omdat de ouders hem hadden wijs gemaakt dat ze hem dood konden toveren. Pas toen de advocaat hem had laten zien dat hij ook kon goochelen was het kind gaan praten. De komende weken, zo kondigde Van den Bergen aan, komt ze op deze zaak terug.

Ed Sluis

BRIEVEN

'Kinderporno' 3
SEK JUNI 88

Redactie: in het vorige nummer hadden we de discussie over dit onderwerp voorlopig gesloten verklaard. Voor de hiervolgende bijdrage menen we echter daarvan te moeten afwijken.

De bijdrage die de BC Vrouwenzaken in het aprilnummer onder het kopje 'Kinderporno' liet plaatsen in deze rubriek, heeft ons niet weinig verbaasd. Homo- en pedobeweging worden bestraffend toegesproken, omdat zij geen discussies aan zouden gaan over machtsverhoudingen in relaties. Aangezien wij ons als organisatie tot de pedobeweging rekenen, voelen we ons geroepen kort te reageren. Verhoudingen tussen volwassenen en kinderen worden door de BC Vrouwenzaken gekenschetst als 'machtsrelaties'. Maar ons idee is met die omschrijving een pedofiele relatie geenszins getypeerd. Elke verhouding tussen mensen is in zekere mate machtsrelatie. Het gaat er maar om wat er met die macht gedaan wordt. 'De pedobeweging' behoort tot de eersten om te erkennen dat er in verhoudingen tussen volwassenen en kinderen in het algemeen, vaak sprake is van misbruik van de machtiger positie die volwassenen in onze samenleving innemen.

Daarmee komen we bij het belangrijkste bezwaar tegen het betoog van de BC Vrouwenzaken. De schrijfsters maken een welhaast klassieke fout in hun argumentatie: waar zij spreken van het seksuele aspect van pedofiele relaties, verwijzen zij naar het seksueel misbruik dat veel vrouwen in hun jeugd hebben gekend. Zij prikken op

deze totaal verschillende grootheden hetzelfde vlaggetje 'seksualiteit'. De pedobeweging is constant met zichzelf en de buitenwereld in discussie over alle aspecten van relaties met kinderen. De BC Vrouwenzaken heeft daar in de media veelvuldig kennis van kunnen nemen. Steeds weer proberen we duidelijk te maken dat kinderen in vrijheid seksuele relaties kunnen aangaan met volwassenen en dat het de overheid niet past daarin tussenbeide te komen. En dat is nu juist wat het O.M. de laatste tijd zo ijverig doet. De zedenpolitie is daarmee wel degelijk de vijand van de homobeweging. De doelstelling 'vrijheid van seksualiteitsbeleving' wordt immers met zwaar

geschut bestreden. De BC Vrouwenzaken haalt twee totaal verschillende zaken door elkaar: de strijd tegen seksueel misbruik en de strijd voor vrijheid van seksualiteitsbeleving (die ook voor kinderen zou moeten gelden!). In de publieke opinie worden voor het gemak alle seksuele contacten tussen volwassenen en kinderen onder het kopje 'misbruik' geplaatst. Van een bestuurscommissie van een gezaghebbende emancipatievereniging mogen we meer wijsheid verwachten.

Namens het bestuur van de Vereniging Hartijn.
Marc van Bijsterveldt

BRIEVEN

SEK MEI

Kinderporno

Hierbij een reactie op de brief van de BC Vrouwenzaken over mijn artikelje over 'kinderporno' in Sek 1988/2 (dat overigens was geschreven op verzoek van het landelijk bestuur). Niet om te zeggen dat ik het met de BC volkomen oneens ben, want natuurlijk is er meer te zeggen over het beleid van de zedenpolitie dan ik heb gedaan. Het zijn niet eens alleen vrouwen voor wie goed werk wordt gedaan, het gaat ook om mannelijke slachtoffers van seksueel geweld en misbruik. Of alle slachtoffers zo over het politie- en justitiebeleid te spreken zijn, laat ik nog maar in het midden. Punt is wel dat juist waar het gaat om leeftijdsgrenzen de genuanceerdheid bij politie en justitie niet alleen gering is, maar zelfs steeds verder uit het zicht lijkt te raken. Wanneer Amsterdams grootste homoboekhandel wordt binnengevallen met het aloude 'porno'-argument moet wel degelijk de homobeweging zich aangevallen weten. Die inval onderstreept dat, wat er ook veranderd moge zijn, de homobeweging, dus ook het vrouwelijk deel daarvan, kwetsbaar blijft tegenover de overheid en dat de verworvenheden steeds weer buitengewoon broos zijn.

genuanceerder gezegd had kunnen worden, maar hoop daarbij dan wel dat de genuanceerdheid van twee kanten kan komen. Want het is niet eerlijk om te zeggen dat de discussie over seksualiteit in het COC alleen maar wordt gevoerd in de sfeer van 'het moet kunnen'. Op het gebied van leeftijdsgrenzen in de zedelijkheids-wetgeving heeft het COC een jaar geleden een voorstel gepubliceerd waarmee in feite zover aan de tegenstanders van decriminalisering tegemoet werd gekomen dat het nogal wat mensen in de homobeweging te portig werd. Het is ook niet eerlijk om het voor te stellen alsof homo- en pedobeweging de discussie niet willen aangaan. Vooral de laatste is bij pogingen daartoe keer op keer weer op vaak botte afweer en verdachtmakingen gestuit van diegenen die redeneren in de trant van 'het is altijd machtsmisbruik en altijd fout'. En daarbij mag niet onvermeld blijven dat het COC zich daarin in het verleden bepaald niet steeds lofwaardig heeft opgesteld. Die zwarte bladzijde in onze verenigingsgeschiedenis is in 1980 omslagen, naar ik hoop voor goed.

De door de BC Vrouwenzaken voorgestelde discussie lijkt me overigens zeer welkom. Het laten varen van elke dogmatiek zou aan beide kanten een goed begin kunnen zijn.

Den Haag Jan Schuijjer

Ik wil dus best erkennen dat dat wat

Discussie in Sek voorlopig gesloten.

Politie ontdekt meer dan 1000 foto's in studio

Kinderporno-schandaal in Bijlmer

door Theo Kuijpers **TEU**
AMSTERDAM, woensdag

De Amsterdamse politie is op het spoor gekomen van een omvangrijke zaak in kinderporno voor commerciële doeleinden, waarbij enkele tientallen kinderen zijn betrokken.

Tijdens een inval vorige week in een woning van de 37-jarige fotograaf A. van der V. in de Bijlmermeer werden meer dan 1000 pornofoto's met kinderen en een professionele foto-uitrusting in beslag genomen, zo werd gisteravond bevestigd.

De fotograaf, die inmiddels door de rechter-commissaris voorlopig op vrije voeten is gesteld totdat de zaak voor de rechtbank komt, wordt niet alleen verdacht van het maken van de kinderporno maar ook van het plegen van ontucht. Bij de politie is onder meer aangifte binnengekomen van twee 9-jarige meisjes, die vertelden dat de fotograaf hen probeerde te kussen.

De Jeugd- en Zedenpolitie van Amsterdam had de man al eerder op het oog gehad. De politie was door een foto-ontwikkelingcentrale gewaarschuwd. Daar kwam men tijdens het ontwikkelen foto's tegen van zeer jonge naakte kinderen in verschillende poses. De fotograaf bemerkte de interesse van de politie en hield zich daarna enige tijd rustig.

Fotograaf in arrest op beschuldiging van maken kinderporno **gr 26**

AMSTERDAM (ANP) - De Amsterdamse politie heeft een 37-jarige fotograaf uit de hoofdstad aangehouden op verdenking van het maken van kinderporno en het plegen van ontucht met twee negenjarige meisjes in zijn woning werden meer dan duizend foto's aangetroffen, waarvan een groot deel uit kinderporno bestond. De politie was de man al langer op het spoor, nadat ze een tip had gekregen van de foto-ontwikkelcentrale, dat de man foto's had gemaakt waarop heel jonge naakte kinderen in allerlei poses stonden. Nadat de ouders van twee meisjes aangifte deden van ontucht door de man, viel de politie vorige week zijn woning binnen.

Kinderporno

VERVOLG VAN PAGINA 1

De Jeugd- en Zedenpolitie bleef de zaak echter nauwlettend volgen.

„Vorige week woensdag besloten de rechercheurs een inval te doen in de woning van de fotograaf in de Bijlmermeer. Zij hadden voldoende aanwijzingen dat de man, die ondermeer als fotograaf werkt voor een pedofielenblad, zich nog steeds met kinderporno bezighield. Tijdens de politie-inval was Van der V. zelf niet aanwezig. Hij kwam enige tijd later zijn woning binnen,” aldus politiewoordvoerder K. Wilting gisteravond.

De politie had inmiddels meer dan duizend foto's aangetroffen met daarop het merendeel kinderen van 8 tot 12 jaar. Op veel foto's stonden ook vaak dezelfde kinderen. Verder werd de volledige administratie van de fotograaf in beslag genomen.

Volgens persofficier van justitie mr. L. de Wit staat op het gebruik van kinderen ten behoeve van pornofoto's een gevangenisstraf van maximaal drie maanden en geen voorlopige hechtenis. „Wel is voorlopige hechtenis mogelijk als bewezen kan worden dat er met de kinderen ontucht is gepleegd. Maar de bewijsvoering daarvoor ligt moeilijk. De rechter-commissaris heeft de vordering tot voorlopige hechtenis echter afgewezen,” aldus De Wit.

Fotograaf gepakt op verdenking van maken kinderporno

Van onze verslaggever **VK 26**
AMSTERDAM — De politie heeft vorige week een 37-jarige fotograaf uit Amsterdam aangehouden op verdenking van het maken van kinderporno. Ook zou de man ontucht hebben gepleegd met twee negenjarige meisjes. De fotograaf is inmiddels door de rechter-commissaris op vrije voeten gesteld.

De politie hield de man al enige tijd in de gaten na een tip van een foto-ontwikkelcentrale, waar hij foto's van naakte kinderen had laten ontwikkelen. De fotograaf werd niet onmiddellijk gearresteerd, omdat hij zich gedurende de tijd dat hij werd geobserveerd „rustig hield”, aldus een politiewoordvoerder. Hij vermoedt dat de man wist dat hij in de gaten werd gehouden.

De ouders van twee meisjes deden vorige week aangifte dat de man hun dochtertjes had gefotografeerd en bovendien ontucht met hen zou hebben gepleegd. De politie viel daarop de woning van de fotograaf binnen. Hij was niet thuis, maar werd aangehouden toen hij enige tijd later arriveerde.

In de woning vond de politie meer dan duizend foto's, voor een groot deel kinderporno. Ook werd er professionele foto-apparatuur aangetroffen. Volgens de politie werkte de fotograaf voor een pedofielenblad.

De man is vrijgelaten omdat geen voorlopige hechtenis kan worden opgelegd voor het maken van pornofoto's.

VERDACHTTE VAN KINDERPORNO NIET MEER VAST **AD 26**

Van een onzer verslaggevers **AD 26**
AMSTERDAM — Wegens het maken van kinderporno is de 37-jarige Amsterdamse fotograaf A. van der V. aangehouden. Hij zou ook ontuchtige handelingen hebben gepleegd met twee negenjarige meisjes.

In het huis van de man in de Bijlmermeer werd een grote hoeveelheid foto's en negatieven van jonge jongens en meisjes gevonden. Een deel van de foto's bleek te zijn afgedrukt in een pedofielenblad waar de verdachte voor werkte.

De rechter-commissaris heeft Van der V. inmiddels weer op vrije voeten gesteld, omdat hem alleen ontucht ten laste was gelegd en dit volgens

hem niet voldoende was aangetoond. Voor het in huis hebben van kinderporno met het doel die door te verkopen, staat maximaal drie maanden gevangenisstraf en is geen voorlopige hechtenis mogelijk.

Volgens de politie is niet gebleken dat de man dwang of geweld heeft gebruikt bij het maken van de foto's. Hoewel de kinderen op de foto's geen seksuele handelingen verrichtten en in veel gevallen nog wat kleren dragen, zijn de foto's volgens officier van justitie mr. De Wit kennelijk wel bedoeld om te prikkelen. „De foto's die ik heb gezien zou je in ieder geval geen grove kinderporno noemen”, aldus De Wit.

AD 26 De Jeugd- en Zedenpolitie bleef de zaak echter nauwlettend volgen.

„Vorige week woensdag besloten de rechercheurs een inval te doen in de woning van de fotograaf in de Bijlmermeer. Zij hadden voldoende aanwijzingen dat de man, die ondermeer als fotograaf werkt voor een pedofielenblad, zich nog steeds met kinderporno bezighield. Tijdens de politie-inval was Van der V. zelf niet aanwezig. Hij kwam enige tijd later zijn woning binnen,” aldus politiewoordvoerder K. Wilting gisteravond.

De politie had inmiddels meer dan duizend foto's aangetroffen met daarop het merendeel kinderen van 8 tot 12 jaar. Op veel foto's stonden ook vaak dezelfde kinderen. Verder werd de volledige administratie van de fotograaf in beslag genomen.

Volgens persofficier van justitie mr. L. de Wit staat op het gebruik van kinderen ten behoeve van pornofoto's een gevangenisstraf van maximaal drie maanden en geen voorlopige hechtenis. „Wel is voorlopige hechtenis mogelijk als bewezen kan worden dat er met de kinderen ontucht is gepleegd. Maar de bewijsvoering daarvoor ligt moeilijk. De rechter-commissaris heeft de vordering tot voorlopige hechtenis echter afgewezen,” aldus De Wit.

Trouw VRIJDAG 27 MEI 1988

De vernedering voel je pas later

Van 'obsceen gedrag' beschuldigde NS-conducteur zal strijdbaar blijven

Vier maanden geleden werd de 45-jarige NS-hoofdconductor Nico Oudheusden ontslagen. Omdat hij in de trein, in het gezichtsveld van een reiziger, onzedelijke handelingen zou hebben gepleegd. Eergisteren bepaalde het scheidsgerecht – een soort intern rechtbankje van de Spoorwegen – dat het bewijs tegen de hoofdconductor ontoereikend was. Was de NS voorbarig? Welnee, liet een woordvoester weten, er waren altijd problemen met deze man. Het was gewoon een continuïteit story. Wat voor problemen? Nou, hij heeft wel eens geweigerd zijn pet te dragen.

door Hetty Nietsch

Het was een rustige maandagavond in januari en de trein reed van Eindhoven naar Amsterdam. Een man en vrouw zaten tegenover elkaar. Jonge, sportieve types, herinnert de hoofdconductor zich. 'Ge-woontjes'.

„Die vrouw is naar de spoorwegpolitie gegaan en heeft daar verklaard dat ik tussen Utrecht en Den Bosch een kwartier lang op het balkon van de trein... Goh, ik weet nog niet hoe ik het formuleren moet.”

Riek, zijn vrouw, wel: „Dat je je geslachtsdeel uit je broek hebt gehaald en er een kwartier lang met beide handen mee in de weer bent geweest”

„Zoiets ja. Toen ik bij de spoorwegpolitie zat, had ik niet veel moeite me te herinneren om wie het ging. Het was een stille trein, en zij waren de enigen die samen reisden. Na Eindhoven had ik hun kaartjes geknipt. Er was oogcontact en ik heb geglimlacht. Eén of twee minuten heb ik in de wisselstraat op het balkon gestaan.”

Vernedering

Toen Nico Oudheusden met de aanklacht werd geconfronteerd, toonde hij zich alleen maar verbaasd. „De vernedering voelde ik later pas. Als conducteur krijg je in de loop der jaren een bepaald gedragspatroon ten aanzien van calamiteiten. Je leert jezelf in de hand te houden, want er gebeuren soms vreselijke dingen; vier keer heb ik meegeemaakt dat er iemand onder de trein kwam. Maar na dat verhoor hebben ze wel de conclusie getrokken dat iemand die zo nuchter reageert, het wel gedaan moest hebben. Dat hoorden we later.”

Via de rails van het Nederlandse spoorwegnet ging het nieuws de volgende dag als een lopend vuurtje rond. In een paar uur tijd wist iedere

NS-medewerker, waar ook in Nederland, wat collega Oudheusden was overkomen. En de inmiddels ontslagen, 'obsceen' hoofdconductor? Die besloot er niet geheimzinnig over te doen. Iedereen mocht het weten, want het was toch niet waar.

Nico was nuchter. Riek was razend. Ze schreef nette, maar boze brieven naar zijn chef. En een naar Ploeger, de hoogste baas van de NS. Ze hield voor het eerst van haar leven een toespraak voor honderd verontruste vakbondsleden. Ging naar de politie en naar het gemeentelijk vervoerbedrijf om daar te horen hoe dergelijke kwesties werden behandeld. Haar conclusie: nergens wordt een personeelslid zomaar de laan uitgestuurd als een onderzoek nog niet heeft aangetoond dat de betrokkene ook werkelijk schuldig is. Van de werkgever hoorden ze nagevoel niets, wel was er veel steun van collega's die petitie produceerden. En er was wijze raad. Dat Nico maar moest gaan fietsen of boksen om zijn agressie af te reageren. Dat hij maar rustig moest afwachten. En het voordeel was, zeiden sommigen, dat zulke gebeurtenissen hem en Riek als man en vrouw dichter bij elkaar brachten.

Boze opzet

Ze hebben in het begin wel vermoed dat er boze opzet in het spel was. Nico Oudheusden had zich als voorzitter van de NS-voetbalclub en de NS-veiligheidscommissie weliswaar verdienstelijk gemaakt. Maar hij was ook actief lid van de Vervoersbond FNV en in zekere zin een 'lastpak' die ('jammer dat ze daar de goeie bedoelingen van mijn opbouwende kritiek niet van inzien') het bedrijfsbeleid regelmatig hekelde.

„Dat ze zo overtuigd waren van mijn schuld, heeft gewoon met mijn kritische opstelling in het bedrijf te

maken. Ik heb horen zeggen dat ik een ongewenst element was en weg moest.”

De NS is een autoritair bedrijf, zegt hij, waar je door de kleinste dingen in de problemen kunt geraken. Dat overkwam hem ook. Een terechtwijzing kreeg hij omdat hij zich een keer versliep (de eerste keer, destijds, in acht jaar tijd) en een ernstige terechtwijzing omdat hij – zo had een collega beweerd – zijn pet niet had gedragen. Dat gedoe met die pet ('natuurlijk droeg ik mijn pet') leverde hem ook een 'dreiging met ontslag' en het inhouden van een loonsverhoging op, maar die werd later door het scheidsgerecht vernietigd.

Een 'lastige'

Vaak had hij het gevoel dat juist hij berispt werd omdat hij als een 'lastige' bekend stond. De goeien, die alles deden wat ze werd gezegd, konden met gemak een heel pak sigaretten oproken tijdens diensttijd. Maar Nico Oudheusden niet. Het NS-scheidsgerecht oordeelde deze week dat er onvoldoende bewijs tegen Oudheusden was geleverd.

„De leden van het scheidsgerecht zijn met z'n allen in een rijtuig geklommen en hebben geconstateerd dat oogcontact vanuit de positie van die vrouw wel mogelijk was, maar dat ze de omschreven handelingen – als die gepleegd zouden zijn – niet gezien kon hebben. Nu ben ik dus door gebrek aan bewijs vrijgesproken. Maar de officier van justitie kan er nog een zaak van maken. Dat hoop ik eigenlijk. Want ik wil gehoord worden. Vrijspraak door gebrek aan bewijs betekent toch dat veel mensen hun twijfel houden. Deze hele zaak heeft toch een stempel op me gedrukt. Van de collega's weet de ene helft zeker dat ik het niet heb gedaan en de andere helft twijfelt. In die vier maanden ben ik twee keer op het station geweest. Dan is er een groep die spontaan op je afkomt en er is een groep die gewoon doorklaverijast.”

Schande

En nu mag hij dus weer bij de NS aan de slag. „Ik denk dat het niet handig is om als conducteur terug te keren. De arbeidsverhoudingen zijn zo verstoord. Er zijn toch mensen die zullen zeggen dat het een schande is dat iemand die zoiets heeft gedaan, gehandhaafd wordt. En ik ben kwetsbaar. Want de NS heeft nu

weliswaar gezichtsverlies geleden, maar ze wachten gewoon een volgende kans af. De personeelschef belde vanmorgen al. Maandag gaan we overleggen op welke plek ik terug zal keren. En verder lijkt een excuus me op z'n plaats. Een rehabilitatie.”

En nu niet denken dat Nico Oudheusden bij de NS terugkomt als een gewezen lastpak. Hij blijft strijdbaar, weet hij zeker en verhaalt uitgebreid wat er bij het bedrijf allemaal veranderen moet. Want veel collega's, zegt hij, zijn hier ook erg van geschrokken. „Ze denken: 'dat kan mij ook gebeuren.' Conducteurs

werken alleen en als het woord van één reiziger genoeg is om je in problemen te brengen, dan is dat een naar idee. Op de eerste plaats moet de klachtenprocedure worden veranderd. Het klopt niet dat iemand die beschuldigd wordt, zijn onschuld moet bewijzen. Ze gaan aan de menselijke kant voorbij. De spanning die zoiets oproept is ondraaglijk. Maar onze sektor passage – waar de conducteurs, het stationspersoneel, de perronopzichters en lokettisten onder vallen – is een sektor waar erg veel straffen worden uitgedeeld en een bijna onmenselijke regime heerst

waarmee iedereen in aanvaring kan komen.”

Hij gaat het allemaal nu eerst verwerken, zegt hij. „Maar ik weet niet of ik maandag, tijdens dat gesprek met die personeelschef, al handen met ze schudden kan. Riek durf ik in ieder geval niet mee te nemen. Die trekt haar hoogste naaldhakken aan.”

Of Riek weleens getwijfeld heeft aan de onschuld van haar man? „Ik heb bij de feministische uitgeverij Sara gewerkt, en nu bij een vrouwen gezondheidscentrum. U denkt toch niet dat ik met een man zou zijn getrouwd die...”

Onvoldoende bewijs tegen 'onzedelijke' conducteur

Van een onzer verslaggeefsters

UTRECHT – De NS hoofdconductor, die begin dit jaar werd ontslagen nadat een reiziger hem van onzedelijke handelingen in de trein had beschuldigd, mag weer bij de spoorwegen aan het werk.

Het interne scheidsgerecht van de NS heeft het ontslag vernietigd, omdat de belastende verklaring van de reiziger onvoldoende bewijs opleverde. Tijdens een reconstructie van het gebeurde zou zijn gebleken dat de vrouw vanuit haar positie de conducteur onmogelijk heeft kunnen zien.

Volgens een woordvoester van de NS gaat de man – werkzaam in het rayon Amsterdam – nu weer bij de

spoorwegen aan het werk, maar is nog niet duidelijk of hij dezelfde danwel een andere functie zal krijgen.

De hoofdconductor heeft de beschuldiging steeds ontkend, maar de rayonleidend besloot hem destijds te schorsen en later te ontslaan. Volgens een woordvoester van de Vervoersbond FNV heeft de NS daarmee veel te voorbarig gehandeld door zo snel klachten over personeelsleden voor waar aan te nemen. De NS woordvoester ontkent een dergelijke voorbarigheid. „Met deze man zijn al eerder problemen geweest, zij het op een ander vlak. Zo heeft hij bijvoorbeeld geweigerd zijn pet te dragen.”

Gesprekken met ouders over pedofilie

ALS JE KIND

OOK VAN EEN ANDER HOUDT

NR 7

Pedofilie betekent letterlijk: houden van kinderen. Daar is niets op tegen zou je denken. Toch wel. Seksuele relaties met minderjarigen zijn strafbaar. Strafbaar zijn ook ouders die hun kinderen zulke contacten met volwassenen toestaan. Er is al lange tijd een actieve stroming in Nederland die seksuele verhoudingen tussen volwassenen en kinderen boven de 12 jaar uit het strafrecht wil hebben. Deze mensen gaan ervan uit dat zulke relaties voor kinderen waardevol kunnen zijn. Dat kinderen hun eigen seksuele gevoelens hebben en die mogen delen met wie ze maar willen. Ook met volwassenen. Vooropgesteld dat die relaties niet gebaseerd zijn op geweld of morele dwang.

Door het geweld tegen de kinderen in Oude Pekela en het verscherpte justitiële beleid voelen ouders die hun kinderen contact met pedofielen toestaan zich erg kwetsbaar. Toch willen zij hun kinderen die contacten niet verbieden. Vanuit welke motieven ze dat standpunt innemen en hoe ze praktisch met die situatie omgaan, vertellen ze openhartig aan Nieuwe Revu. "Door Oude Pekela is iedereen nu verdacht," zegt een van de ouders. "Er dreigt een heksenjacht te ontstaan."

DOOR MARIANNE STUIT

René was 9 jaar toen hij voor het eerst, samen met een stel vriendjes, met de jeugdtrainer van een sportclub naar huis ging. Zijn moeder Ria: "Ik weet nog dat ik dacht: tsjonge, die man heeft wel hart voor die kinderen."

"Mijn zoon kwam thuis met grote verhalen. Hij en z'n vriendjes mochten veel van hun nieuwe vriend. De radio mocht hard aan. Ze deden spelletjes, kregen limonade. Mijn zoon doet thuis altijd enthousiast verslag van alles wat hij meemaakt. Na een paar van die bezoeken vertelde hij dat er bij zijn vriend foto's van jongens aan de muur hingen. Ja, en dan schrik je! Ik dacht: nou, dat kan niet missen, die man moet pedofiel zijn."

"Later heb ik mezelf verwijten gemaakt. Ik ben in dat prille begin te negatief geweest. Ik betrapte mezelf op bangmakerij. Zei dingen die je vroeger zelf te horen kreeg als 'kijk uit'. Je eerste reactie is niet eerlijk. Dat heeft mijn zoon misschien toch geremd."

Zijn vriend wist dat ik ermee bezig was. Ik las erover en besprak dat met mijn zoon. Dat hoorde hij dan weer. Steeds vroeg-ie: hoe denkt je moeder er nu over? Dan zei m'n zoon: je kunt het rustig vertellen hoor. Ze begrijpt het wel. Na een tijdje is dat gesprek er ook gekomen. Ik heb hem meteen gezegd, dat ik geen bezwaren zag wanneer mijn zoon die relatie zelf wilde. Tegen mijn zoon zei ik: ik vind het best wat je doet, maar ik wil niet dat je iets doet in ruil voor dingen. Want hij kreeg veel van zijn vriend gedaan. Mocht overal mee naartoe. Die man, hij was toen een jaar of dertig, organiseerde alles. Daar ben ik met mijn zoon heel diep op ingegaan. Ik zei: joh, als je ergens geen zin in hebt, denk dan niet: oh, wat zielig voor hem. Dat is echt niet nodig. Dat is waarschijnlijk de reden dat er nooit iets vervelends is gebeurd. Ze zijn nog steeds goede vrienden."

"OUDERS ZIEN NIET vaak niet. Voor kinderen is zo'n vriend heel erg fijn. Hij kan zich goed inleven in de problemen van kinderen. Helpt ze met hun huiswerk. Mijn zoon is op school enorm vooruit gegaan sinds hij die vriend heeft. Het is gewoon een heel goede relatie al komt er geen seksualiteit aan te pas. Sowieso is mijn zoon nu te oud, hij is zestien. Lichamelijk is

hij voor zijn vriend niet aantrekkelijk meer. Maar van zijn vriend weet ik dat het wel gebeurt. Met andere kinderen. Daar praten wij gewoon over, hij komt gewoon bij ons thuis. Het lichamelijk contact, het vrijen, dat is belangrijk voor ze. Ja, hoe ver gaat dat? Ze zullen zich misschien een keertje aftrekken. Aan vriendjes van mijn zoon kan ik ook wel merken dat sommige kinderen dat zoeken. Die gaan thuis ook tegen mijn man aan zitten, ze willen gewoon aandacht. De vriend van mijn zoon gaat daar dan op in.

Natuurlijk heb ik wel twijfels gehad. Ik kon echt kwaad worden als hij steeds weer wilde vrijen met een kind dat bij hem kwam. Dan zei ik: dat kind komt om te spelen maar jij denkt alleen maar aan sex. Ik vertelde hem dat hij respect voor dat vriendje moest hebben. Dat het alleen kan wanneer dat kind wil. Maar je moet goed begrijpen, dat het ook voor hem nieuw was. Een relatie was voor hem nooit mogelijk. Als het dan zover is, wil je blijkbaar alles ineens eruit gooien.

Voor mijn man is het nog steeds een teer punt. Hij accepteert het omdat mijn zoon sex consequent afwijst. Mijn man is ook nooit agressief geweest op dat punt. Hij had het natuurlijk kunnen verbieden, maar dan gaan ze het stiekem doen. Ik weet niet wat er dan gebeurd zou zijn.

Ik weet dat de vriend van mijn zoon heel veel relaties heeft gehad, waarvan de ouders het niet wisten. Daar sta ik telkens weer verbaasd over. Ik begrijp dat niet. Die kinderen bellen hem, hij komt bij ze op bezoek, ze eten en slapen bij hem, mogen overal met hem heen. Maar die ouders weten van niets! Er wordt daar niks besproken. Dat maakt me angstig. Voor hem dan. Ik ben bang dat hij daar nog eens moeilijkheden mee krijgt.

Nu begrijp ik wel dat zo iemand daar zelf heel moeilijk mee voor de dag kan komen. Hij riskeert zijn baan, bijna al zijn sociale contacten, zijn huis en zijn buurt. Er hoeven maar drie of vier mensen moeilijk te doen en die kunnen dan zoveel kwaad aanrichten. Die risico's zijn enorm. Zijn ouders kunnen het niet eens accepteren. Hij heeft ook niet al die relaties tegelijk. Er zijn er die hij alleen maar aait. Of die hij alleen maar zoent. 't Is maar een enkeling waarmee het verder gaat."

"NIET IS BIJ ONS ook heus niet allemaal rozegeur en maneschijn. We ruziën, hebben discussies. Ik wil dat er een reële voorlichting komt. Want zo mooi als de pedo's het zelf voorspiegelen is het niet altijd. Blootfoto's zijn voor mij een teer punt. Daarover hebben we ellenlange discussies gevoerd. We zijn er niet uitgekomen. Ik ben erop tegen. Kopen van foto's daar ben ik ook op tegen. Want dan werk je er zelf aan mee dat die kinderen moeten poseren. Ik kan me niet voorstellen dat kinderen het leuk vinden op die manier

RIA:

**'Voor mijn man
is het
nog steeds
een teer punt'**

te poseren. Moeten daar waarschijnlijk geld voor hebben of dure cadeaus. Mijn zoon poseert niet. Ik maak ook geen onderscheid tussen kunstfoto's en pornofilm. In die markt is alles te koop, maar voor elke foto zijn kinderen gebruikt.

Je kunt het nooit uitsluiten. Ik weet dat er genoeg kinderen zijn die het wel doen. Daar wordt duidelijk gebruik van gemaakt. Onze vriend zegt dan: dat kind gaat akkoord. Maar ik kan dat toch niet accepteren.

Als er werkelijke moeilijkheden zouden komen, zou ik hem steunen. Omdat we er veel over praten, kan ik veel dingen zelf oplossen. Het is alleen afschuwelijk voor de kinderen die er niet met hun ouders over praten. Die zitten met een groot geheim. Dat vergelijk ik met incest. Als er eens iets is, als zo'n vriend ze laat vallen omdat ze geen sex meer willen, waar moeten ze dan naartoe? Aan de andere kant kunnen sommige kinderen zo'n pedofiel ook geweldig uitbuiten. Doordat hij kwetsbaar is. Dat gebeurt en dat is ook niet juist.

Toch heb ik het mijn zoon nooit willen verbieden. Ik vind dat hij het recht heeft zijn eigen keuzes te maken. En verder, ach, wat is er mooier dan liefde?"

Paula is moeder van drie zoons. Alledrie hadden een verhouding met een volwassen man die al snel als vriend in de familie werd opgenomen. Ook nu de kinderen volwassen zijn, is nog steeds sprake van een goede vriendschap.

"Het is heel natuurlijk verlopen," zegt Paula. "Zoals pubers ophouden hun ouders nachtzoenen te geven, zo is dat vrijen uit de relatie verdwenen." Met klem verzoekt ze niet haar echte naam te gebruiken en niet te veel details te gebruiken. "In deze streek van het land zou herkenning ons in levensgevaar kunnen brengen."

Haar zoons waren acht, twaalf en dertien jaar oud toen Paula merkte dat er in haar huis iets gaande was. "Hij was de muziekleraar van onze oudste en kwam wekelijks aan huis. Aan gebaren, vooral van onze jongste, een enorme knuffel, merkte ik dat er iets was. Puur een gevoel. Hoe genant ik het ook vond, ik heb het hem gewoon gevraagd. Hij was heel eerlijk, hij zei: ja, ik ben pedofiel. En dan zit je met die wetenschap."

Dat wij konden zien hoe hij met onze kinderen omging, nam al veel scherpe kanten van 'de ontdekking' af. We hebben hem gevraagd om zelf aan de kinderen te vertellen wat hij voor ze voelde. Daarna hebben we dat met ze doorgepraat, met de vriend erbij. Die grote openheid is heel belangrijk geweest.

Later vroeg hij ze ook te logeren. Wij stemden toe, maar de eerste keer zit je dan toch thuis van: oh, jongens hebben we er nou wel goed aan gedaan? Maar wij rekenden op het feit dat wij open waren geweest. En ook op het feit dat onze kinderen in staat waren dingen af te wijzen die ze niet wilden. Zo hebben we ze opgevoed en je hoopt dat zo iets dan doorwerkt. Dat bleek inderdaad. Onze jongste vertelde heel spontaan wat er allemaal gebeurd was. Mooi niks, hoor. We vroegen de oudere vriend voorzichtig te zijn, niets te forceren. Voor hem was het ook prettig dat dit bespreekbaar was ▶

VERVOLG NR 7

Ik weet nog dat de eerste na een paar logeerpactijen vertelde: 'Mam, ik mag nu in het grote bed slapen.' 'Oh,' zeiden wij, 'vond je dat leuk?' Ja, dat vond 'ie heerlijk. Van de jongste kon ik me dat ook goed voorstellen. Hij zei: 'Weet je wat ik fijn vind, mam? Als hij op mijn rug knebelt!' Ik zei: 'Ja, doet ie dat dan?' Want vragen stel je op een heel speelse manier. Van zijn oudere vriend wisten we al dat hij knebelen leuk vond, maar dat hij niet verder hoefde te gaan. Ons kind vertelde dat ook, heel spontaan: 'Nou, als ie aan mijn plessertje komt, dat hoef ik niet, dat vind ik zo'n flauwekul.' Wij zeiden dan: 'Goh, mag-ie dat niet?' Wij benaderden het steeds op die manier, want enige geladenheid wilden wij daar absoluut niet aan verbinden.

Dat is de grootste fout die je kunt maken. Want de geladenheid die volwassenen aan seksualiteit verbinden, die hebben kinderen niet. Dat maken wij ervan. Wij zitten als volwassenen in onze eigen denkwereid, maar dat is een heel andere dan datgene wat zich tussen pedo en kind afspeelt.

'Het moeilijkste is dat je je kinderen moet verplichten over zo'n vriendschap te zwijgen. Maar het moet. Deze mensen kunnen ontslagen worden, opgepakt, ze kunnen zelfs strafrechtelijk vervolgd worden. Dat moet je zo'n vriend besparen. Maar aan de andere kant wil je je kinderen meegeven: jongens, het is heel gewoon, je hoeft je niet te schamen. Dat taboe, die tegenstelling, daar kreeg ik het moeilijk mee. Dat is ook de reden dat ik lid werd van een NVSH-werkgroep pedofilie. De mensen die ik daar ontmoet heb, die mentaliteit heeft bij mij een hoop respect afgedwongen. Maar je moet tegenover jezelf ook eerlijk durven zijn. Je hebt je twijfels, maar je kinderen eisen hun rechten op. Dan moet je heel eerlijk zijn. Want als je terugdenkt aan je eigen jeugd, kun je je kop niet in het zand steken.

Bang voor misbruik ben ik niet. Vaak is de aanwezigheid van een kind al voldoende. Dan zal zo'n oudere vriend dat kind naar bed brengen en strelen. Wat is daar op tegen? Dat doen ouders ook. Kinderen kruipen ook bij hun ouders in bed. Dan knuffel je ze even. Dat hoort bij hun opvoeding, vind ik. Er is al zoveel aanrakingsangst. Het is misschien wel die

angst, die de emoties oproept. Natuurlijk zeg ik niet: zoek het op. Maar de ervaring leert dat dit soort dingen je overvallen.

Je moet goed begrijpen dat het ging om een hele goede vriendschap van onze kinderen. Wij konden wel zeggen: streep eronder. Maar dat kan alleen als je heel goede redenen hebt, naar mijn idee. Die eerlijkheid ben je aan je kinderen verplicht. Door die openheid kon er bij ons juist wederzijds begrip ontstaan.

PAULA:

'We hebben hem gevraagd voorzichtig te zijn, niets te forceren'

Als ik dingen hoor als Oude Pekela en Amsterdam-noord, gaan mijn haren overeind staan. Er ontstaat door zo iets van een heksenjacht. Dat zijn geen pedo's geweest, denk ik dan. Dat zijn mensen die van geld houden. De ellende is dan dat zulke kwesties nooit eens rustig worden uitgezocht.

Het heeft er natuurlijk wel mee te maken dat de maatschappij van dit soort dingen een taboe maakt. Ik kan er met mijn eigen vrienden niet gewoon over praten. Ook de kinderen die nu bijna volwassen zijn, lopen tegen die muur van:

'bah!' en 'oh, wat vies!'. Het is maar heel zelden dat je iemand dit kunt uitleggen. Het ernstige is dat de maatschappij dit ontkent. Zo werken we er zelf aan mee dat die mensen onder een afgrijzelijke druk moeten leven.

Een pedofiel is iemand die van kinderen houdt. Die wil dat kind niet beangstigen of frustreren. Misschien zullen ze onbewust fouten maken. Maar doen opvoeders dat niet? Toen wij er mee te maken kregen, zijn we open geweest. Maak je kinderen duidelijk dat ze met jou over alles kunnen praten. Ook over dingen die ze niet zo goed begrijpen. Je kunt ook zelf met zo'n pedofiel gaan praten. En als zo iemand eens een fout maakt, moet je hem daar dan zo zwart op aankijken? Ik weet dat heel veel kinderen het zelf uitlokken. Dat hebben we hier in huis zelf meegemaakt. Het was iets van: hoe ver kan ik hem, die oudere krijgen? Als dat met iemand gebeurt die zich altijd heeft moeten beheersen, ja dan wil die wel eens te ver gaan. Dan moet je er een stokje voor steken. Zorgen dat zo'n kind eerst leert op een andere manier contacten te leggen. Als er openheid is, heb je er een ouder bij."

"In zulke relaties maak ik me meer zorgen over de volwassene, dan over het kind," vertelt John (50). En: "Het is altijd de buitenwereld die zo'n relatie problematisch vindt."

John voedde negen kinderen op. Eén natuurlijk kind, vier officiële pleegkinderen en nog eens vier kinderen, waarvan de ouders er gaandeweg mee instemden dat ze bij hem introkken. Vier van deze kinderen hadden een relatie met een volwassene. Daarnaast had hij als groepsleider ervaring met kinderen met dit soort relaties. Een van de kinderen wil liever niet dat hij zijn concrete, persoonlijke ervaringen vertelt. Reden voor John om alleen in algemene termen, als ouder en opvoeder te praten.

"Kinderen kiezen hun eigen relaties," zegt John. "De macht die ik zou kunnen uitoefenen, die neem ik niet en die wil ik niet. Ik sta naast het kind. Ook al betekent dat dat ik soms tegenover de maatschappij sta. Vanzelfsprekend heb ik het laatste woord in

huis. Maar dat klinkt hoogstens twee maal per jaar. Kinderen hebben het eerste woord en dat komt dagelijks voor. Keuzes van de kinderen, ook die relaties die me niet aanstaan, probeer ik toch bespreekbaar te houden. Want jouw relatie met zo'n kind is door dik en dun. Als ouder of pleegouder kun je niet zeggen 'blijf maar weg', wanneer zo'n kind steelt, of als het dom is of lelijk.

De pedo-relaties hebben een eigen waarde, hun kracht en hun zwakte. Dat een kind koninkje nummer één is, nou ja, gun ze dat dan. Dat heeft een eigen waarde die ik als ouder niet kan waarmaken. Want ik heb nog andere kinderen, een huishouden en een baan aan mijn hoofd. In een tehuis had ik als groepsleider nog al eens te maken met weglopers. Die wisten hun adresjes wel te vinden. Die vond ik terug, soms letterlijk in bed bij een man. Ja, dat lag daar heel gezellig. Dat die kinderen alle reden hadden om troost te zoeken, heeft mij er altijd van weerhouden aan zo iets via het officiële gezag een einde te maken. Ik heb wel eens gedacht: kon ik je die warmte en aandacht maar bieden. Ingrijpen deed ik alleen wanneer kinderen de volwassene chanteerden.

"Je wijst ze op voorbehoedmiddelen, maar meestal hadden ze dat allang op het schoolplein gehoord. Praktische beslissingen die je als ouder moet nemen, gaan over: toestemming voor logeren, afspraken over tijden. Je moet dan ook de volwassene accepteren op bezoek bij dat kind, ook op de eigen kamer van dat kind. Dan moet je daar niet toevallig even gaan stoffen. Ik maak me in zulke relaties altijd meer zorgen over de volwassen vriend of vriendin dan over het kind. Die mensen zijn chantabel! Ze zijn kwetsbaar en onzeker. Natuurlijk hoef je geen grenzeloos vertrouwen in zo iemand te hebben, maar je moet wel streven naar een zo groot mogelijke openheid.

Met het seksuele aspect heb ik persoonlijk geen moeite. Kinderen kruipen bij ouders in bed, gaan met ze onder de douche. Als je dat toelaat, zul je merken dat ze gezond nieuwsgierig zijn naar dat lijf en de seksualiteit van de ouders. Dan zeg ik: nou, dat is prima. Laat jezelf maar zien. Laat je seksuele leven als ouder maar zien. Laat het kind daar in toe. Vertel van je gevoel. Laat je op-

winding maar blijken. Laat ze maar meemaken hoe jouw seksuele leven is. Het grote voordeel is, dat je later hoort wat ze zelf meemaken. Ik ben daar zelf, bij vertrouwde kinderen, ook open in geweest. Ik laat het zien: hoe dat eruit ziet en wat er dan gebeurt. Anderzijds trekken ze ook hun grenzen. Ze kunnen dan wel open zijn. Maar dat vriendje of dat vriendinnetje krijgt de eer wat verder te mogen gaan. De kinderen vinden het niet problematisch om dat meerdere met een volwassene te delen. Het is altijd de buitenwereld die dat problematisch vindt.

"De kinderen die ik via mijn werk in een pedo-relatie zag treden, waren er vele. Het waren heel verschillende verhoudingen. Er waren liefdesverhoudingen, maar ook wel uitgesproken seksuele verhoudingen, waarbij het meer om de lol dan om de liefde ging. In alles moet de wil van het kind voorop staan. Een nieuwe ervaring kan natuurlijk een schok geven. Maar bijna alle dingen heb je ooit een keer voor het eerst meegemaakt. Een nieuwe ervaring is op zich dus niet slecht. Met foto's heb ik geen problemen.

Vaders en moeders fotograferen ook hun schattige kleintjes. Kinderen vinden foto's fijn als die foto's momenten vasthouden die leuk voor hen zelf zijn. Het punt is natuurlijk dat de maatschappij vijandig is aan volwassene-kind verhoudingen. Dat wekt een soort schaamtegevoel over die relatie op. Een open gesprek daarover blijft dus in een vertrouwd circuit. De bespreekbaarheid van dit soort dingen is de laatste twee jaar afgenomen.

Kinderen zoeken zelf. Dat gebeurt vooral in de grensjaren, tien, twaalf, veertien, zestien als ze meer afstand nemen van hun ouders. De ouder is tijdelijk even grijs. Die ander is dan even alles. Een zekere tijd beantwoordt die ander daar dan ook aan. Maar na een jaar wordt alles weer gewoon. Soms is het plotseling uit, maar meestal gaat het geleidelijk. Beiden krijgen andere behoeftes. Er is ook een blijvende verhouding uit voortgekomen. Een goede verhouding. Met pleegkinderen heb je dan ook nog de eigen ouders waar je rekening mee moet houden. Met sommigen is het bespreekbaar, met anderen niet. Je moet dan voor-

JOHN:

'Ik heb wel eens gedacht: kon ik je die warmte en aandacht maar bieden'

zichtig puzzelen. Openheid daar zitten honderd graden in. Ik heb er absoluut geen problemen mee wanneer die kinderen hun geheimen hebben.

Kinderen zijn toch geen bezit van ouders. Kinderen lopen met honderd geheimjes rond, dat is een stukje eigenheid, dat vinden ze wel spannend ook. Incest is een rotgeheim, maar je hebt ook geheimen die als kern vrijheid hebben. Dat kinderen tot geheimen gedwongen worden, gebeurt juist in de gebruikelijke machtsverhoudingen: op school, in het gezin. Juist pedo's zijn zeer kwetsbaar, zeer onmachtig. Ze kunnen zo aangegeven worden. In laatste instantie is altijd dat kind de baas. Dat kind kan met ouders praten of het kind kan wegblijven. Ouders en schoolmeesters hebben veel meer macht over zo'n kind. Ik streef naar machtsevenwicht in de verhouding. In het stoeien komt dat bijvoorbeeld tot uitdrukking. Dan weer wint de een, dan weer de ander. Altijd verliezen daar is niks aan. Dat heb je ook in hetero-verhoudingen, die macht mag wisselen. Dan kan er sprake zijn van liefde, anders is er hooguit sprake van plezier en lol." ●

Officier eist celstraf tegen 71-jarige wegens ontucht

DEN BOSCH (ANP) — De officier van justitie in Den Bosch heeft maandag tegen een 71-jarige man acht maanden cel, waarvan zes voorwaardelijk, geëist wegens ontucht. De man wordt verdacht van ontucht met ten minste tien jongens tussen de tien en vijftien jaar. Dit zou zijn gebeurd van begin 1985 tot november vorig jaar, in de woning van de verdachte.

De ouders van een van de slachtoffers eisten bij de rechtbank een vergoeding van 1500 gulden voor de schade die hun nu bijna achttienjarige zoon heeft opgelopen door zijn contact met de man. Hij zou bijvoorbeeld zijn schoolopleiding hebben moeten staken, terwijl zijn ouders al veel geld hadden uitgegeven aan boeken.

Officier van justitie mr Donker zei dat de bejaarde man een „spoor van ellende heeft getrokken door het leven van verschillende mensen”. Hij gaf toe dat de man daar al zwaar voor is gestraft. „Hij heeft zijn woonplaats moeten verlaten en zijn familie heeft hem de rug toegekeerd.”

Toch vond hij de feiten te ernstig om ze af te doen met alleen een voorwaardelijke straf. Advocaat Siegers vroeg de rechtbank om zijn cliënt een geheel voorwaardelijke straf op te leggen.

VK 3-5-86

Acht maanden voor ontucht met jongens

DEN BOSCH (ANP) — De rechtbank in Den Bosch heeft de 71-jarige H. van de W. uit Helmond veroordeeld tot acht maanden gevangenisstraf, waarvan zes maanden voorwaardelijk.

De man heeft van begin 1985 tot november 1987 in zijn woning in Mierlo ontucht gepleegd met jongens in de leeftijd van 10 tot 15 jaar. Volgens de officier heeft de bejaarde een 'spoor van vernieling getrokken in het leven van verschillende jongeren'.

Evenals de officier vindt de rechtbank dat de man zich gedurende zijn proeftijd van twee jaar niet in Mierlo mag vertonen. Ook moet hij 1.500 gulden schadevergoeding betalen aan een van zijn slachtoffers, een nu 17-jarige jongen die door de gebeurtenissen zijn schoolopleiding heeft moeten staken.

Van onze verslaggever VK 17-5-86

Officier eist halfjaar voor ontucht vk 4 met padvindsters

ALMELO (ANP) — De officier van justitie bij de rechtbank in Almelo, mr Cremers, heeft dinsdag voor het plegen van ontucht met meisjes van een padvindstersgroep zes maanden geëist, waarvan drie voorwaardelijk, tegen een 36-jarige groepsleider uit Vriezenveen. De man trad op als begeleider van padvindsters tijdens kampen in binnen- en buitenland.

Tijdens de kampementen wist hij het zo te regelen dat er steeds een tent tekort was en een van de meisjes bij hem in de tent moest slapen. Volgens de officier heeft de ontucht zich vele jaren achtereenvolgens afgespeeld. De betrokken meisjes waren tussen elf en vijftien jaar oud.

De officier vond dat de naam van de padvindsterij door het gebeure ernstig in diskrediet is gebracht. Omdat de verdachte nooit eerder met justitie in aanraking is geweest, mag hij van de officier het onvoorwaardelijk deel van de gevangenisstraf eventueel vervangen door driehonderd uur dienstverlening. Uitspraak 10 mei.

Dienstverlening na ontucht met padvindsters Tub 10

VRIEZENVEEN — Voor het in 1986 en 1987 plegen van ontucht met minderjarige meisjes van de padvindstersgroep Admiraal Kruys heeft de rechtbank vandaag de 36-jarige B. veroordeeld tot zes maanden voorwaardelijke gevangenisstraf en driehonderd uur dienstverlening. De eis luidde zes maanden gevangenisstraf waarvan drie maanden voorwaardelijk, met de mogelijkheid het onvoorwaardelijk deel van de straf te vervangen door een dienstverlening.

In hoger beroep minder celstraf voor zedendelict

(Van onze verslaggever) **DAGBLAD KENNEMERLAND** AMSTERDAM — Het Gerechtshof in Amsterdam heeft gisteren de 61-jarige W. de G. uit Bergen wegens medeplichtigheid aan ontucht met minderjarigen veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van acht maanden. De man kreeg van de Alkmaarse rechtbank in 1986 één jaar cel opgelegd.

De Bergenaar heeft inmiddels negen maanden vastgezet. Hij overweegt een schadeclaim in te dienen voor de maand die hij 'ten onrechte' achter de tralies doorbracht.

De zaak tegen De G. kwam aan het rollen toen de politie hem verdacht van het op grote schaal maken en distribueren van pornografische opnamen van kinderen beneden 16 jaar. Justitie nam het maken van kinderporno destijds niet in de dagvaarding op, omdat de delicten die er achter zaten veel ernstiger zouden zijn. De G. werd beschuldigd van verkrachting, maar het Hof acht dit niet bewezen. De Alkmaarse officier van justitie eiste achttien maanden.

Ontucht met jongetje van acht bekend

Van een onzer verslaggevers

ALMERE — Een 29-jarige man uit IJardewijk heeft gisteren bekend dat hij in het Pampushof, een bos bij Almere, een achtjarige jongen heeft verkracht en hem daarna met een mes heeft gestoken.

Het slachtoffer is zwaar, maar niet levensgevaarlijk gewond. De jongen ligt in een ziekenhuis, nadat wandelaars hem hadden gevonden.

De man heeft zichzelf bij de politie gemeld. Er wordt geen verband gelegd met een enkele maanden geleden ontdekte ontucht-affaire in Almere, waarvan een aantal kinderen het slachtoffer werd. Voor die zaak zit nog een man vast, terwijl een tweede verdachte op vrije voeten is gesteld.

Van onze verslaggever VK 2-5-86

Celstraf geëist voor ontucht met jongen

(Van onze verslaggever)

ALKMAAR — Tegen de 52-jarige W. van der R. uit Hoorn, die ervan wordt verdacht ontucht te hebben gepleegd met een dertienjarige jongen, is gisteren een gevangenisstraf van negen maanden geëist, waarvan zes voorwaardelijk. Bovendien vindt officier van justitie J. Blom dat de man zich moet laten behandelen vanwege de kans op herhaling.

De Hoornaar kan niet inzien dat hij fout heeft gehandeld. De verdachte: „Het initiatief is van de jongen uitgegaan. Ik heb hem nooit gedwongen. Daarom heb ik er ook geen spijt van.” Volgens Van der R. krijgt hij alleen maar straf omdat de wet dat voorschrijft.

Het slachtoffer heeft zich onder behandeling moeten stellen. Uit zijn verklaring: „Ik ben ertoe gedwongen, het was afschuwelijk.” Officier van justitie Blom hield de verdachte voor dat het er in deze zaak niet toedoet van wie het initiatief uitging. Blom: „De wet is gemaakt om minderjarigen te beschermen.” Een psychiater acht de Hoornaar verminderd toerekeningsvatbaar. Voor Blom was dat aanleiding om zijn eis te matigen.

De rechtbank doet op 17 mei uitspraak.

Coach's sex therapy doesn't sway judge

SEATTLE 5/13/88

King County Superior Court Judge Shannon Wetherall has decided not to mitigate a five-year sentence for former Redmond High School basketball coach Al Williams, despite a psychologist's favorable report.

Williams pleaded guilty to two counts of indecent liberties and one count of statutory third-degree rape involving sex acts with two of his basketball players.

Williams, 37, also a former teacher in the Lake Washington School District, will report to custody May 23, after a hearing that will establish the conditions of restitution to his victims.

Dr. Ronald Weiss, a Bellevue clinical psychologist, yesterday testified he fully expects Williams to successfully complete a treatment program.

Times staff, news services SEATTLE TIMES

Twee jaar cel geëist wegens bedreiging schooldirectrice

AMSTERDAM (ANP) — De Amsterdamse officier van justitie mr J. Muis heeft eind vorige week twee jaar cel geëist tegen de 58-jarige W. R. uit Amsterdam, omdat hij eind vorig jaar de directrice van een basisschool in Amsterdam-noord met de dood zou hebben bedreigd, geslagen en haar tegen haar zin in zijn auto zou hebben meegenomen. R. hoopte op die manier de directrice tot een bekentenis te dwingen, omdat hij de overtuiging had dat er op de school sekspelletjes werden gehouden waarbij zijn dochter betrokken was geweest.

Justitie heeft begin dit jaar een onderzoek ingesteld naar mogelijke ontucht-handelingen op die basisschool, waarbij leerkrachten, leerlingen en ouders als getuigen werden gehoord. „Daaruit is gebleken dat er geen aanknopingspunten zijn die de verdenking van ontucht rechtvaardigen”, aldus Muis.

De dochter van de verdachte heeft in 1984 enige maanden de school bezocht. Volgens R. kwam stukje bij beetje boven water dat ze in die tijd mee moest doen met sekspelletjes, waarbij behalve andere leerkrachten en leerkrachten ook de directrice betrokken zou zijn. „Zij vertelde steeds meer verhalen met details die een kind van die leeftijd onmogelijk kan weten”, aldus de verdachte.

De man poogde de directrice in zijn auto te „verhoren” met behulp van een cassette-recorder, nadat hij de handen en benen van de vrouw met tape had vastgebonden. Na enige tijd liet hij haar gaan.

Tien maanden cel voor ontvoeren en mishandelen van schoolhoofd

AMSTERDAM, 14 mei — De rechtbank heeft gisteren de 58-jarige W.R. uit Amsterdam veroordeeld tot vijftien maanden gevangenis, waarvan vijf voorwaardelijk, wegens wederrechtelijke vrijheidsberoving en het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel aan de directrice van een basisschool in Amsterdam-noord.

R. moet 1.500 gulden smartegeld en vergoeding van medische kosten betalen. Er was twee jaar gevangenis geëist. De straf viel lager uit omdat de rechtbank poging tot doodslag niet bewezen achtte.

Seksspelletjes

R. hoopte met zijn dreigementen het schoolhoofd te laten kennen dat op haar school sekspelletjes voorkwamen, waarbij ook zijn dochtertje betrokken zou zijn geweest. De man ging eind vorig jaar met een luchtdrukpistool naar de woning van de directrice en bedreigde haar. De vrouw werd vervolgens in R.'s auto vastgebonden. Na een korte rit trachtte R. de directrice met behulp van een cassette-recorder te 'verhoren'.

De vrouw werd geslagen en is nog steeds arbeidsongeschikt. De school is volgens het openbaar ministerie geheel ten onrechte in een kwaad daglicht komen te staan. De beweringen van R. zijn onderzocht door zowel justitie als de Raad voor de Kinderbescherming. Leerlingen, leerkrachten en ouders werden gehoord. Beide instanties concluderen dat er geen aanknopingspunten voor R.'s verdenking. (ANP)

Politie vat de zaak ernstig op Man filmt plassende kinderen in Twiske

TWISKE. — De politie van Landsmeer stelt een onderzoek in naar een man die in Het Twiske kinderen aanzet tot plassen. Van die handeling maakt de man een video-opname. De politie vat de zaak ernstig op. De afgelopen twee weken zijn al vier meldingen binnengekomen. De signaleringen komen ongeveer met elkaar overeen. De man is vooral overdag actief in de omgeving van de avonturenspeelplaats en heeft het vooral gemunt op kinderen van rond de elf jaar.

Politie arresteert van ontucht verdachte man

LANDSMEER. — De politie in Landsmeer heeft gistermiddag een 27-jarige man aangehouden op verdenking van ontucht met minderjarige kinderen. De man pleegde de ontucht in recreatiegebied Het Twiske in Oostzaan.

De politie beschikte over aanwijzingen, dat een in brandweerkleding gestoken man kinderen - jongens en meisjes - onzedelijk zou hebben betast. De laatste dagen ontving de politie aangiften van ouders van een kind uit Zaandam en Oostzaan. De politie besloot gistermiddag de man aan te houden. Hij heeft inmiddels één zaak bekend.

Volgens een politiewoordvoerder is het niet zeker dat de man en de 'video-filmer', die in Het Twiske de laatste weken opnamen maakte van plassende kinderen, dezelfde persoon is. Ouders van kinderen, die mogelijk het slachtoffer zijn geweest, worden gevraagd zich in verbinding te stellen met de politie in Landsmeer (02908-5050).

N.M.C. 11-5-88

N.M.C. 9/5-80

Man belt meisjes op school met vraag zich uit te kleden

REEUWIJK — De directeur van de christelijke Prof. Waterinkbasisschool heeft schoon genoeg van een man die zijn meisjesleerlingen via de telefoon vraagt zich uit te kleden.

R66 17
De school wordt al vijf weken geteisterd door deze onbekende, die zich uitteeft voor de schoolarts. Krijgt hij een meisje aan de telefoon dan vraagt hij haar op een stoel te gaan staan en zich van haar kleding te ontdoen.

De kinderen gaven de telefoon steeds onmiddellijk over aan een leerkracht. Elke keer werd prompt de haak op het toestel gesmeten. Volgens de leerlingen heeft de man een buitenlands accent.

Telefooncel

Het vermoeden bestaat dat de beller vanuit een telefooncel opereert. Op de achtergrond is vaak het geluid van verkeer waar te nemen.

De directeur heeft aangifte gedaan bij de politie, die hem heeft geadviseerd de PTT een „vangnet” in de telefoon te laten plaatsen.

Ook in Gouda schoolkind gebeld met vraag zich uit te kleden

GOUDA — Na Reeuwijk krijgt nu ook een school in Gouda te maken met een man die zich uitteeft voor schoolarts en telefonisch kinderen vraagt zich uit te kleden.

Bij de Goudse recherche heeft een vrouw uit de wijk Bloemendaal verteld dat haar tienjarig dochtertje op school de telefoon heeft aangenomen en een man aan de lijn kreeg. Hij vroeg haar zich uit te kleden.

Het is in Gouda de eerste melding van deze aard. In Reeuwijk doet het probleem zich al vijf weken voor bij de Prof. Waterinkbasisschool.

Klazienavener bekent ontucht met kinderen

KLAZIENAVEEN — De politie van Emmen heeft de vandaag 26 jaar geworden L.H. uit Klazienaveen opgepakt op verdenking van het plegen van ontucht met kinderen tussen de 13 en 17 jaar. Er zijn veertien aangiftes binnengekomen. De man heeft een volledige bekentenis afgelegd. Alle slachtoffers zijn jongens en wonen in Klazienaveen.

Volgens de politie pleegde de Klazienavener de ontucht de afgelopen twee jaar. De zaak kwam aan het rollen toen er enkele weken geleden bij de politie aangifte werd gedaan. Een woordvoerder van de politie verwacht niet dat er nog meer meldingen binnenkomen. Vorige week werd Klazienaveen opgeschrikt door een soortgelijke zaak. Toen werd prins carnaval Minko I voor de tweede keer aangehouden op verdenking van ontucht.

N.V./N 24-5-88

WOENSDAG 4 MEI 1988 Tub.

Enschedeër ontkent ontucht

ENSCHEDÉ — De Almeloze officier van justitie mevrouw mr. Heus heeft gisteren tegen de 40-jarige Enschedeër P. wegens ontucht zes maanden waarvan de helft voorwaardelijk geëist. P. zou de ontucht hebben gepleegd met enkele buurtkinderen in de wijk Wesselerbrink. Hij zelf betwist de feiten, maar de officier van justitie meende, dat er genoeg bewijsmateriaal voorhanden is.

Slachtoffers van P. zouden o.a. een jongetje van vijf en zijn zusje van acht jaar zijn. De ouders vorderden gisteren op de terechtzitting voor hun kinderen ieder een smartegeldvergoeding van 1000 gulden. Mr.

Heus meende, dat de vorderingen moesten worden toegewezen. De kinderen hebben door de gebeurtenissen geestelijk schade geleden en staan onder behandeling van het Riagg.

De jeugdige slachtoffers hebben tegenover de politie zeer gedetailleerd over hun ervaringen verteld. Ze konden het huis aanwijzen waar de seksuele spelletjes hadden plaatsgehadt en noemden P. als de dader. De Enschedeër heeft in de loop van het onderzoek weliswaar tegenstrijdige verklaringen afgelegd, maar steeds volgehouden onschuldig te zijn. Hij houdt het er op,

dat de kinderen door hun ouders zijn opgestookt.

Zijn raadsman, mr. Stellingwerf, meende dat er onvoldoende wettig en overtuigend bewijs is tegen zijn cliënt. Hij twijfelde aan de geloofwaardigheid van de verhalen van de kinderen. Een meisje zou drie verschillende versies van de gebeurtenissen hebben verteld. De advocaat wees er ook op, dat van de details die de kinderen in het huis van P. hadden waargenomen, niets is aangekomen. „Mijn cliënt voelt zich veroordeeld door de buurt”, aldus Stellingwerf. P. woont inmiddels elders. De uitspraak is dinsdag.

Ontuchtzaak: psychiater raadplegen

ENSCHEDÉ — De rechtbank in Almelo heeft dinsdag de strafzaak tegen de 40-jarige Enschedeër P., die verdacht was van het plegen van ontucht met jonge kinderen uit de wijk Wesselerbrink in Enschede, aangehouden. De rechtbank wil eerst de Groningse hoogleraar in de kinderpsychiatrie prof. Mik en de verbalisante horen, die de kinderen heeft verhoord. De eis luidde zes maanden gevangenisstraf, waarvan drie maanden voorwaardelijk.

Eis: 3 jaar voor ontucht met kinderen

DEN BOSCH — De officier van justitie in Den Bosch heeft gisteren drie jaar gevangenisstraf geëist tegen een 40-jarige Eindhovenenaar, die in september 1987 ontucht zou hebben gepleegd en gemeenschap zou hebben gehad met een 5-jarig meisje.

„Ik ben nog steeds verbijsterd over deze beschuldiging”, zei de verdachte. Hij zou niet meer hebben gedaan dan zich het lot aantrekken van het verwaarloosde kind, dat hij verzorgde en te eten gaf.

Advocaat Broers suggereerde dat de beschuldiging mogelijk van de moeder afkomstig is uit wraak voor het feit dat de verdachte de kinderbescherming op haar heeft afgestuurd. Broers sloot zelfs niet uit dat het kind het slachtoffer is geworden van incest.

De verdachte bekende wel seksuele contacten te hebben gehad met een 14- en een 10-jarige jongen. De jongste was na de eerste aanraking totaal overstuur naar huis gerend, de tweede is jarenlang bij de verdachte blijven komen. Zijn moeder eiste gisteren 1.200 gulden schadevergoeding omdat haar zoon in een ziekenhuis moest worden opgenomen.

De advocaat adviseerde de rechtbank de vordering af te wijzen omdat er geen rechtstreeks verband zou bestaan tussen de omgang en de opgelopen verwondingen. Het was volgens Broers niet meer geweest dan een sociale ziekenhuisopname.

Buurthuiswerker al eerder veroordeeld voor ontucht

VOORSCHOTEN — De 39-jarige buurthuiswerker uit Voorschoten die vorig week is aangehouden wegens het plegen van ontucht met minderjarige jongens, is al eerder veroordeeld voor ontucht in een buurthuis in Sassenheim. De man was nog maar twee maanden woonachtig in Voorschoten en werkte pas kort als vrijwilliger in het Voorschotense buurthuis Vlietwijk. In totaal zijn er vier aangiftes van ontucht bij de politie binnengekomen. De man nodigde jongens in de leeftijd van 12 tot 14 jaar bij hem thuis uit, gaf hen bier te drinken en vervolgens werden er sexspelletjes gespeeld. De man is vorige week vrijdag voorgeleid aan de officier van justitie.

Jaar cel geëist tegen man die pleegkind misbruikte

ALKMAAR (ANP) — De officier van justitie in Alkmaar heeft gisteren voor de rechtbank celstraffen van vijf en twaalf maanden geëist tegen een echtpaar uit Wieringerwerf, dat een pleegkind seksueel heeft misbruikt en zou hebben aangezet tot prostitutie. Het meisje was in die periode 14 jaar. De 40-jarige man tegen wie een jaar werd geëist, bekende herhaaldelijk en vaak meerdere keren per dag gemeenschap met het kind te hebben gehad. Volgens het meisje gaf zij daaraan toe, uit angst dat zij op dezelfde wijze zou worden geslagen als de twee eigen jonge kinderen. Samen met zijn 33-jarige echtgenote zou de man het kind door het

tonen van pornofilms en het geven van nauwgezette instructies hebben aangezet zich voor de klanten van zijn als prostituee werkende vrouw beschikbaar te stellen. Ook moest zij volgens de officier deelnemen aan seksfeestjes. Volgens de echtgenoten prostitueerde het meisje zich op eigen initiatief, omdat zij de verdiensten goed kon gebruiken en niet vies was van seks. De inkomsten uit de prostitutie zou het paar nodig hebben gehad om uit financiële problemen te komen. De verdedigers vroegen vrijspraak, omdat het meisje vrijwillig en op eigen initiatief de seksuele handelingen zou hebben verricht. De rechtbank doet 7 juni uitspraak.

SEATTLE TIMES SATURDAY, MAY 21, 1988

Lawyer balks at AIDS test for convicted sex offender

by Julie Emery
Times staff reporter

An attorney for convicted sex offender Steven Farmer says a blood test to determine if Farmer has the AIDS virus makes no sense.

Farmer, a former airline flight attendant, is to be sentenced June 15 for crimes involving two juvenile prostitutes. Those crimes, two counts of patronizing a male juvenile prostitute and two counts of sexual exploitation of a minor, took place in February and May of 1987.

“A test administered in May of 1988 has no bearing on what Mr. Farmer’s medical status was over a year earlier,” said Robert Gombiner, Farmer’s attorney. “It is the equivalent to having prosecutors in a drunk-driving case asking for a

blood-alcohol test a year after the alleged crime.”

But Robert Lasnik, chief of staff in the prosecutor’s office, said the request is appropriate.

Lasnik concedes that a test could not prove that Farmer had the virus at the time of the crimes, but said, if the test is positive, it would help corroborate statements by two former friends who claim Farmer has tested positive for the AIDS virus.

Prosecutors will argue that Farmer knew he could transmit the virus and that knowing exposure of others justifies a longer-than-standard sentence.

Deputy Prosecutor Rebecca Roe and Gombiner will make their arguments Tuesday before King County Superior Court Judge Charles Johnson.

Dader "wilde met iemand praten" *gazet v. Antw 2-5-88*

Meisje twee uren lang ontvoerd in Sint-Gillis

Toen de zesjarige Ciska vrijdagavond omstreeks 20.20 u. aan het spelen was op de Waterlosesteenweg, ter hoogte van nr. 270 te Sint-Gillis, werd ze aangeklampt door een man die haar vroeg hem te volgen, haar in een voertuig deed stappen en vervolgens met haar wegreed.

Na een rit door het Brusselse die ongeveer twee uren duurde, werd het meisje omstreeks 22.15 u. door de dader dicht bij haar woonplaats afgezet. Het kind vertelde toen aan haar ouders en

later ook aan de politie dat ze onderweg voortdurend met de ontvoerder had gesproken maar dat hij haar niet heeft aange- raakt.

Op het ogenblik van de ontvoering hadden bureu de nummerplaat van de wagen van de dader kunnen noteren. De man kon derhalve worden geïdentificeerd en werd zaterdag omstreeks 1.30 u. in de ochtend opgepakt.

Hij verklaarde toen de kleine Ciska tijdelijk te hebben ontvoerd omdat hij zich eenzaam

gevoelde. Hij wilde alleen maar iemand hebben om mee te spreken. Hij raakte het meisje niet aan, wat overeenstemt met de verklaringen zelf van het slachtoffer.

De dader is 25 jaar oud, hij heeft een blanco strafregister en oefent een beroep uit. Hij werd onder aanhoudingsbevel geplaatst, in afwachting van het verslag van de wetsgeneesheer. Deze moet nagaan of het meisje niet aan bepaalde zedenfeiten werd onderworpen, waarover ze tijdelijk niets durft te zeggen.

Zaandammer biedt kinderen geld voor sexspelletjes

(Van onze verslaggever)

ZAANDAM — Een 40-jarige Zaandammer heeft het afgelopen weekeinde verschillende kinderen geld aangeboden om met hem mee te gaan voor sexspelletjes. Hij deed dat in een snackbar in het centrum van Zaandam.

Zowel jongens als meisjes, de meesten tussen 12 en 14 jaar oud, werden door de man uitgenodigd. Verschillende kinderen pakten het geld aan, maar slechts één 12-jarige jongen ging werkelijk met hem mee. Op de kruising Provincialeweg/Hogendijk stapte deze echter uit de auto van de man. Naar aanleiding van dit voorval heeft de politie de zaak onderzocht en de Zaandammer aangehouden.

De Tijd Kennemerland 31-5-88

Man krijgt 21 maanden wegens verkrachting

(Van een onzer verslaggevers)

UTRECHT — Voor het meermalen verkrachten van twee van zijn dochters is de 47-jarige M.G. uit Utrecht vrijdag veroordeeld tot 21 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden voorwaardelijk met twee jaar proeftijd. De Utrechtse is gedurende de proeftijd onder toezicht gesteld van de reclassering.

G. heeft bekend dat hij gemeenschap met zijn dochters heeft gehad, maar dat zou minder vaak zijn gebeurd dan zij aan de politie hebben verklaard. Beide dochters waren op jonge leeftijd uit huis geplaatst. Toen ze later in de weekeinden bij hun vader op bezoek hadden mogen, zou hij zijn begonnen hen te misbruiken. De jongere dochter heeft bij de politie verklaard dat ze toen ze in 1984 was weggelopen uit een gezinsproject en bij haar vader onderdak had gezocht, dagelijks door hem werd gedwongen tot seksueel contact. Ze was toen zeventien jaar.

Tegen M.G. was een gevangenisstraf van twee jaar waarvan een half jaar voorwaardelijk geëist.

Onrust in wijk Kostverloren

Groninger bekent ontucht met jongetjes

(Van een onzer verslaggevers)

GRONINGEN — De 33-jarige Groninger H.A.S. heeft bekend dat hij de afgelopen maand regelmatig met verschillende jongetjes in de leeftijd van 4-7 jaar ontuchtige handelingen heeft gepleegd. De man werd twee dagen geleden op aanwijzing van ouders van slachtoffertjes in zijn woning in de Groninger wijk Kostverloren aangehouden.

Gistermiddag is hij voorgeleid voor de officier van Justitie en de rechter-commissaris. In verband met het onderzoek blijft de man in de cel. In de buurt is onder de ouders van kleine kinderen veel onrust ontstaan.

De zaak kwam een week geleden aan het rollen door vreemd gedrag van twee kinderen. De ouders van deze jongetjes namen daarna contact op met de politie. De man liet regelmatig zijn hond

uit in een park aan de Adriaan van Ostadestraat. Daar knoopte hij met de kinderen een gesprek aan en verdween daarna met een of meer in de bosjes. Volgens een woordvoerder van de politie werden daarbij alleen ontuchtige handelingen gepleegd. Hij gaat er vooraan van uit dat zeven of acht jongetjes betrokken zijn geweest bij deze ontuchtzaak. S. heeft bekend in totaal twintig keer ontucht te hebben gepleegd.

NVH/N 28-5-88

Officier eist gevangenisstraf van 2 jaar voor dubbele verkrachting

11 Hoezo bewijslast 18 20

(Van een onzer verslaggevers) UTRECHT — Officier van justitie mr. P. van der Molen eiste gisteren tegen de 52-jarige M.R. uit Utrecht een gevangenisstraf van twee jaar. De officier achtte bewezen dat de man in de periode januari-maart 1986 tweemaal een meisje van 15 had verkracht.

De dubbele verkrachting was bij toeval aan het licht gekomen toen de zedenpolitie het meisje ondervroeg over een ander zedendelict waarbij M.R. betrokken was. Via een vriend van het meisje, de 21-jarige M.F., kwamen agenten er achter dat zij door R. verkracht was, maar geen aangifte durfde te doen omdat R. haar had bedreigd.

Pas later had het meisje toegegeven dat zij in de maand januari door R. was verkracht in zijn flat. Hij had haar toen op bed vastgebonden en bedreigd met een mes. Daarna had hij haar nog een keer in zijn auto meegenomen toen zij bij een bushalte stond te wachten. In plaats van haar thuis te brengen, zoals hij had beloofd, was hij naar het parkeerterrein van Hessing in de Bilt gereden waar hij haar had

verkracht en uit de auto gezet.

Op de achtergrond van deze dubbele verkrachting speelde volgens raadsman mr. P. Doedens een 'shoarma-oorlog'. Volgens de advocaat was zijn cliënt, eigenaar van een Utrechtse shoarma-zaak, het slachtoffer geworden van een ordinaire concurrentiestrijd met een andere shoarmatent. Mr. Doedens maakte uit een getuigenverklaring van M.F. op dat de concurrent geld had betaald aan het meisje als zij bij de politie aangifte zou doen van verkrachting. „Dat past ook aardig in het beeld van de shoarma-oorlog. Het meisje had het financieel slecht en gebruikte haar. Zij kon het geld wel gebruiken. De concurrent hoopte op deze wijze R. achter de tralies te krijgen”, aldus mr. Doedens.

De raadsman vond het vreemd dat het meisje tegen M.F. alleen had gerept over de eerste verkrachting, bij de verdachte in huis: „Opeens kwam zij bij de politie met het verhaal van een tweede verkrachting. Als zij in staat is zo'n verhaal uit haar duim te zuigen, dan moet de overtuiging voor de eerste

verkrachting op wel heel harde feiten zijn gestoeld. Als zij van één verkrachting er twee kan maken. Waarom zou zij er dan niet van nul één kunnen maken?”.

Verblijf

Mr. Doedens vroeg de rechtbank R. van beide verkrachtingen vrij te spreken. Hij wees er op dat zijn cliënt al zwaar genoeg is gestraft. De gemeente Utrecht heeft zijn vergunning ingetrokken en daardoor komt zijn verblijf in Nederland op de tocht te staan.

Officier van justitie mr. P. van der Molen achtte beide verkrachtingen wel bewezen. Zij baseerde zich op verklaringen van F. en de moeder van het slachtoffer. De laatste verklaarde dat haar dochter de deur niet meer uit durft.

Mr. Van der Molen ging nader in op de beschuldiging dat het meisje uit geldbejag een valse aangifte zou hebben gedaan om R. van het shoarma-toneel verbannen te krijgen: „Nergens is gebleken dat het meisje is aangezet tot het afleggen van een

valse verklaring. Zij is hoogstens bewogen om aangifte te doen van iets dat ook echt is gebeurd”. De officier wees de rechtbank er op dat R. een aantal mensen had benaderd om voor hem gunstige verklaringen af te leggen voor de rechtbank en de politie.

De rechtbank doet uitspraak op 31 mei.

Bang voor bedreigingen

R&G 5

**Ouders zouden
geen aangifte
durven doen**

vervolg van pagina 1

ALPHEN — Volgens de moeder van het seksueel misbruikte kind durven de andere ouders met wier kind hetzelfde is gebeurd geen aangifte te doen, omdat ze bang zijn bedreigd te zullen worden. Zelf worden de vrouw en haar kind ook bedreigd.

„Ze zeggen dat ze mijn zoon zullen ontvoeren,” aldus de vrouw. „En tegen mijn zoon zeggen ze dat ze zijn moeder wel weten te vinden. Ik durf de telefoon nauwelijks meer op te pakken.”

GEWAARSCHUWD

De Alphen heeft andere ouders wel gewaarschuwd, zegt ze. „Maar ze geloven me niet. Hun zoontje overkomt zoets niet. Mijn zoon is de viezerik. Maar hij kan er niets aan doen. Het is hem overkomen.”

Haar eigen zoontje zou meerdere malen seksueel zijn misbruikt. Dat zou zijn gebeurd in de afgelopen anderhalf jaar. Maar niet alleen haar eigen kind is erbij betrokken, zegt ze. Het zou gaan om „veel meer kinderen, overal vandaan”.

Op de vraag hoe zij dat weet, zegt ze: „Er zijn bewijzen.”

PEDOFIELEN

Bij dit nieuwe schandaal zou een grote groep pedofielen actief zijn, die er niet voor schuwt de kinderen bij hun praktijken te verdoen met drugs en slaaptabletjes.

Die pedofielen zitten volgens haar niet alleen in Alphen, maar ook in een aantal andere gemeenten. Zij noemt daarbij onder meer Den Haag, Amsterdam en Amstelveen.

KENNISSEN

Wat is er nu met haar kind gebeurd? Daarover praat de vrouw liever niet, zoals ze eigenlijk liever helemaal niet praat. Na enig aandringen vertelt ze dat haar zoontje met een vriendje naar Amsterdam is geweest, naar kennissen van die andere jongen. Daar zou hij seksueel zijn misbruikt.

Hoe? „Op allerlei manieren”. Dat vriendje ook? „Waarschijnlijk wel.” En daar zijn opnamen gemaakt? „Ja.” Wat voor opnamen? „Foto's, film, video.”

Verder wil ze niet op de zaak ingaan, vanwege bedreigingen en omdat het onderzoek van de politie nog gaande is.

PRIL

De politiewoordvoerder zegt dat het onderzoek zich nog in een pril stadium bevindt. Er is nog geen bewijsmateriaal gevonden, ook zijn nog geen verdachten aangehouden. De woordvoerder zegt geen aanwijzingen te hebben dat de affaire net zo groot is als „Oude Pekela”. „Het enige wat we hebben, is op dit moment die ene aangifte,” aldus de woordvoerder. „Meer niet.”

Volgens de vrouw is hier echter sprake van een affaire „veel erger dan Oude Pekela”. Zij zegt dat de politie ook meer weet dan ze loslaat, maar wil daarover verder geen mededelingen doen.

Politie Alphen onderzoekt ontucht met kinderen

R&G 5

**Moeder: Veel
erger dan
Oude Pekela**

ALPHEN — De Alphense recherche is bezig aan een onderzoek dat mogelijk leidt tot de ontraffeling van een nieuw kinderporno-schandaal.

Een woordvoerder van de politie heeft gisteren degevoegd bevestigd dat er aangifte gedaan is van „het plegen van ontuchtige handelingen met minderjarigen”.

Volgens de zagsman gaat het tot dusver om één slachtoffer, een jongetje uit Alphen. Hij geeft wel toe dat het onderzoek zich uitstrekt tot over de gemeentegrenzen. Er wordt samen gewerkt met andere politiekorpsen.

De moeder van het twaalf jaar oude kind beweert stellig dat haar zoontje niet het enige kind is dat seksueel is misbruikt. Zij spreekt van een schandaal dat qua omvang nog „veel erger” is dan de gerucht makende affaire in Oude Pekela.

Veel kinderen zouden seksueel zijn misbruikt. Van die handelingen zouden foto's, film- en video-opnamen zijn gemaakt.

Op pagina 5:
Bang voor bedreigingen

LIEFDE

PAN 7 APRIL 68

Mijn neefje van 5 komt regelmatig bij ons over de vloer en heeft er geen enkele moeite mee zijn intimiteiten met mij te delen. Als hij moet plassen benadert hij mij met het verzoek de knoop van zijn broek los te maken.

Toen ik dat kort geleden deed, moest ik denken aan al die berichten die tegenwoordig in de krant verschijnen over jonge mensen die opeens, na zoveel jaar, hun ouders of stiefouders of een oom bij de politie aangeven wegens ontuchtige handelingen in een ver verleden. Het is natuurlijk goed dat dit gebeurt, maar, zo ging het door mij heen terwijl ik de broek van mijn neefje opende en in één moeite door ook de rits omlaag deed, zou mijn neefje mij als hij eenmaal 20 jaar is of daaromtrent, ook aan Justitie uitleveren? Wat ik bedoel te zeggen is dat je als oude man tegenwoordig zo verdomd voorzichtig moet zijn.

Mijn neefje zit weleens naast me terwijl we samen televisie kijken. Ik steek dan soms mijn hand bij zijn nek onder zijn trui en kriebel hem op de rug. Hij krijgt dan iets glazigs in zijn blik, hij kijkt nog wel naar het scherm, maar ik denk dat hij eigenlijk niet meer beseft wat hij ziet. Dat vertedert me. Ik hou van dat jongetje, maar kan dat eigenlijk nog wel? Loop ik geen vreselijke risico's?

Stel, hij is over vele jaren 18. Hij krijgt een meisje. Hij vertelt het meisje dat hij een reuze aardige oom heeft die vroeger zijn broek opende en die zijn hand onder zijn kleding stak, zij het op de rug. Dat meisje begint, misschien wel gedreven door jaloezie, op hem in te praten. „Oude vieze man,” beweert het meisje. „Ga naar de politie.”

Mijn neef gaat piekeren. Als hem twintig keer is verteld dat hij als kleuter het slachtoffer is geworden van ontucht en dat hij daardoor geestelijk beschadigd is geraakt, loopt hij tenslotte inderdaad naar de politie.

Op een avond wordt er bij mij gebeld. Ik ben intussen bijna vijftien jaar ouder. Ik doe open en de politie verzoekt mij mee te gaan naar het bureau. Daar word ik door

twee rechercheurs van de zedenpolitie verhoord. Een moord moet altijd eerst bewezen worden, maar in geval van seksuele misdrijven, zeker die waarbij kinderen zijn betrokken, wordt al op voorhand voetstoots aangenomen dat de verdachte, dus de viezerik, de dader is.

„Heeft u de broek van het kind, toen het 4 en 5 jaar oud was, meermalen geopend?” „Jawel rechercheur,” bevestig ik.

„Heeft u hem meermalen onder zijn kleding betast?” „Jawel rechercheur,” beken ik. „Op zijn rug.”

Weet u wat er dan gebeurt? De volgende dag staat in de krant dat de verdachte, de 67-jarige H. A., een volledige bekentenis heeft afgelegd.

Nadien is er natuurlijk niemand meer die nog contact met mij wil hebben. Ik ben als een melaatse. Ik ben de vieze oude man, zij het dat ik, toen het onderhavige plaatsgreep, zo'n, vijftien jaar jonger was. Het doet er ook niet toe of ik er met een voorwaardelijke straf afkom of dat ik misschien zelfs wel zal worden vrijgesproken, want het kwaad is al geschied, ik ben voorgoed de oom die zich herhaaldelijk vergreep aan zijn neefje.

We keren terug naar het heden.

Mijn neefje vroeg me vandaag weer of ik even zijn knoop wilde losmaken. Ik geef toe dat het een rot knoop is. Ik boog me diep voorover, zelfs ik kreeg met moeite de metalen knoop door het knoopsgat, ik trok en passant zijn rits open en tegelijkertijd dacht ik aan die golf van berichten in de krant over ouders en andere opvoeders die ooit in de fout gingen.

Ik richtte me op, maar toen ik met mijn gezicht, het gezicht van een doorleefd man met een liederlijk verleden, dat koppie van hem passeerde gaf ik hem een kus op zijn voorhoofd, want weet u, ik ben gek op dat jongetje.

Ik neem daarom van harte het risico dat er over vele jaren op een duistere avond wordt aangebeld door twee heren met een bevel tot aanhouding.

LD 26

Geen 'enge clown' in Warmond

WARMOND - De kinderlokker in clownspak die dinsdagmiddag een Warmonds jongetje zou hebben lastiggevallen bij de Oude Toren, bestaat niet. Tot die conclusie komt de politie na een dag, gisteren, van intensief onderzoek. Wel wordt het onderzoek naar „een vies oud mannetje dat naar kindertjes kijkt en hen als hij de kans krijgt, onzedelijk betast”, voortgezet, meldt een woordvoerder van de politie.

In Warmond onstond gisteren grote opschudding door het verhaal van een 11-jarig jongetje dat zou zijn aangesproken door een man in clownskleren die hem snoepjes aanbood. Anderhalf uur later kreeg de politie een melding binnen van een 11-jarig meisje dat zou hebben gezien dat een man een meisje van 2,5 jaar betastte.

Het verhaal van de enge Pipó bij de Oude Toren, staat nu wel vast, is voor honderd procent geboren uit

een rijke kinderfantasie. Politiefunctie Kraan wijst erop dat er de laatste dagen nogal wat tv-kinderprogramma's, waaronder het Jeugdjournaal, aandacht aan „potloodventers” hebben besteed. „Bovendien hebben de kinderen de laatste tijd veel vrij. Dan gaan ze zich vervelen en zetten ze de politie maar aan het werk”, relateert hij alle commotie van gisteren. „Het telefoontoestel heeft hier gisteren rood gestaan. De Warmondse moeders zijn verontrust”.

De politie heeft gisteren „geruime tijd opvallend en onopvallend” gesurveilleerd in het gebied rond de Oude Toren. „We hebben niemand gezien met flapschoenen en een broek van lappen”. Door verder onderzoek is komen vast te staan „dat een dergelijk gekleed iemand zich daar onopvallend kan ophouden. Zeker niet gezien het tijdstip waarop het voorval met die

clown zich zou hebben afgespeeld, een uur in de middag. Een dergelijke verschijning zou direct tot een volksooploepje hebben geleid, zeker in Warmond”.

De clown zou nadat het Warmondse jongetje in kwestie de aangeboden snoepjes had geweigerd, een barbecuepen naar hem hebben geworpen. Kraan gebruikt liever het woord „grillen”. Die pen is teruggevonden maar niet uitgesloten moet worden dat de jongen het ding zelf bij zich had of gewoon heeft zien liggen.

Veel serieuzer neemt de politie het verhaal van een 11-jarig Warmonds meisje dat zou hebben gezien dat een man een peuter onzedelijk zou hebben betast. Het een en ander zou zich dinsdagmiddag, anderhalf uur na de melding over Pipó bij de Oude Toren, „op een speelplaatsje in de dorpskern hebben afgespeeld”.

Hoe werkt het incestteam Dordrecht?

In diverse steden in Nederland (bijvoorbeeld Rotterdam, Den Haag en Utrecht) functioneren sinds enige tijd zgn. 'incestteams'. Zo'n incestteam vergadert regelmatig, en richt zich voornamelijk op consultatie en overleg rond (aktuele) incestzaken. Er wordt gewerkt met een centraal meldpunt; van daaruit worden zaken doorgespeeld naar het incestteam.

maar juist ook als er vermoedens van incest zijn, en men overleg wil plegen over hoe te handelen in een dergelijke situatie.

Waar melden?

Het incestteam heeft een centraal meldpunt. Dat is het Bureau Vertrouwensarts, 24 uur bereikbaar onder telefoonnummer 010-4128110. Via dit nummer kunt u het incestteam bereiken.

Wat gebeurt er na uw telefoontje?

Het is mogelijk dat de zaak zo dringend is, dat het Bureau Vertrouwensarts onmiddellijk

overleg gaat plegen met (een) hulpverlenende instantie(s). Kan de zaak even wachten en lijkt overleg noodzakelijk, dan komt het incestteam bij elkaar om de gewenste lijnen in de hulpverlening uit te stippelen. In principe komt het team maandelijks bij elkaar, maar zodanig wordt er ook tussentijds vergaderd. De melder kan eventueel de vergadering bijwonen. Overigens: alle zaken worden strikt anoniem besproken.

Het incestteam heeft een folder uitgebracht. Deze is op aanvraag te verkrijgen, en ligt ook b.v. op het Stadskantoor en bibliotheek.

Ook in Dordrecht is, vanuit het Samenwerkingsverband Tegen Sexueel Geweld, in juni 1987 het initiatief genomen tot de oprichting van een dergelijk incestteam. Deelnemers aan het samenwerkingsverband constateerden toen dat er in Dordrecht geen mogelijkheid was om op een centrale plaats informatie en consultatie rond de problematiek incest te krijgen. Afgevaardigden van diverse instellingen (Bureau Vertrouwensarts, Gemeentepolitie Dordrecht, Jongeren Advies Centrum, Openbaar Ministerie, Raad voor de Kinderbescherming, RIAGG, Rijkspolitie district Dordrecht) zijn rond de tafel gaan zitten.

Het incest (consultatie) team dat vervolgens werd opgericht bestaat uit vertegenwoordigers van bovengenoemde instellingen. Na overleg zijn zij tot de volgende doelstelling gekomen: een meld- en overlegplaats zijn, waar iedereen die met een incestsituatie te maken heeft, terecht kan.

Wie kan de melder zijn?

Hierbij valt te denken aan een bezorgde leerkracht, een oplettende buurvrouw, familieleden, (huis)artsen en natuurlijk de slachtoffers zelf. Zonodig kan de melder zelf anoniem blijven.

Wanneer melden?

Niet alleen in die situaties waarin men zeker is van incest,

stadskantoor Dordrecht april '88

Pas op: Een pedofiel in het zwembad!

Mij is de toegang tot het zwembad ontzegd wegens een klacht van een mevrouw dat ik kinderen lastig zou vallen. Ik ging juist zwemmen op advies, ging samen met een van de kinderen van onze vrienden, niets is saaiër dan alleen baantjes zwemmen. We zwommen samen en speelden in de glijbaan, met de waterstralen etc. Al gauw kwamen kinderen vragen of ze mee mochten doen. Op een gegeven moment ben ik kennelijk een ver-

trouwenwekkende figuur in het zwembad en komt een moeder mij vragen of ik haar dochtertje mee wil nemen naar de glijbaan, want ze wil zo graag maar is oh zo bang. De laatste keer dat ik ben gaan zwemmen komt er een groepje kinderen juichend naar mij toe van: „ha, hij is er weer, kunnen we weer fijn gaan spelen.“ Ik krijg de indruk dat een jongetje een beetje bang voor mij is, hij

geeft geen antwoord.

Een politiefunctionaris heeft mij meegedeeld dat mijn „afwijkend gedrag“ niet getolereerd kan worden. Ik word nu bekeken als iemand die seksuele bedoelingen heeft met de kinderen (Oude Pekela!). Machteloze woede, in zo'n maatschappij wil ik niet leven.

Naam en adres bij redactie bekend.

Personeel warenhuis herkent kinderlokker

DEN HAAG — Personeel van de klantenservice van een groot warenhuis aan het Spui in Den Haag heeft de politie gisteravond op het spoor gezet van een 24-jarige kinderlokker, die op donderdag 7 april ontucht heeft gepleegd met een driejarig meisje. Het meisje bezocht die dag met haar moeder het warenhuis. Om ongeveer vier uur was haar moeder het kind plotseling kwijt. Achteraf bleek, dat het dochtertje meegenomen was door de Hagenaar, die in zijn woning ontucht met haar heeft gepleegd. Drie uur later, het was inmiddels koopavond, bracht hij zijn slachtoffer terug bij de klantenservice. Personeel van die afdeling herkende de man gisteravond en schakelde de politie in. Hij ter plaatse aangehouden en wordt voorgeleid aan de officier van justitie.

6 The Pink Paper • Issue 26 • Thursday May 26th 1988

FEATURE

TV programme promotes paranoia

A recent television programme on pedophilia claimed that it was "a series of frank interviews with the child molesters and their victims.... the shocking details of the spread of child sex". Here, Martin Burgess (editor of *Bi-Monthly*) looks at the reality behind the making of the sensationalist expose.

The *London Programme* special shown on Friday May 13th to viewers in and around the capital on the 'spread of child sex' was designed to promote paranoia and the witch hunt of pedophiles.

The picture painted was one of huge organised child sex rings and the mass circulation of child pornography. Emotively hammered home time and time again was the message: 'No child sex is safe. We were shown interviews with the victims, full with unpleasant stories to tell and the child molesters (for whom the programme seemed to be therapy, as part of a 'cure').

The evidence for the paranoia was a survey specially commissioned by the *London Programme*. It was claimed that there were 25,000 children in the South-East involved in 'child sex'. It was necessary to do some quick calculations on other figures quoted to realise that these frightening statistics were based entirely on the reminiscences of nine adults, out of the 664 interviewed. With these nine they tell they could quote the statistics that

Two out of three don't tell (i.e. six) - what they labelled the wall of silence. They left their survey disproved others which had found father-daughter incest to be the most common form of abuse because 78% of the cases (i.e. seven) were outside the family, 11% (i.e. one) within it and another 11% (i.e. one) both in and out of the family. Of the nine, four were 14 or 15 and the rest 13 or under at the time of the sexual activity. The *London Programme* broke new ground, not with its bias, distortion and lies, but with a disturbing collusion with the police.

They made it known that they wanted to interview gay pedophiles with a view to making a balanced programme. Two distinguished people well qualified to speak on pedophilia were rejected by the programme. Dr Edward Brongersma (the Netherlands' most famous gay pedophile and a retired member of the Dutch Senate) and Theo Sandfort, a social psychologist at the National University in Utrecht, who has studied consenting man/boy relationships in government funded research. It

is these two who have spearheaded a move to greater tolerance in the Netherlands. While the age of consent is 16 for gay and straight pedophile relationships are not prosecuted or punished if it is clear that there was free mutual consent and no abuse of authority.

Two far less articulate English gay pedophiles foolishly volunteered to be interviewed. Just two days after the interview, the home of one of them was raided by the police. Inspector Baker led to the cameras, saying that the raid was on a suspected pornographer, whereas in fact it was a search warrant for public entertainment.

Over the hidden microphone we heard: 'I see you're into the North American Man Boy Love Bulletin, with the implication that this is child pornography, which of course is not. NAMBULA is a legal organisation in America militating for the civil rights of gay pedophiles. The *London Programme* did not tell us they'd set up this raid, nor that the raid did not result in any arrests and that no child pornography was found. They did not show the abuse and intimidation that the police dealt out, typical of the harassment received by many gay pedophiles who dare to speak out.

The programme lumped together a huge variety of cases, gay and straight, consenting and non-consenting, with children of a wide range of ages, and condemned them all under the heading 'pedophilia'. According to Home Office Statistics, about 10% of heterosexual and 50%

of gay pedophiles who come before the courts are charged with 'consensual' acts. Dr Edward Brongersma, writing for the Howard League for Penal Reform, recently identified three types of pedophile activity which he thought ought to be distinguished and treated differently: firstly, there are those cases where an adult uses force or the threat of force, which can be implicit and even unintended especially if the adult is a parent or the child very young.

Secondly, there are cases where although no force is involved, still the adult's imposing on the child. Although the child might in some sense have consented that consent was coaxed, persuaded, bought with gifts or given because of the adult's position of authority, or because for some reason the child felt it was obligatory. The programme covered both these types, in its own sketchy way. But why did it ignore and even try to deny the third type, those cases where both parties freely consent to an encounter or a relationship?

There was a time when masturbation was termed 'self-abuse', now the paranoia of the moment is child abuse. The ideas of the Pedophile Information Exchange were left too threatening to allow it to continue, now the attack has turned to lesbian and gay organisations with Section 28 and to individual pedophiles.

Homologie-jubileum in teken Britse anti-homobeleid 'Ook hier bestaat discriminatie'

NRC

God save the Queen heet het verjaarspartijtje dat het tienjarige tijdschrift voor de intellectuele homoseksuele, *Homologie*, maandagavond geeft in het Amsterdamse theater De Balie. Dat het tweemaandelijks verschijnende 'wetenschappelijk en cultureel tijdschrift op het gebied van emancipatie van homoseksuele vrouwen en mannen' het nu al tien jaar heeft volgehouden, stemt bestuur en redactie vrolijk, maar een echt grote feestavond werd misplaatst geacht. Aan de ongetwijfeld luchtige afsluiting met muziek en dans zal dan ook een serieuze discussie vooraf gaan. Er valt immers, óók op dit gebied, nog genoeg te verbeteren in de wereld.

In Engeland bijvoorbeeld, waar de 'Clause 28' homo-discriminatie mogelijk maakt. Deze nieuwe wetbepaling biedt vanaf 1 juni Britse gemeentebesturen de gelegenheid 'homoseksuele propaganda' in gemeentelijke instellingen (bibliotheken, scholen, theaters) te verbieden. Artikel 28 was oorspronkelijk bedoeld om al te fanteke homoseksuele leraren en onderwijzers het zwijgen op te leggen, maar de formulering van het wetsartikel is tot schrik van velen zeer ruim uitgevallen. De beroemde Britse acteur Ian McKellen opende onlangs een miljoenenpubliek de ogen, toen hij tijdens een rechtstreekse tv-uitzending wees op de mogelijke gevolgen van artikel 28: ook Shakespeare bedreef 'homoseksuele propaganda' en een gemeentebestuur zou met de nieuwe wet in de hand opvoering van bepaalde Shakespeare-stukken kunnen verbieden.

Clause 28 zal op het protestfeest in De Balie door Britse en Nederlandse sprekers uitgebreid aan de orde worden gesteld. In het voorwoord van de jongste *Homologie* zet Hans Goedkoop de toon: 'Thatcher laat het er niet bij zitten en gaat de perversiteiten die het Romeinse Rijk ook al zo slecht bekomen waren de laatste jaren met een juridische goedendag te lijf. (...) Het probleem dient kennelijk met wortel en tak uitgeroeid te worden: niet alleen homoseksualiteit, ook de homoseksuele wordt bestreden.'

'Als het zo door gaat, wordt straks alles via obscure Middel-eeuwse wetjes verboden; daar móet over gesproken worden en daar móeten we over schrijven,' verklaart Hans Warmerdam (27, sinds eind '86 redacteur van Ho-

Hans Warmerdam, Hanneke Kunst en Chris Verboog.

Door Eelco Meuleman

mologie) de keuze van het feestavondthema. Hanneke Kunst (26, sinds begin dit jaar redacteur) valt hem bij: 'Als ik zie hoe er in mijn omgeving wordt gereageerd op het feit dat ik meeloop in zo'n anti-Britse demonstratie... men weet gewoon niet waar het over gaat. En ik woon dan wel hier, maar ik ondervind ook hinder, ook hier bestaat discriminatie.'

Glanspapier

Zo nu en dan zijn de artikelen in het door vrijwilligers gemaakte *Homologie* duidelijk strijdbaar van toon, een protestblad is het echter nooit geweest. Al in de eerste nummers van het — toen nog — driemaandelijks 'tijdschrift op het gebied van homostudies' werd geschreven over de geschiedenis van de homobeweging en homoseksualiteit in de literatuur. Het blad zag er destijds uit als een schoolkrant en werd in een oplage van 2000 vooral onder studenten gelezen. Inmiddels is de oplage 6000 en ontvangen de (ongekend trouwe) lezers een aantrekkelijk opgemaakte *Homologie*; op glanspapier en met veel illustraties. Inhoudelijk is er veel veranderd

— de redactie wisselt nogal eens van samenstelling — maar het wetenschappelijke en culturele karakter is er nog steeds. Uit enquêtes is gebleken dat de vaste lezerskring tevreden is over het tijdschrift, daarbuiten wordt nog wel eens kritiek gehoord. *Homologie* zou te saai zijn, te afstandelijk en te veel gericht op een te beperkte groep.

Warmerdam en Kunst vinden *Homologie* zelf 'heel aardig' en vernemen zelden of nooit iets van die kritische geluiden. 'We willen ook vooral op deze manier doorgaan; er zijn andere bladen, zoals *De Gay Krant*, die minder diepgaand op homoseksuele onderwerpen ingaan,' zegt Warmerdam. Kunst: 'We zijn wel van plan 'luchtige' en persoonlijke dingen te introduceren, zoals een serie gesprekken met onbekende mannen en vrouwen uit de homobeweging. We signaleren ontwikkelingen, pikken interessante dingen eruit.' Het jubileumnummer bevat volgens de redactie goede voorbeelden van onderzoeks-journalistiek, waarmee anderen hun voordeel kunnen doen.

Zo is het, aldus oud-redacteur Chris Verboog (36), altijd al geweest: *Homologie* gaf een aanzet tot belangrijke ontwikkelingen. 'Er is nu een bloeiend homo-historisch onderzoek. *Homologie* is daarin een stimulerende factor geweest.'

Amsterdamse politie homovriendelijk met acties en affiches

Van onze redactie samenleving
AMSTERDAM — Speciale politiemensen gaan slachtoffers van anti-homoseksueel geweld in Amsterdam opvangen. In ieder district zijn twee van deze 'aanspreekfunctionarissen' aanwezig.

Daarnaast werkt de politie sinds gisteren met zeven hulpverlenende organisaties samen in een campagne tegen homovijandig gedrag in de hoofdstad. Amsterdam is niet de eerste stad die op dit gebied een speciaal beleid ontwikkelt. Groningen en Rotterdam gingen de hoofdstad al voor. Doel van de campagne 'Amsterdam tegen homovijandig gedrag' is het geweld tegen homoseksuele mannen en vrouwen te bestrijden. De initiatiefnemers denken dat onder andere te bereiken door slachtoffers door middel van folders en affiches te stimuleren aangifte te doen in politiebouwen, ziekenhuizen en wachtkamers van artsen komen de affiches met de tekst 'Amsterdam tegen homovijandig gedrag'. Bovendien worden er in het kader van de politie-actie folders verspreid waarin de adressen staan van de diverse hulporganisaties.

Aangiften

'Tot nu toe wordt een relatief groot aantal mensen slachtoffer van homovijandig gedrag. Maar het aantal aangiften bij de politie is op de vingers van een hand te tellen', aldus een politiewoordvoerder.

Het garanderen van een goede hulpverlening is ook doel van de campagne. Politie, hulpverlenings- en homo-organisaties hebben zich verenigd in een netwerk om slachtoffers van het 'poten- en pottenrammen' op te vangen.

Verder moet de registratie van het aantal gevallen van homovijandig geweld worden bevorderd. Dat kan desgewenst anoniem plaatsvinden. Voor het eerst wordt in Nederland speciale aandacht geschonken aan de positie van met geweld geconfronteerde lesbiennes. Marjan Vos van het project Anti-lesbisch geweld: 'Het probleem van geweld wordt nu nog vaak door lesbische slachtoffers als persoonlijke zaak gezien. Men zoekt de schuld bij zichzelf. Dat komt omdat de omvang van het probleem nog niet aangetoond is. Aangezien de houding van de politie de laatste jaren ten goede veranderd is ga ik ervan uit dat lesbiennes nu beschikken over een verband van politie en hulporganisaties, dat hen op correcte wijze zal helpen.'

'Het is nog niet zo lang geleden dat de Amsterdamse politie nog vrijverbeten jacht maakte op homoseksuelen die urinoirs als ontmoetingsplaatsen gebruikten', schreef het interne politiebuletin van het hoofd stedelijk korps maandag. 'De politie heeft bij de ontwikkeling van allerlei emancipatoire bewegingen zeker niet steeds vooraan gestaan. Maar de laatste jaren is een kentering binnen de politie waarneembaar.'

Nauwelijks hulp aanwezig voor jongens in prostitutie

Van onze verslaggever YK 4
AMSTERDAM — Naar schatting tweehonderd jongens werken in Amsterdam in de homoprostitutie buiten clubs en escortbureaus. De jongens, veelal tussen de 17 en 25 jaar oud, zijn meestal van huis weggelopen en leiden vaak een zwervend bestaan. Een groot deel van hen is verslaafd aan hard drugs. Maar er is voor hen nauwelijks hulp.

Dit staat in de nota 'Jongensprostitutie en Hulpverlening', die het Links Akkoord (CPN, PSP en PPR) in Amsterdam dinsdag heeft gepubliceerd. In die nota wordt aandacht gevraagd voor deze jongens, die — anders dan vrouwelijke tippelprostituties — hulp nagenoeg moeten ontberen.

Volgens het Links Akkoord is er weinig bekend over deze groep. Ook de jeugd- en zedenpolitie zegt er geen zicht op te hebben. Toch is een aantal facetten van de jongensprostitutie wel duidelijk, aldus het Links Akkoord.

De jongens houden zich 's avonds en 's nachts op in bars en enkele homo-

dancings in de binnenstad, en op en rondom het Centraal Station. Overdag zijn ze te vinden in gok- en speelhallen en in enkele sex-bioscopen. Onder hen zijn ook migranten, met name Turken en Marokkanen, en buitenlanders, vooral Westduitsers en Aziatische jongens, aldus het Links Akkoord.

De jongens hebben weinig sociale contacten en hebben naast hun 'collega's' nauwelijks vrienden. Reden daarvoor is dat hun manier van geld verdienen minderwaardig wordt gevonden, ook in de drugscene.

In de nota staat dat de lichamelijke conditie van de mannelijke tippelprostituties over het algemeen slecht is. De kans op Aids is groot, deels door het gebruik van vuile spuiten en deels door onveilige sex-technieken.

Het Links Akkoord wil dat de gemeente deze vorm van prostitutie erkent en zorgt voor hulpverlening. Zo zou er een veldwerker moeten komen, die optreedt als vertrouwenspersoon voor de jongens. Ook stelt het Links Akkoord voor goedkope slaap- en eetgelegenheden voor hen te verzorgen.

ook pedofilie en bestialiteiten beschreven en met illustraties toegelicht. Rond het uitdelen van de brochures ontstond indertijd grote deining. De Roze Driehoek was niet voor commentaar bereikbaar.

THAIS IMAGE

BANGKOK - De uitgevers van de vijf Thaise homobladen zijn onlangs bijeengekomen om de groeiende homofobie in hun land te bespreken. In Thailand bestond in het verleden nauwelijks problemen rond homoseksualiteit. Aids heeft daar verandering in gebracht. Door politici, medici en de (hetero)media worden volgens de uitgevers onjuiste en negatieve informatie over de homo's verstrekt. De uitgevers willen zich beraden hoe men in de toekomst het image van de homo's weer kan opvijzelen. Dit zou moeten gebeuren via gerichte mediacampagnes in de homo- en heteropers. Misstanden in de media zullen ze aan de kaak stellen. Tevens overwegen ze liefdadigheidsvenementen te sponsoren. Naast de vijf uitgevers zijn ook andere kopstukken uit de homobeweging bij de initiatieven betrokken om het image van de homogemeenschap op te vijzelen. Voor dat doel zullen ze voortaan eens per maand samenkomen.

VIES VERBODEN

DEN BOSCH - De brochure 'Vies is Lekker' van de Roze Driehoek uit Eindhoven blijft verboden. De hoge raad verwierp onlangs de cassatie tegen de uitspraak van de Bossche rechtbank. In september verleden jaar verbood die rechtbank het uitdelen van de brochure in en voor de scholen. Leden van de Roze Driehoek deelden de brochures onder meer uit voor de hekken van de lagere scholen omdat ze vonden dat de kinderen niet of ontoereikend door ouders en leerkrachten over seksualiteit werden voorgelicht. In de brochure kwamen vrijwel alle vormen van seksualiteit aan bod. Behalve homoseksualiteit werden

„Ijsberg” komt op voor homoseksuelen in Europa

Van onze correspondent
OSCAR GARSCHAGEN

STRAATSBURG — Het Nederlandse COC en de Interfacultaire Werkgroep Homostudies van de Utrechtse universiteit hebben hun werkterrein ingrijpend uitgebreid. In het Europees Parlement te Straatsburg presenteerden de twee organisaties deze week „Ijsberg”. Dat is een project waarmee discriminatie van homo's en lesbiennes in Europa zichtbaar moet worden gemaakt om vervolgens krachtig te worden bestreden.

Volgens woordvoerders van het COC en de europarlementariërs d'Ancona (Socialistische Fractie) en Van Dijk (communisten) moet de actie uitmonden in een Europese anti-discriminatie-wetgeving.

Het Europees Parlement heeft zich al enkele keren uitgesproken tegen allerlei vormen van discriminatie, ook van seksuele gaardheid. De uitvoerende organen in de EG — Europese Commissie en ministerraden — hebben nog weinig gedaan om de parlementaire resoluties om te zetten in wetgeving. Van enige beweging is nauwelijks sprake, aldus de voormalig staatssecretaris van Sociale Zaken d'Ancona. Zij zei dat het steeds duidelijker wordt dat de EG grote behoefte heeft aan een sociaal handvest. Het is in eerste instantie de Europese Commissie die zich zou moeten buigen over een Europese anti-discriminatie-wet. De commissie meent echter dat zij daarmee haar bevoegdheden, die zijn vastgelegd in het Verdrag van Rome, te buiten gaat als zij met een dergelijk voorstel komt. In de Europese ministerraden is nog nooit over dergelijke zaken gesproken.

Bedreiging

Door middel van „Ijsberg” wil de Nederlandse, maar ook de internationale homobeweging aantonen dat een Europese anti-discriminatie-wet hoogst noodzakelijk is. „Voor de naam Ijsberg is gekozen omdat slechts een klein deel van de discriminatie zichtbaar is, deze vorm van discriminatie op grote schaal voorkomt en een zeer reële bedreiging vormt voor het welzijn van grote groepen mannen en vrouwen”, aldus COC-woordvoerders in Straatsburg.

Ijsberg zal een Europees netwerk opzetten om gegevens te verzamelen over allerlei vormen van discriminatie: van zeer concrete fysieke bedreigingen tot de subtielere vormen. Deze voorbeelden zullen worden onderzocht en gepubli-

ceerd. In de lidstaten zelf zullen acties worden ondernomen om aan discriminerende situaties een eind te maken. De leden van radicaal linkse en sociaal-democratische fracties in het Europees Parlement zullen aan de hand van deze voorbeelden dan weer politieke actie ondernemen. Behalve de invoering van een Europese anti-discriminatie-wet beoogt Ijsberg ook het afschaffen van allerlei bestaande wetten en verordeningen waardoor homoseksuelen worden gediscrimineerd. Scherpe kritiek werd uitgeoefend op de „Local Government Bill 1988” die onlangs door de beide huizen van het Britse parlement zijn goedgekeurd. Die wet verbiedt gemeentebesturen reclame toe te staan voor homoseksuele zaken; bovendien moeten lokale bestuurders erop toezien dat op scholen homoseksualiteit niet wordt gepresenteerd als een volkomen gewone zaak. Volgens de homo-organisaties en de linkse europarlementariërs is „bijzonder pijnlijk” dat de Europese Commissie heeft gezwegen over die wet, met uitzondering van de Engelsman Clinton Davis, die er een afkeurend zinnetje over uitsprak.

UTRECHT (ANP) — Het coördineren en stimuleren van de activiteiten van groepen die zich bezighouden met kerk, geloof en homoseksualiteit.

Dat is de doelstelling van het Landelijk Coördinatiepunt Groepen Kerk en Homoseksualiteit (LKP), dat zich gisteren in Utrecht presenteerde. De oecumenische stichting wil de circa 20 plaatselijke groepen, die vaak erg geïsoleerd werken, ondersteunen en groepen oprichten in streken waar nog niets is, zo zei de voorzitter, drs. L. C. Palm, die tevens lid van het landelijk bestuur van het COC is. Met ingang van augustus van dit jaar stelt het LKP daartoe een emancipatiewerk(st)er aan. Deze wordt gefinancierd onder

meer door de diakonale bureaus van de hervormde kerk en de gereformeerde kerken.

Het LKP had alle kerken in Nederland aangeschreven met een verzoek om subsidie. De meeste r.-k. bisschoppen reageerden op principiële gronden afwijzend. Alleen bisschop Moller van Groningen liet weten de stichting „een warm hart toe te dragen”, maar niet voldoende geld tot zijn beschikking te hebben, aldus het r.-k. bestuurslid P. van der Linden.

Tot nu toe hebben zich twintig organisaties aangesloten bij het LKP, waaronder het werkverband van homopastores, de werkgroep geloof en levensbeschouwing van het COC en de werkgroep potten en theologie. De stichting staat volle-

dig los van het COC omdat de relatie tussen de kerken en deze organisatie zeker op plaatselijk niveau gespannen zijn, aldus Palm. Het LKP wil naast ondersteuning en coördinatie van groeperingen ook zonnig zelf in actie komen. Zo heeft de stichting de raad van kerken gevraagd te protesteren tegen de „anti-homowetgeving” in Groot-Brittannië.

De Wereldraad van kerken heeft desgevraagd laten weten nog nooit mensen om hun seksuele gaardheid te hebben ontslagen. Het LKP had dit gesuggereerd. De officiële woordvoerder van de Wereldraad, de Nederlander Jan Kok, zegt dat de raad dit ook nooit zal doen. Dat zou in strijd met alle principes van de Wereldraad zijn.

Monument voor homo's in Dachau geweigerd

Van onze redactie samenleving
DACHAU — Homoseksuele groepen uit München demonstreerden het afgelopen week einde op de appelplaats van het voormalige concentratiekamp Dachau, toen daar voor de 43ste keer de bevrijding door de geallieerden werd herdacht.

Met een groot roze spandoek met de tekst 'doodgeslagen - doodgezwegen' vroeg het 'homoseksueel initiatief München' meer aandacht voor de omgekomen homo's in Hitler-Duitsland.

Aanleiding voor de demonstratie was de weigering van het 'Comite international de Dachau' een gedenksteen voor de omgekomen homoseksuelen in het kamp te laten plaatsen. Eenzelfde monument is in 1984 wel in het voormalig kamp Mauthausen in Oostenrijk opgericht.

In de nazi-tijd zijn in Duitsland duizenden homoseksuelen gemarteld en vermoord. Op hun gevangenskleding moesten zij een roze driehoek dragen.

De Duitse publieke opinie heeft tot nu toe geen aandacht voor de homovervolging. Duitse homoseksuelen die de concentratiekampen overleefden, hebben nooit een morele rehabilitatie, noch een smartegeld ontvangen.

De wetgeving waarmee de nazi's hun homobeleid legitimeerden, bleef zelfs tot 1969 gelden.

Kamer wil protest tegen Britse homowetgeving

DEN HAAG — De Tweede Kamer vindt in meerderheid dat het kabinet zijn bezorgdheid kenbaar moet maken aan de Britse regering over de recente wetgeving tegen homoseksualiteit in dat land. PvdA, VVD, D66 en PPR dringen hierop aan in schriftelijke vragen aan de ministers Brinkman (WVC) en Van den Broek (buitenlandse zaken). De PvdA heeft de bewindslieden eerder al om een standpunt over deze zaak gevraagd, maar nog geen antwoord gekregen. Samen met de andere fracties wordt nu gevraagd waarom het kabinet daartoe niet bereid is. De regering is op grond van haar eigen nota Overheidsbeleid en Homoseksualiteit verplicht in contacten met de Britse autoriteiten uitdrukking te geven aan haar zorg, meent de kamermeerderheid.

Homoseksuele jongeren maken een 'valse start'

(Van de redactie Dwarsligger)
UTRECHT — Je schooltijd is je leukste tijd, zeggen volwassenen vaak. Ze doelen dan op de vrijheid die je hebt, het alleen maar verantwoordelijk zijn voor het maken van je huiswerk en het maken van nieuwe vrienden en vriendinnen.

Veel jongeren worden voor de eerste keer verliefd tijdens hun tijd op de middelbare school. Op iemand uit hun eigen klas bijvoorbeeld.

Er zijn dingen die je niet aan je ouders vraagt en die niet in boekjes staan. Wat je moet zeggen als je niet wilt bijvoorbeeld. „Seks waait je niet aan”, staat in de folder „De tweede start”, „dat moet je leren. En school is een aangename speeltuin voor het scharrelen dat uiteindelijk leidt tot verkering.”

„De tweede start” is een folder die informatie geeft over jongeren die tot de ontdekking komen dat ze homoseksueel zijn. Die jongeren maken vaak een 'valse start'. Op school en thuis wordt meestal vooral

gepraat over heteroseksuele relaties. In boekjes worden voorbeelden gegeven van jongens die op meisjes verliefd worden en ook ouders maken vaak grappen over 'trouwen en kinderen krijgen'. Weinig mensen denken eraan dat je ook verliefd kunt worden op iemand van hetzelfde geslacht. Dat is er de oorzaak van dat veel homoseksuele jongeren een valse start maken op de middelbare school. Ze proberen zich aan te passen, maar merken toch dat ze niet verliefd worden. Of ze sluiten zich af omdat ze ontdekken dat ze 'anders' zijn.

Veel homoseksuele jongeren hebben daarom geen echt leuke schooltijd. Dat onbezorgde, het constant verliefd zijn, dat kennen zij niet. Ze krijgen vaak pas voor de eerste keer verkering als ze de middelbare school hebben verlaten.

De folder 'de tweede start' is bedoeld voor ouders van homoseksuele kinderen en homoseksuelen. Hij is te krijgen door te bellen naar 05910-15762 of 070-862832.

Potenrammers worden langer vastgehouden

AMSTERDAM (ANP) — Justitie en politie in Amsterdam willen potenrammers vervolgen op grond van een ander artikel in het wetboek van strafrecht dan voorheen. Het wordt daardoor mogelijk hen enige dagen vast te houden.

De politierechter in Amsterdam behandelt woensdag een zaak, waarbij deze aanpak is toegepast. Het COC, de organisatie van homoseksuelen, is er blij mee. Potenrammerij is het mishandelen van homoseksuelen. Aangiftes werden tot nu toe gerubriceerd onder de noemer 'eenvoudige mishandeling' (artikel 300 wetboek strafrecht). Op heterdaad betrapte ver-

dachten kunnen maar enkele uren worden vastgehouden. Het gevoels was dat veel van deze zaken werden geseponneerd.

Toepassing van artikel 285 vergroot de mogelijkheden om op te treden. Dit artikel handelt over bedreiging met openlijk geweld, waardoor de veiligheid van personen in gevaar wordt gebracht. De maximale straf op grond van artikel 285 is dezelfde als bij artikel 300, twee jaar cel. De verdachte in de zaak, waar het woensdag om gaat — een man die in het Oosterpark met een Bouvier-homoseksuelen bedreigde en mishandelde — kon op grond van artikel 285 enige dagen vast worden vastgehouden.

Praatgroep voor mannen die vroeger seksueel mishandeld zijn

'Je bent meer dan alleen slachtoffer

GROOTSCHERMER/BERGEN. — Tot op heden is er in verhouding met vrouwen weinig aandacht geweest voor mannelijke slachtoffers van seksuele kindermishandeling. Nu steeds meer vrouwelijke incestslachtoffers met hun verhaal naar buiten komen, blijken ook mannen in hun jeugd vaak seksueel te zijn mishandeld. Toch treden deze gevallen maar mondjesmaat naar buiten. Hulpverleners Lyda Dugour uit Grootschermer en Klaas Prins uit Bergen beginnen daarom deze maand met een praatgroep voor mannelijke incest-slachtoffers. „De gespreksgroep moet een aanzet zijn om ook mannen over de drempel te helpen met het naar buiten brengen van hun incestervaring”, aldus Lyda Dugour.

Door Monique van der Voort

Dugour en Prins, die wegens omstandigheden niet bij het gesprek aanwezig kon zijn, hebben beiden ruime ervaring in de begeleiding van groepen rond het thema incest. Bij de stichting 'Vrouwen tegen seksueel geweld' leidde Dugour onder meer groepen met vrouwelijke incest-slachtoffers. „Ik heb gemerkt dat praatgroepen goed kunnen helpen bij de verwerking van deze ervaring”, vertelt Dugour. „Het geeft steun te horen dat anderen vaak hetzelfde hebben meegemaakt. De winst van zo'n gespreksgroep kan enorm zijn. Daarom hebben we ook voor deze vorm gekozen.”

Volgens Dugour is het niet toevallig dat vrouwen eerder met hun verhaal naar buiten

kwamen dan mannen. „Jongens worden in veel gevallen toch nog anders opgevoed. Ze moeten naar buiten treden, actief zijn en 'echte jongens huilen niet'. Ook hebben ze vaak geleerd hun zaakjes zelf op te knappen. Vrouwen zullen eerder om hulp vragen. Daarnaast komen, op het moment dat je het naar buiten brengt, het schuldgevoel en de schaamte naar boven.”

Verantwoordelijkheid

Het verhaal van de mannelijke incest-slachtoffers wijkt niet veel af van die van de vrouwelijke. In beide gevallen zijn de gevolgen ingrijpend voor het verdere leven. Kinderen worden op jonge leeftijd geconfronteerd met zaken waar ze nog lang niet aan toe zijn. Dit betreft niet alleen seksualiteit, maar ook de druk die op een kind wordt uit-

Klaas Prins (links) en Lyda Dugour.

gevoerd. Of zoals Dugour het uitdrukt: „Een jong kind krijgt tonnen onterechte verantwoordelijkheid te dragen.”

Wanneer iemand uit het gezin incest met zijn kind pleegt, krijgt het kind de verantwoordelijkheid voor het hele gezin op zijn of haar nek. De dader is er alles aan gelegen dat het geheim blijft. Om te zorgen dat het kind zijn mond houdt,

wordt het onder druk gezet. „Dit kan uitmonden in botte bedreigingen”, schetst Dugour de situatie. „Wat doet een kind wanneer bijvoorbeeld de vader dreigt, dat moeder zal vertrekken als het bekend wordt?”

Emotionele band

De sterke emotionele band,

die kinderen met hun naaste familie hebben, is ook een van de redenen waarom het kind zijn mond houdt. Als kind ben je afhankelijk van je ouders om te overleven. „Die emotionele band is vaak de situatie waaruit incest ontstaat”, zegt Dugour.

„Incest komt natuurlijk niet uit de lucht vallen. De dader is iemand die je al lang kent en van

Van incest'

wie je houdt. Dat maakt alles des te verwarrender. De ene keer is de dader aardig voor je, de andere keer doet hij akelige dingen met je. Op zo'n moment kan ook de schuldvraag naar boven komen. Veel kinderen lopen rond met de vraag of ze niet zelf schuld aan incest zijn.

Wegstoppen

Incest-ervaringen kunnen zich op latere leeftijd in allerlei onverklaarbare kwalen wreken. „Een kind dat iets vreselijks meemaakt, kan die ervaring wegstoppen om te overleven”, vertelt Dugour. „Zich afsluiten van de buitenwereld of zeggen: „'t was niets bijzonders”. Wegstoppen was op dat moment ook de enige mogelijkheid voor het kind. Later kan zich dat opbreken. Je kunt dan kwaad worden over het feit dat je het altijd hebt weggestopt, maar ook kijken hoe je er verder mee kunt omgaan.”

Prins en Dugour willen mannelijke slachtoffers van seksuele kindermishandeling bij de verwerking van die ervaringen helpen. Daarbij spelen de ideeën van de Amerikaanse gezinstherapeute Virginia Satir een belangrijke rol. Satir is van mening dat het levenspatroon, zoals een kind dat vroeger van zijn ouders heeft geleerd belangrijk is, maar levens kan worden uitgebreid.

„Je ouders zijn je eerste leraar”, licht Dugour de opvattingen van Satir toe. „Wanneer je van je ouders leert, dat het een wereld met geweld is, zul je daar zelf ook mee opgroeien. Voor zover je van onderzoeker kunt uitgaan, blijkt incest door generaties van een familie heen meer voor te komen. Als je bijvoorbeeld leert dat je handen hebt gekregen om te slaan, kan het voorkomen dat je dat later zelf ook doet, want je weet niet beter.”

Vertrouwen

Het komt het bij veel slachtoffers van incest voor dat ze zich van de buitenwereld afsluiten en hun vertrouwen in anderen verliezen. Dugour vindt het van groot belang dat incest-slachtoffers leren dat ze meer zijn dan alleen een 'slachtoffer van incest'. „Incest is een traumatische ervaring en kan je hele leven gaan overheersen. Bij de keuze van je partner word je beïnvloed door hetgeen in de eerste levensjaren met je is gebeurd. Ook kan je seksualiteit enorm verziekt zijn. Veel incest-slachtoffers leven in een isolement. Met een steuntje in de rug kunnen slachtoffers leren, dat er nog iets anders is dan het patroon waarin ze nu leven.”

Mannelijke incest-slachtoffers, die willen deelnemen aan de praatgroep, die op 18 mei begint, kunnen schrijven naar 'Phoenix', Postbus 81, 1860 AE Bergen.

INCEST

● In de serie Overwinnaars wordt dinsdagsavond een film over incest uitgezonden. 'Child's Cry' gaat over sociaal werkster Joanne van Buren die haar werk niet meer zo ziet zitten. Ze wordt overgeplaatst naar de Kinderbescherming, waar ze helemaal geen zin in heeft. Dat verandert als ze te maken krijgt met de zesjarige Eric Townsend. Joanne trekt zich het lot van het kind aan, en weet hem aan het praten te krijgen. Als zijn vader hem komt halen, valt Joanne op hoe de jongen verandert. Hij zegt helemaal niets meer. Zijn vader zegt dat Eric gewoon verlegen is, maar volgens Joanne zit er meer achter. Ze vermoedt dat de jongen door zijn vader seksueel is misbruikt. Ze besluit de jongen te helpen en de zaak helemaal uit te zoeken.

(Dinsdag, Nederland 1, 19.45 uur)

UN (Overijssel) 7

Kliniek voor slachtoffers van incest

NRC

GRONINGEN, 9 mei — Het Incestteam Groningen heeft het initiatief genomen voor de oprichting van een diagnostisch centrum voor kinderen die mogelijk slachtoffer zijn van seksueel misbruik. Het centrum, het eerste in zijn soort in ons land, zal deze maand in Groningen worden geopend.

Instellingen die worden geconfronteerd met vermoedelijke gevallen van incest — zoals politie, justitie, de raad voor de kindbescherming en voogdijverenigingen — kunnen de kinderen in de leeftijd van drie tot tien jaar doorsturen naar dit centrum voor een onderzoek.

In het Incestteam Groningen is een aantal hulpverleningsorganisaties vertegenwoordigd. Daaronder bevindt zich ook de kinder- en zedenpolitie van de Groninger gemeente- en rijkspolitie. Volgens het team is er dringend behoefte aan mogelijkheden om vermoedens van incest bij jonge kinderen hard te maken en signalen te herkennen. (ANP)

Centrum voor onderzoek naar incest-slachtoffers

GRONINGEN (ANP) — Het Incestteam Groningen wil een diagnostisch centrum oprichten voor kinderen die mogelijk slachtoffer zijn van seksueel misbruik.

Het centrum, eerste in zijn soort in ons land zal nog deze maand in Groningen worden geopend. Instellingen die geconfronteerd worden met vermoedelijke gevallen van incest, zoals politie, justitie, Raad voor de kindbescherming en voogdijverenigingen, kunnen de kinderen in de leeftijd van drie tot tien jaar doorsturen naar dit centrum voor een onderzoek. Volgens het team is er dringend behoefte aan om vermoedens van incest bij kinderen hard te kunnen maken.

'Aandacht voor dader bij bestrijden seksueel geweld'

Van onze parlementsredactie DEN HAAG — Voor de bestrijding van seksueel geweld is het absoluut noodzakelijk dat aandacht besteed wordt aan de dader.

Dit staat in een nota over seksueel geweld die minister De Koning van sociale zaken binnenkort naar het parlement en de Emancipatieraad zal sturen. De nota legt het accent op de voorkoming van seksueel geweld en de aanpak van de daders.

De nota is een vervolg op de uit 1984 daterende nota 'bestrijding seksueel geweld tegen vrouwen en meisjes'.

Eerste centrum incestonderzoek

GRONINGEN — Het Incestteam Groningen heeft het initiatief genomen voor de oprichting van een Diagnostisch Centrum voor kinderen die mogelijk slachtoffer zijn van seksueel misbruik. Het centrum, eerste in zijn soort in ons land, zal donderdag 19 mei in Groningen worden geopend. Instellingen die geconfronteerd worden met vermoedelijke gevallen van incest, zoals politie, justitie, raad voor de kindbescherming en voogdijverenigingen, kunnen de kinderen in de leeftijd van drie tot tien jaar doorsturen naar dit centrum voor een onderzoek. Volgens het Incestteam Groningen is er dringend behoefte aan mogelijkheden om vermoedens van incest bij jonge kinderen hard te maken en signalen te herkennen.

VPRO 28

SEX & LIEFDE: DE SAMENSTELLER

De erotische panorama's van Emile Fallaux

Sex & Liefde was de werktitel van de programma's die de komende drie zondagen bij de VPRO zijn te zien. Programma's welke zijn uitgegroeid tot Erotische Panorama's over de seksuele revolutie van rond 1968. Om uw geheugen al vast een beetje op te frissen staat de VPRO-Gids deze week in het teken van Sex & Liefde, daarom nu eerst het woord aan de samensteller van de serie: Emile Fallaux.

EMILE FALLAUX

ting nog langer te bekostigen. De Bossche naar moet sindsdien met zijn seksuele noden naar de afdeling Eindhoven. Of hij kan zo af en toe terecht bij Jan thuis, in de straat met de dichtersnaam. De massage-avond vindt tegenwoordig zoveel aftrek dat het te vol wordt op zolder, met zeven masserende paren lig je zowat op elkaar. Een oudere man mogen we op zo'n avond bloot filmen, mits zijn hoofd buiten beeld blijft. Hanneke doet normaal gesproken mee, maar nu houdt zij de kleren aan. Haar werkgever heeft gewaarschuwd, dat openbare associatie met deze NVSH-praktijken niet kan worden gedoogd. Voor de Stichting Le-

venoriëntatie geeft Hanneke seksuele voorlichting op scholen, en schoolhoofden zouden kunnen schrikken van de connectie met de NVSH. Op Bossche scholen geeft de Stichting trouwens ook al geen toegang; het werkterrein is verlegd naar de omliggende gemeenten en zelfs naar Limburg. Ook bij het consultatiebureau van de Rutgers Stichting in Den Bosch heerst vrees. Vroeger waren de Rutgershuizen onderdeel van de NVSH, maar eind jaren zestig werden zij ondergebracht in de zelfstandige stichting, die sindsdien niet ophoudt afstand te nemen van de NVSH: de NVSH is te progressief, te wild. Helaas weigeren Bossche schoolhoofden tot op de dag van vandaag de Rutgershuizen toe te laten met campagnes voor seksuele voorlichting vanwege de vermeende band met de 'seksclub'.

Dokter Wielink was in de jaren zestig de progressieve dokter in de bisdomstad. Hij is ooit geboycot door zijn lokale collega's, nadat hij uitleg had gegeven bij een NVSH voorlichtingsfilm. Zelfs nu nog dwarsbomen zij hem. Dertig jaar geleden stak hij zijn nek uit door mensen met seksuele problemen te helpen, en verstrekte hij voorbehoedsmiddelen. Vandaag wil hij niet gefilmd worden; hij heeft al genoeg gedonder gehad. Hij werkt nog. In stilte. Sekshandelaar Cor van der Steen in de Hinthammerstraat bespeurt een tendens in de Brabantse porno-

groeijende voorkeur voor seks met dieren. We slaan het aanbod af een opnamesessie te filmen.

'Vrije liefde bestaat niet', zegt Gerard Kornelis van 't Reve in een tv-optreden uit 1969, te zien in deel twee van deze serie. In die tijd pleitten andere Nederlanders voor ont-koppeling van liefde en sex. 'Vrije liefde' werd een synoniem voor 'vrije seks'. Seks zonder voortplanting. Seks gericht op klaarkomen. Seks zonder bindingen.

Tijdens de productie van de drie afleveringen van ' Erotische Panorama's' vonden we deze ambitie terug. Maar ook bleek keer op keer dat seks niet plaatsvindt in een sociaal vacuüm. Vrije seks bestaat niet.

In Amsterdam filmen we een voorvechter van de seksuele revolutie. Hij is inmiddels in de vijftig. In de jaren zestig tarte hij de zedenpolitie met verkoop van porno en met de naaktshows van het Erotisch Panorama. Zijn vriendin nu drinkt erg veel. Omdat ze niet de grote borsten heeft waarvan haar vriend houdt, zegt ze.

Hij werkt stug door aan de seksuele revolutie. Voor VARA's Nacht Show brengt hij 'geile acts' aan. Hij drijft een erotische galerie. Af en toe produceert hij een porno-video. Hij is penningmeester van de NVSH-afdeling Amsterdam, en voorzitter van een club voor sadomasochisten. Op de NVSH-avond voor exhibitionisten, eens in de maand, helpt zijn vriendin soms een handje met het aftrekken van de bezoekers, laatst nog zestien man op één avond.

De dagen van Rudi Kraamwinkel en zijn Ike staan in het teken van de seks. De camera mag vastleggen hoe Ike door Rudi in een kooi met prikkeldraad gevangen gezet wordt tot ze huilend om verlossing smeekt.

Intussen geniet Rudi van haar ge-laaitsuitdrukking. Achteraf vindt Ike het altijd wel lekker. Maar vanavond maakt zij zich zorgen. Ze had er even niet aan gedacht, maar wat zal haar vader zeggen als hij zijn dochter straks zo op de tv ziet? Ike is 52, en seksueel bevrijd.

Emile Fallaux

ZONDAG, NEDERLAND 2.21.08 UUR

SEX & LIEFDE: HET ECHTPAAR

Man tegen vrouw: was het lekker? - Vrouw tegen man: wat ben je laat

In een drieluik over de seksuele revolutie moet de NVSH uitgebreid worden belicht. Daar zaten immers in de jaren zestig de seksuele stoottroepen die de daten sloegen in het katholiek-calvinistische taboebastion. Daar ook werd openlijk geëxperimenteerd met seks als genotmiddel, bijvoorbeeld in de Erotische Panorama's die in de tweede helft van de jaren zestig in de afdeling Amsterdam werden georganiseerd. Emile Fallaux spreekt in zijn documentaire met de nestor van de seksuele hervormers Gé Nabrink, Chris Kijne stak zijn licht op bij Frank en Tineke Wibaut. Hij inmiddels gepensioneerd seksuoloog en van de vroege jaren vijftig tot begin zeventig aan de NVSH verbonden geweest, zij ex-bestuurlid onder wier hoede de experimenten in Amsterdam hebben plaatsgevonden.

DE WIBAUTS

Ik kwam uit een liberaal gezin, maar over seks werd bij ons thuis niet gesproken. Toen ik voor het eerst met een man te bed geraakte, had ik geen idee wat er allemaal voor mij in petto was. Maar ik trof gelukkig een heel aardige man. Tineke Wibaut spreekt over de jaren dertig en veertig. Nog voor haar huwelijk met Frank Wibaut, telg uit het geslacht van de Amsterdamse wethouder die al in '32 opzien baarde met het boek *Wordend Huwelijk* waarin hij samen met zijn vrouw pleitte voor proefhuwelijken en buitenechtelijke verhoudingen als uitlaatklep voor binnenechtelijke problemen. Maar

so min als bij zijn vrouw thuis werd er bij de Wibauts over seksualiteit gesproken: 'De discussies gingen bij ons thuis over politiek. Iets als geboorteregeling was een aanvaardbare zaak, maar dat de secretaresse van mijn grootvader nog iets meer voor hem was dan secretaresse, kwam niet aan de orde. Er werd niet geheimzinnig gedaan, maar ook niet overdreven open'. Het niveau waarop de seksualiteit werd besproken, laat zich afmeten aan de anekdote van het 'familiecondoom'. Tineke Wibaut: 'Toen wij net waren getrouwd, kwam er een tante op bezoek die ons nogal verlegen een condoom overhandig-

de. Die dacht echt dat we van niets wisten en het leek haar toch beter dat er niet meteen kindertjes kwamen.'

Frank: 'Dat was een stuk fietsband, een heel dik rubber condoom. En ik was ervan overtuigd dat het al eerder was gebruikt. Je moest het met water en zeep uitwassen. Daarom hebben we dat het familiecondoom gedoopt. Maar zelf deden we dat ook hoor, onze condooms hingen keurig op een rijtje aan de waslijn.' Waaruit geconcludeerd mag worden dat de latere betrokkenheid van de Wibauts bij de NVSH mogelijk gestimuleerd is door een weinig bekrompen opvoeding, maar niets te maken had met een van huis uit meegekregen zendingsdrang. Het was vooral Franks praktijk als huisarts die hem op het seksuele spoor zette: 'Ik kreeg als student op de colleges gynaecologie nog van de professor te horen dat je kanker kreeg van het gebruik van rubber voorbehoedsmiddelen. Nergens kreeg je kanker van rubber, maar daar wel. En later in mijn praktijk trof ik zo vaak vrouwen aan die zogenaamd van de trap waren gevallen, maar waar de breipen nog binnen handbereik lag. Ik heb ooit in

de Indische buurt een vrouw dood aangetroffen met de zeepsop nog a haar hand. Vanuit die ervaringen en ik op een gegeven moment naar het Aletta Jacobshuis gegaan in me te laten opleiden in de geboorteregeling en de seksuologie. Het dan dat ik nu een missie had als seksuele hervormer.'

Tineke Wibaut ging, 'heel on-feministisch eigenlijk', gewoon met haar man mee en akte zo langzamerhand betrokken bij de NVSH. Een vereniging: toen nog veelal bevolkt werd door artsen en psychiaters en iets nastreefde als 'verstandig ouderschap'. De sluimerende behoefte aan seks als genotmiddel brak pas in de jaren zestig goed door. Tineke Wibaut: 'We kregen eerst die teach-ins, waar enorme discussies werden gevoerd met mensen als Ridder van Rappard en pater van Kilsdonk, die tegen het verstrekken van voorbehoedsmiddelen waren omdat je 'de kat niet op het spek moet binden.' Frank en Mary (Zeldenrust) waren toen de radicalen die dat allemaal wilden openbreken.'

Frank Wibaut: 'En ik heb zelf altijd de indruk gehad dat de introductie

van de pil de grote doorbraak is geweest. Voor het eerst waren meisjes en jongens even kwetsbaar of onkwetsbaar, konden meisjes ook meer initiatieven nemen. Die technische ontwikkeling heeft de basis gelegd voor de hele zogenaamde seksuele revolutie.'

Een revolutie die zich in eerste instantie openbaarde door een grote toestroom van vooral jonge leden naar de NVSH. Niet zozeer uit apostolische bevoegenheid als wel omdat daar de middelen te halen waren. En die jongeren organiseerden sociëteiten zoals de club 'Appel' in de Amsterdamse Pieterspoort. Werd daar nog slechts wat gepraat en gevreesd, in het Erotisch Panorama dat door de appealgroep werd georganiseerd, ging het straffer toe. Tineke Wibaut financierde de experimenten als penningmeester van het gewest Amsterdam: 'Ik was er erg voor. Niet dat daar nu mijn idealen in praktijk werden gebracht, maar ik vond dat die jongelui de kans moesten krijgen als ze daar zin in hadden. Er werd topless bediend en dat werd gewoon gevonden, iedereen die bloot wilde lopen kon bloot lopen, er was een podiumpje waarop ge-

neukt werd en waar allemaal wonderlijke scènes werden opgevoerd die ik ook niet begreep, maar ik vond het wel reuze interessant. Ik moest er alleen niet aan denken dat ik me zelf in dat naakte gewoel zou moeten begeven.'

Ook Frank Wibaut vond dat het moest kunnen en verdedigde de Amsterdamse stoottroepen op voorlichtingsbijeenkomsten in den lande, maar 'stond er zelf wat onthand bij': 'Ik vond het allemaal ontzettend geforceerd en onnatuurlijk. Heel weinig erotisch. Wanneer je bij zo'n blote dame een pijsje wilde bestellen, moest je eerst over haar heen stappen die voor je voeten met een ander lag te neuken. En het leek me ook zo oncomfortabel, dat gehannes en gedoe op die planken vloer.'

(VERVOLG ONTBREKT.)

Seksuele revolutie

Trouw (25 mei) geeft een verslag van het Vpro-drieluik over een kwart eeuw seksuele revolutie. Volgens de verslaggever van Trouw is er behoorlijk winst geboekt in die tijd, en kun je elkaar zonder blikken of blozen vertellen, dat je o.a. 50 keer per nacht klaar kunt komen. En dan te bedenken, dat je lichaam een Tempel van de Geest is. De mens die dieper doordenkt, weet, dat hij niet 'preuts' hoeft te zijn, om toch op een respectvolle manier met zijn lichaam om te gaan. Hij weet immers dat hij op deze aarde in een paradoxale situatie verkeert van een 'niet mogen en toch moeten', wat ten diepste de strijd is tussen vlees en geest.

Klunder P. Strootman

Wanneer krijgt mevrouw Lubbers haar eigen show?

Bh 31

Het thema van de afgelopen tv-week leek „sex” te zijn. Actrice Loes Luca speelde in „Rok en Rol” een mooie sketch als een rondreizende clown, die maar geen publiek wist te trekken, en schreef dat toe aan het feit dat je je als clown na „Oude-Pekela” ook niet meer kunt vertonen in het openbaar. Het Humanistisch Verbond begon met een serie discussieprogramma's over kindersexualiteit, waaruit je zou kunnen afleiden dat letterlijk alles in het kinderleven kan worden beladen met seksuele en erotische bijgedachten. Hoe spannend dat alles ook mag zijn, persoonlijk word ik er niet goed van.

Ook de NCRV hield zich met het onderwerp bezig, maar dan op de beproefd-ingetogen manier van „Rondom

Tien”. Henk Mochel sprak behoedzaam met een aantal mensen die om allerlei redenen niet (of niet meer) aan het seksuele verkeer deelnemen. Een precair onderwerp, dat keurig werd behandeld, maar desondanks zeker een fikse dosis persoonlijke moed vergde van de gespreksdeelnemers.

Een ander soort moed vertoonden mensen in alweer een ander programma over sex, het eerste deel van een VPRO-drieluik „Erotische panorama's” van Emile Fallaux. Een groep Bossche NVSH-leden liet zich, ideeel gemotiveerd, filmen tijdens een massagesessie. Alles geheel bloot, maar van een vertederende naïviteit, zeker toen men zich na het masseren (heel decent in beeld gebracht allemaal) overgaf aan een glaasje prik. Een aardig programma,

waarin Fallaux op ietwat kaleidoscopische manier het reilen en zeilen van de seksualiteit in ons land vanaf de opgewonden jaren zestig tot nu behandelt. Kan een leuke serie worden.

Iemand die ooit een keer op de televisie komt en dan blijkt geeft een of meer zinnen achter elkaar te kunnen uitspreken zonder reddeloos de mist in te gaan, maakt een goeie kans in het eerstvolgende seizoen een eigen show te krijgen. Televisie maken op basis van armoede, noem ik dat. Miss België blijkt goed gebekt bij Jan Lenferink: eigen show. Schaakgrootmeester kan iets aardig uitleggen in „Studio Sport”: eigen show. Chef-kok is ad-rem in jury van „Wedden Dat”: eigen show. Die laatste zagen we vorige week: chefkok Ton Fagel. Hij hield zich met 'veine'

Er rolt een sexgolf over het scherm

Een ware sexgolf rolt over het Nederlandse televisiescherm in deze dagen van overgang van lente naar zomer. Het probleem-praatprogramma Rndom Tien van de NCRV besprak dinsdagavond met betrokkenen de onmacht tot neuken. Donderdagavond begon het Humanistisch Verbond op Nederland 3 met een zesdelige serie over Macht en Erotiek. Gisteravond startte de VPRO met Erotische panorama's, ook driedelig. „En gehandicapten hebben eveneens behoefte aan sex”, leidde Sonja Barend halverwege Erotische panorama's op het andere net zondagavond een zekere Anja in, die voor 150 gulden per keer sexbezoeken brengt aan gehandicapten.

„Een studie in volkskarakter”, noemde Henk Hofland in NRC Handelsblad de door hem vooraf bezichtigde VPRO-documentaires. „De vrijevochtenheid is onverbreeklijk verbonden met het geluid van de winkelbel; het mag het een onsje meer zijn.” En een in beeld gebrachte groepsmassage van oudere dames en heren op het bovenkamertje van een rijtjeswoning in Den Bosch, waarbij een van de deelnemers inderdaad iets had meegenomen wat op een broodtrommeltje leek, deed hem het meest denken aan „een repetitie gemengde koorzang, afgewisseld met een potje korfbal, zij het dat de deelnemers geen kleren aan hadden”.

Zo gewoon als een potje korfbal. Dat is wat in terugblik de seksuele hervormers van nauwelijks twintig jaar geleden leek te beheersen in hun grote strijd tegen de taboes van de gevestigde orde toen. En gek genoeg zit datzelfde brave korfbalsentiment ook in de hedendaagse uitzendingen van het Humanistisch Verbond, bij Sonja en bij Henk Mochel van de NCRV als zij op de televisie met neo-seksuele hervormers en tegenwoordige seksuele probleemgevallen praten over respectievelijk ernstig bij kinderen, sex bij gehandicapten en seksuele onmacht bij christen-minnaars.

Als het allemaal zo gewoon is en zo huiskamerachterig en niet veel meer dan een potje korfbal, waarom lult men er dan nu nog zoveel over op de televisie?

SIETSE VAN DER HOEK

Sex VPRO 21

Onder de verwarrende noemer Kwartsdag zendt het Humanistisch Verbond tegenwoordig ook langere programma's uit, zoals aanstaande donderdag 'Sex op de Wip'. Wij kunnen ons bij zo'n titel veel voorstellen, maar het blijkt helaas te gaan om een discussieprogramma. Marga Reiniers van de Rutgersstichting, psychiater Gerard Roelofs, Els Nieskens van de kinderbescherming en Gemma Nannink, publiciste, discussiëren over seksuele gevoelens bij kinderen en hoe daar als oudere op te reageren. Mede-

samensteller Diego Pos: 'En zij zijn zelf allen ouder, in de zin van opvoeder, dus het wordt geen droog programma waar alleen vanuit de boeken wordt gepraat'.

Maar waar zijn de kinderen? In het discussiegedeelte zijn die inderdaad niet vertegenwoordigd, maar tussen de discussiefragmenten zitten gefilmde items waarin kinderen in woord en beeld getuigen van het feit dat zij seksuele wezens zijn die fijne plekjes hebben en ook geïnteresseerd zijn in de plekjes van anderen. Naar aanleiding van die itempjes discussiëren de ouderen dan over de vraag hoe je met dat feit omgaat. Bijvoorbeeld wat je doet als je met je kind onder de douche staat en hij of zij begint

gekleurd gezien

overeind als gastheer in het eerste „Way of Life Magazine” bij de TROS

Fagel zag je weliswaar steeds steelse blikken werpen op de 'autocue' (dat apparaat naast de camera waarop zijn tekst staat), maar kwam verder toch redelijk spontaan over, vooral in de gesprekjes met zijn gasten. Eregast in die uitzending was Ria Lubbers, echtgenote van de minister-president. Zij maakte weer eens indruk met haar onbevangenheid, haar charme, haar natuurlijke aandoende manier om totaal niet onder de indruk te zijn van wat er om haar heen gebeurde en gewoon te zeggen wat ze vond. Heel fris. Wanneer krijgt zij een eigen show?

RENE DE COCQ

„Waakhond” tegen seks en geweld op Britse tv

Bh 17

(Van onze correspondent Roger Simons)

LONDEN — Sir William Rees-Mogg, oud-hoofdredacteur van de Londense Times, is Groot-Britannië's eerste controleur van sex en geweld op de TV geworden. Minister van Binnenlandse Zaken Douglas Hurd benoemde Sir William gisteren tot „voorzitter van de Raad van Omroep Standaarden”.

Het nieuwe college wordt door de conservatieve regeringspartij in het leven geroepen om iets te doen aan de toenemende klachten over immorele en gewelddadige TV-programma's. Hoewel aan de nieuwe baan een jaarsalaris van ruim 100.000 gulden verbonden is, heeft het heel wat moeite gekost

iemand voor de functie te vinden.

Om te voorkomen dat de Raad zou kunnen worden beschuldigd van censuur, zal het overigens niet tot zijn bevoegdheden behoren de uitzending van aanstootgevende programma's te verbieden. De Raad mag alleen een oordeel vellen over buitenlandse programma's en dit vóór de uitzending openbaar laten maken. De BBC en de commerciële omroep zullen worden gedwongen het advies van Sir William Rees-Mogg en zijn collega's op de buis te brengen.

De strenge opvattingen van Rees-Mogg inzake sex en geweld op de TV zijn algemeen bekend. Zijn voorwaarde om de moeilijke taak op zich te nemen, was, dat hem het recht moest worden gegeven om geïmporteerd TV-materiaal te kunnen bekijken vóór het op de buis kwam.

„BELANGEN KIND STAAN TE WEINIG CENTRAAL” Wetsvoorstel omgangsrecht stuit op veel kritiek in senaat

Van onze verslaggever **VK 25**

DEN HAAG — De Eerste Kamer heeft opnieuw ernstige kritiek op het wetsvoorstel dat de omgang met kinderen na echtscheiding regelt. In 1985 leidden in de Senaat levende bezwaren al tot de intrekking van een eerder wetsvoorstel. Daarvoor kwam een nieuw in de plaats, maar ook dit voorstel dreigt nu te stranden, zo blijkt uit reacties van de drie grote partijen CDA, PvdA en VVD.

Met name het CDA en de PvdA plaatsen kanttekeningen bij de bewering van de bewindslieden van Justitie, dat de belangen van het kind in het nieuwe wetsvoorstel centraal staan. Zij achten de voorwaarden waarin de rechter kan ingrijpen te beperkt, waardoor het belang van het kind toch op de achtergrond kan raken.

Volgens het voorstel kan het omgangsrecht aan een van de gescheiden ouders worden onthouden als daarvan „ernstig nadeel” voor het kind te verwachten is. Een andere ontzeggingsgrond heeft betrekking op de ouder: de rechter kan de omgang verbieden als een ouder daartoe „kennelijk ongeschikt of niet in staat” is. Er moeten „zwaarwegende belangen” voor het kind op het spel staan, of er moeten „ernstige bezwaren zijn” wil de rechter de omgang verbieden.

Volgens de justitiespecialisten van het CDA in de Eerste Kamer lijkt het door de gekozen bewoordingen erop, dat de belangen van de minderjarigen pas vanaf een bepaald punt de doorslag gaan geven. Zij vragen zich af of de rechter met de gekozen formuleringen voldoende uit de voeten kan.

Ook de leden van de PvdA zeggen niet te begrijpen waarom er sprake moet zijn van „ernstige bezwaren, ernstig nadeel of zwaarwegende belangen van het kind”, voordat in een omgangsregeling kan worden ingegrepen. In dit wetsontwerp zijn de bewindslieden er volgens de PvdA opnieuw niet in geslaagd tot uitdrukking te brengen dat het belang van het kind centraal dient te staan.

De VVD betwijfelt sterk of er aan dit wetsvoorstel wel enige behoefte bestaat. Het voorstel zou niets veranderen aan de huidige praktijk. Het probleem dat de ouder-voogd weigert mee te werken aan een omgangsregeling met de andere

ouder wordt volgens de VVD met dit wetsvoorstel niet opgelost, omdat een sanctie ontbreekt.

Volgens minister Korthals Altes en staatssecretaris Korte-Van Hemel van Justitie kan het nakomen van de omgangsregeling voor de rechter in kort geding worden afgedwongen. De rechter kan aan de uitspraak een dwangsom verbinden.

Van een dwangsom kan volgens de VVD echter nauwelijks enig heil worden verwacht. Bovendien betwijfelt de VVD of de rechter gezien „de verdere relatieverstorende effecten” bereid zal zijn een dwangsom op te leggen.

Volgens het CDA had het recht op omgang gevat kunnen worden in een eenvoudige regeling: een regeling waarin de rechtbank het recht op omgang ontzegt indien de belangen van het kind zich daartegen verzetten. Zo'n regeling zou de rechter ook de mogelijkheid moeten bieden de bezwaren van een kind van twaalf jaar of ouder tegen omgang met een van de ouders te honoreren. De PvdA tekent hierbij aan dat „relaties tussen mensen zich niet lenen voor gedetailleerde wettelijke regelingen”.

De senaatsfracties van CDA en VVD zijn bovendien fel gekant tegen de mogelijkheid dat een kind vanaf het twaalfde jaar zich formeel tot de rechter kan wenden in verband met de omgangsregeling. Het voorstel biedt de rechter de mogelijkheid ambtshalve in actie te komen na een brief of een telefoontje van het kind.

Deze regeling is na hevige discussie in de Tweede Kamer in het wetsvoorstel gekomen. Aanvankelijk wilde PvdA-kamerlid Haas-Berger kinderen (ook onder de twaalf jaar) zonder meer de mogelijkheid geven zich zelfstandig tot de rechter te wenden. Dat voorstel stuitte op bezwaren van Korthals Altes en Korte-Van Hemel.

Haas-Berger zei dinsdag het te zullen betreuren als de omgangsregeling opnieuw in de Eerste Kamer zou stranden. „Er dient nu eindelijk een regeling te komen. De mensen zitten er op te wachten”, aldus het PvdA-kamerlid.

Kabinet wil daders seksueel geweld meer hulp bieden

Van onze verslaggeefster **VK 22**

DEN HAAG — Het kabinet vindt het „absoluut noodzakelijk” dat niet langer alleen hulp wordt verleend aan de slachtoffers van seksueel geweld, maar ook aan de daders. Dat blijkt uit de nota „Preventie van seksueel geweld en de aanpak van daders” die vrijdag door de ministerraad is geaccepteerd.

Het kabinetsbeleid is sinds 1984 gericht op de bestrijding van seksueel geweld tegen vrouwen en meisjes. Volgens minister De Koning van Emancipatiezaken is sindsdien veel meer bekend geworden over het verschijnsel seksueel geweld. Niet alleen door onderzoek, maar ook door activiteiten van organisaties die de slachtoffers opvangen.

Nu wil het kabinet het accent leggen op het voorkomen van seksueel geweld en de hulp aan daders. De inhoud van de nota is nog niet bekend. Maar er wordt in ieder geval naast het opsommen van activiteiten om seksueel geweld te voorkomen, ook een beschrijving gegeven van de achtergronden en de omvang van deze vorm van geweld.

ARTS DIENDE VROUW VALIUMINJECTIE TOE

Chirurg krijgt negen maanden cel voor sex met onmachtige patiënte

Van onze verslaggever **VK 5**

AMSTERDAM — De Amsterdamse rechtbank heeft woensdag de 38-jarige chirurg K. S. veroordeeld tot negen maanden gevangenisstraf, waarvan drie voorwaardelijk, wegens seksuele gemeenschap met een patiënte. De rechtbank achtte bewezen dat de patiënte zich niet heeft kunnen verzetten tegen de daad van de arts. De officier van justitie had negen maanden onvoorwaardelijk geëist.

Volgens het vonnis van de rechtbank verkeerde de vrouw in een staat van onmacht. Die was het gevolg van een valiuminjectie die haar kort voor de daad was toegediend door de arts.

De chirurg gaat in hoger beroep. „De rechtbank heeft een bok geschoten”, zei zijn raadsman mr G. Spong. Hij had twee weken geleden vrijspraak bepleit, omdat de vrouw volgens hem niet in een toestand verkeerde van wat juridisch onder onmacht moet worden verstaan.

Spong baseerde dat op de wetgeschiedenis en de jurisprudentie van de Hoge Raad over artikel 243 van het Wetboek van Strafrecht. Daarin wordt seksuele gemeenschap buiten het huwelijk verboden met een vrouw die in staat van bewusteloosheid of onmacht verkeert.

Al enkele malen heeft de Hoge Raad — het meest nadrukkelijk in een arrest uit 1966 — een enge interpretatie gehanteerd van het begrip onmacht. Daarvan zou alleen sprake zijn als de vrouw weerloos is als gevolg van een pathologische toestand: een typisch ziektebeeld zoals epilepsie of chronische spierverlamming. De oorzaak van de fysieke weerloosheid moet bij het slachtoffer zelf liggen.

Tot nu toe achtte de rechtspraak het uitgesloten dat van onmacht sprake is als die het resultaat is van actief optreden, bijvoorbeeld het toedienen van verdovende middelen, door de dader. Als dergelijke middelen door de dader worden toegediend, of door de vrouw onder dwang ingenomen, met de bedoeling haar weerloos te maken en te misbruiken, kan dat onder de strafrechtelijke kwalificatie „verkrachting” vallen. De wet stelt deze manier van weerloos maken gelijk aan het gebruiken van geweld.

De officier achtte verkrachting echter niet bewezen, omdat hij er niet van overtuigd was dat de arts het oogmerk had gehad de vrouw weerloos te maken. Volgens de chirurg was de valiuminjectie om medische redenen noodzakelijk.

De arts heeft toegegeven gemeenschap met zijn patiënte te hebben gehad. Maar de vrouw zou daartoe het initiatief hebben genomen. Zij zou hem hebben verleid.

Enge uitleg

De rechtbank oordeelde dat de wetgeschiedenis noch de jurisprudentie aanleiding geeft vast te houden aan een enge uitleg van het begrip „staat van onmacht”. De rechtbank gaat ervan uit dat de arts moet hebben geweten dat de vrouw als gevolg van de valiuminjectie „onmachtig was zich te verzetten”.

De rechtbank rekent het de chirurg zwaar aan dat hij „op grove wijze inbreuk heeft gemaakt op de lichamelijke integriteit van de vrouw, en dat nog wel in de bijzondere relatie arts-patiënt”.

Anderzijds heeft de rechtbank er rekening mee gehouden dat de arts al door het Medisch Tuchtcollege voor een jaar was geschorst. Tegen die sanctie heeft S. beroep aangetekend bij het Centraal Medisch Tuchtcollege. De vrouw eist in een — nog lopende — civiele procedure van de arts zestigduizend gulden als schadevergoeding.

Zeer gelovige jeugd in VS is niet veel braver **VK 4**

tot 18 jaar, allen regelmatig bezoe- seksueel verkeer vóór het huwelijk. De oprachtige, een organisatie voor christelijke opvoeding en vorming, kondigde een nationale campagne aan onder het motto „waarom wachten?”. De campagne met folders, boeken, films en onderwijspagina's zal zich zowel op christelijke als op niet-christelijke jongeren richten.

DALLAS (ANP) - Amerikaanse jongeren uit evangelische en fundamentalistisch-evangelische kerken. Bijna de helft van deze behoudende, gelovige jongeren heeft op 18-jarige leeftijd al seksuele gemeenschap gehad, terwijl dit landelijk iets meer dan de helft is. Ruim een derde van deze groep christelijk jeugd ziet ook niets verkeerd in

De senaatsfracties van CDA en VVD zijn bovendien fel gekant tegen de mogelijkheid dat een kind vanaf het twaalfde jaar zich formeel tot de rechter kan wenden in verband met de omgangsregeling. Het voorstel biedt de rechter de mogelijkheid ambtshalve in actie te komen na een brief of een telefoontje van het kind.

Haas-Berger zei dinsdag het te zullen betreuren als de omgangsregeling opnieuw in de Eerste Kamer zou stranden. „Er dient nu eindelijk een regeling te komen. De mensen zitten er op te wachten”, aldus het PvdA-kamerlid.

Agentes als lokvogel **VK 20**

Amsterdamse politie trachtte verkrachter te ontmaskeren

min stopgezet. Het onderzoek wordt nu op een andere wijze voortgezet. In het Rembrandtpark kwamen de laatste tijd diverse verkrachtingen voor. De frequentie was ongeveer een keer per maand. Het inzetten van agentes als lokvogel is geen „spectaculaire ombuiging van beleid”, aldus de Amsterdamse persofficier van justitie L. de Wit. De methode is in zedenzaken in de hoofdstad evenwel nooit eerder toegepast, maar bij voorbeeld wel in zaken, waarbij de politie probeert de tasjersrovers te arresteren.

wrouwelijke agenten begaven zich op gezette tijden - ongewapend - in het park. Zij werden gevolgd door collega's die bij gevaar konden ingrijpen. De politie hoopte op deze manier in contact te komen met mogelijke daders of verdachte personen. Het was volgens Wiltink niet de bedoeling een strafbaar feit uit te lokken. Beketen werd door wie de vrouwen werden aangesproken. De agentes werden inderdaad door „vrij veel” mannen benaderd. De lokvogel methode werd niette-

AMSTERDAM (ANP) - De Amsterdamse politie heeft onlangs ge-tracht een serie verkrachtingen in het Rembrandtpark op te lossen door daar zo nu en dan 's avonds en 's nachts twee vrouwelijke agenten als lokvogel in te zetten. Deze in ons land voor zover bekend nooit eerder toegepaste methode is na een week of zeven gestopt omdat zij niet succesvol bleek. De geheime operatie vond plaats in de maanden maart en april. De officier van justitie was akkoord. Twee niet als zodanig herkenbare

FRAGMENT MIT
DE KINDERBOEKEN
RUBRIEK VAN
RINDERT KROMHOUT
VK 7-6-88

De tekeningen zijn van Jan Jutte. Vooral de kleine hoofdpersoon is raak getroffen. Jutte verbeeldde Daan zo schattig, zo aandoenlijk, dat je bijna zou zeggen: kindermisshandeling van Nederland, naast u zucht naar de boekhandel om een exemplaar van dit aantrekkelijk geïllustreerde werkje te bemachtigen. Over schattige illustraties gesproken: berofielen zullen heel gelukkig zijn met het werk van Georgien Overwater in *Lola de beer*. Talrijke kleine, geinige pentekeningen versieren deze bundel over het meisje Noor en haar assertieve speelgoedbeer Lola.

Beleid seksueel geweld Brinkman gekritiseerd

Door een onzer redacteurs **NRC**
DEN HAAG, 26 mei — Ondanks scherpe kritiek uit de Tweede Kamer op zijn beleid ter bestrijding van seksueel geweld tegen vrouwen voelt minister Brinkman (WVC) er niets voor allerlei aparte (categorale) vormen van hulpverlening op te zetten en te financieren. Blijvan-mijn-lijf-huizen en incestslachtoffers mogen daarom niet op bijzondere steun van de overheid rekenen.

Dat bleek gisteren bij de behandeling van de voortgangsnota seksueel geweld en het WVC-beleid in de Tweede Kamer. Mevrouw Rempt (VVD) verweet de minister dat hij in zijn rapport het probleem van seksueel geweld te veel terugbrengt tot een verschil in macht tussen mannen en vrouwen. Rempt vond ook dat het beleid van Brinkman blijft steken in het doen van allerlei onderzoek.

Ook door mevrouw Vliegthart (PvdA) werd de minister een gebrek aan beleid bij de bestrijding van seksueel geweld verweten. Reden waarom zij aandrang op meer specifieke vormen van hulpverlening. Ook mevrouw Doelman (CDA) constateerde gebrek aan gecoördineerd beleid en visie bij de minister, vooral wat betreft hulpverlening bij incest die volgens het CDA de ernstigste vorm van seksueel geweld is.

De minister wil de verantwoordelijkheid voor hulpverlening aan slachtoffers van seksueel geweld echter in principe blijven leggen bij een aantal algemene instellingen van algemeen maatschappelijk werk en bij huisartsen. Minister Brinkman zei zich alle kritiek op zijn beleid wel aan te trekken, maar verdedigde zich met de opmerking dat hij nog maar aan het begin van de hele problematiek staat, ook al publiceerde het kabinet in 1984 de eerste nota over seksueel geweld tegen vrouwen en meisjes. „Het spijt mij dat ik niet meer te bieden heb, maar ik zal niet proberen dat met mooie woorden toe te dekken”, aldus de minister.

Hattemse mag jaar niet in buurt van haar man komen

ZWOLLE (ANP) — President mr. J. C. A. Schunk van de rechtbank in Zwolle heeft een inwoonster van de gemeente Hattem gisteren een straatverbod voor een jaar opgelegd. Zij mag zich gedurende die tijd niet ophouden rond de woning van haar man. Verder kreeg de vrouw voor eveneens een jaar een verbod de man naar en van zijn werk te volgen of lastig te vallen.

De man, die in Heerde woont, had om het straatverbod gevraagd omdat hij, sinds hij zijn vrouw een paar maanden geleden verliet en echtscheiding aanvroeg, voortdurend door haar wordt belaagd. Zo dren-

telt zij uren voor zijn huis, klopt op de ramen, gooit rommel door de brievenbus en volgt de man van en naar zijn werk.

In zijn vonnis overweegt mr. Schunk dat de vrouw de vordering niet heeft betwist. De man heeft de president ervan overtuigd dat hij ernstige last en hinder van het gedrag van de vrouw heeft.

Daar zij ter zitting duidelijk te kennen heeft gegeven in de toekomst haar man te zullen blijven lastig vallen, is er voldoende reden voor een straatverbod. Dit mag als het nood is met behulp van de sterke arm van politie en justitie ten uitvoer worden gelegd.

Officier eist zeven jaar voor doden van tienjarige jongen

Van een onzer verslaggeefsters **AMSTERDAM** — Officier van justitie mr. S. Gooren heeft gisteren voor de Amsterdamse rechtbank zeven jaar gevangenisstraf geëist tegen een 41-jarige man uit de hoofdstad.

Die wordt ervan verdacht, dat hij op oudejaarsavond van het vorig jaar een 10-jarig Marokkaans jongetje, Abdel Ahaddouch, heeft gewurgd en met een mes gestoken, nadat hij met het kind ontuchtige handelingen had gepleegd. De man ontkent het hem ten laste gelegde. Een eerder gedane bekentenis had hij naar zijn zeggen alleen afgelegd 'om rust

te krijgen'. De verdachte vluchtte in 1984 tijdens een proefverlof naar Amsterdam vanuit België, waar hij ter beschikking van de regering was gesteld wegens moord op een prostituee. België heeft inmiddels om zijn uitlevering gevraagd. Het jongetje kwam met zijn vriendje Mohammed sinds begin december regelmatig bij de man op bezoek. Op oudejaarsdag kocht de verdachte vuurwerk met de kinderen, daarna zag hij hen niet meer, aldus zijn lezing. 's Nachts werd rond half twee bij hem aangebeld en trof hij voor de deur in het portiek Abdel aan die daar in elkaar zakte en overleed, zo verklaarde hij. De man ontkende gisteren dat hij vaker ontuchtige handelingen met het slachtoffer zou hebben gepleegd. Tegenover zijn ontkenningen staan verklaringen van het jongetje Mohammed, dat de ontucht tussen hem, Abdel en de verdachte bevestigd, en de verklaring van een andere man, een pedofiel, die ook over ontucht van de twee kinderen met de man spreekt. Bovendien zijn er nog technische gegevens die duidelijk wijzen op zijn schuld, aldus de officier. Sectie wees bij voorbeeld uit dat de jongen gewurgd is. „Dan kan hij nooit over straat gelopen zijn naar het huis van de verdachte”, aldus officier van justitie mr. Gooren. Zij zei het te betreuren dat de man niet wil meewerken aan psychiatrische of psychologische onderzoeken.

ZIJN MANNEN BEESTEN? GA 11

Ik las het nieuwe boek van Shere Hite, dit keer over het onderwerp 'Vrouwen en liefde', met een mengeling van irritatie en ongeloof. Komkommikomkom. Vijfennegentig procent van de ondervraagde Amerikaanse vrouwen voelt zich door de mannelijke partner onderdrukt. Zevenentachtig procent houdt meer van haar vriendinnen dan van de eigen echtgenoot. Zeventig procent schaft zich na de eerste vijf teleurstellende huwelijksjaren een minnaar aan. Plus de allesdominerende klacht: mannen luisteren niet. Terwijl zij wil praten over datgene wat haar emotioneel beweegt, gaat hij, na zijn baseball-spullen in een hoek van de kamer te hebben gekwakt, voor de televisie zitten teneinde, zwetend, zuipend en zwijgend, naar *Miami Vice* te kijken.

'Het ergste dat hij ooit heeft gedaan', schreef een der respondenten, 'is de hele nacht wegblijven toen ik zwanger en kwetsbaar was, zonder op te bellen om te zeggen waar hij was. Hij zat (met een collega-elektricien) achter een paar stripteasedansers aan om te vragen of ze op hun feestje wilden optreden.' Een feestje te Las Vegas of St. Louis, neem ik aan, want ik zie de gemiddelde elektricien te Ommen of Ermelo zo'n gedurfd initiatief niet nemen. Zoals mij dat adembenemende percentage vreemdgangers niet zonder meer in kontinentale termen vertaalbaar lijkt. Ik heb wetenschappelijk-methodologisch niet meer dan mijn eigen natte vinger beschikbaar, die mij met stelligheid laat weten dat het ondenkbaar is dat zeventig procent van de Engelse, Franse, Nederlandse en Duitse echtgenotes na vijf barre huwelijksjaren hun troost bij een minnaar zoekt. Zijn die types eigenlijk wel aardig tegen vrouwen? Zijn die wel bereid om 's avonds van half acht tot elf de wederzijdse relatie te evalueren in plaats van gezellig achter de borrel en de borrelnootjes voor het beeldscherm te vegeteren?

Ja, mannen snauwen. Maar vrouwen snikken respectievelijk snotten en zijn als zodanig gespecialiseerd in het uitoefenen van emotionele chantage. Zo snauw ik

op mijn beurt, enigszins in een hoek gedreven, de *doyenne of sex polls* toe: Als mannen inderdaad zo gevoelsarm zijn, waar komen dan al die prachtige gedichten, van Keats en Shelly, van Goethe en Tucholsky, vandaan? *Willen* vrouwen eigenlijk wel zo'n *softie*, die van half acht tot elf over de relatie kletsmeiert en ondertussen alvast zijn betrekking heeft opgezegd?

Ik leg mijn muskuliene benen op mijn macho-schrijfbureau en steek een agressief-seksueel-symbolische sigaar op. Gelukkig, ik ben nog niet verhard genoeg om te weten dat Shere Hite voor het grootste deel gelijk heeft. Misschien mankeert er iets aan haar toon, wellicht valt er methodologisch iets op haar wijze van enquêteren aan te merken. Maar 4500 ondervraagde vrouwen zijn er nog altijd 4499 méér dan die ene Anna O. over wiens rug Sigmund Freud beroemd is geworden. Dat de onderzoeksresultaten ons, mannen, hoogst onwelkom zijn impliceert nog niet dat het allemaal onwaar is wat de *liberator of the female libido* heeft opgegraven.

Shere Hite was verleden week de belangrijkste gast in de *talk show* van Adriaan van Dis. De *VPRO*-gids had van tevoren vermeld beschreven hoe zij bij televisie-interviews voortijdig pleegt weg te lopen, terwijl zij het zelfs een keer heeft gepresteerd een presentator een mep in het vrouwvijandelijke gezicht te geven. Relbelust begaf ik mij naar de *IJsreker*, waar het programma zou worden geregistreerd. Met nauwelijks verholen spijt was ik getuige van een volwassen gesprek over een wettelijk thema, waarbij ondervrager en ondervraagde qua elegantie en slagvaardigheid geheel aan elkaar gewaagd bleken te zijn. Hoogst tevreden liet Shere Hite zich afschminken, buitengewoon voldaan begaf zij zich in de richting van de wandelgangen en voerde daar een ontspannen en erudiet gesprek over de nadagen van Wolfgang Amadeus Mozart.

MARTIN VAN AMERONGEN

PRINCE TEL 25-5

geeft
zich
bloot

Het nieuwe album van Prince, *Love Sexy*, stuit in de VS op grote weerstand.

Ditmaal komt de kritiek niet van de radiostations maar van de winkeliers. Enkele grote Amerikaanse winkelketens, zoals WALT MART, vinden de hoes van de plaat waarop Prince naakt staat afgebeeld met hier en daar wat suggestieve symbolen, te obscene. Ze weigeren zijn plaat om die reden te verkopen; andere zaken zetten zijn album zo in hun zaak neer dat het publiek ernaar moet zoeken.

De platenmaatschappij van Prince in de VS meent, dat de boycot nauwelijks effect

De gewaagde hoes van Prince's *Love-Sexy* LP.

heeft op de verkoop. „De plaat loopt naar behoren en we zijn nog niet van plan de hoes te veranderen.”

De wanklank verdwijnt ¹⁴ waar de naturist verschijnt ^{TR}

door Ruud Verdonck

Voor sommigen is een blote vakantie een geloof, voor anderen het enige acceptabele alternatief. Naturistenkampen of toevallige blootstranden – het is een wereld van verschil. Om de erotiek hoeft je er overigens niet heen, al blijft er wel een lichte spanning hangen over het geheel.

Ach, wat nog even gauw piekeren over de vakantiebestemming? Als het er maar doorgaans warm is, als er maar water in de buurt is en als je er maar een boek bij kunt lezen. Zo eenvoudig is het – en dat je er ook nog in je blootje mag zonnen.

Dat zonder zwempak, werd bij toeval veroorzaakt tijdens een vakantie aan de Riviera, op een camping aan zee. Er hoorde een strandje bij dat overvol was, onaangenaam onrustig vanwege teveel kinderen en tamelijk smerig. Een aanzienlijke groep *campeurs* bleek dagelijks met dikke tassen te vertrekken over een pad langs de rotsige kust. Een kwartiertje lopen verderop bleek een groot, rustig en aanzienlijk schoner strand te zijn, waar een bord voor stond: *Zone Naturiste*.

Hoe nu? Daar lagen ze inderdaad allemaal in hun blootje. „Goedenmiddag”, riepen ze sans gêne. „Kijk, die lui van de tent aan de overkant”, dachten wij zo terloops mogelijk.

De eerste stap is: geen familie, geen vrienden, geen bekenden in de buurt? Dan moesten wij ook maar. De grootste stap is echter: hoe doen wij dat? Want iedereen zal wel denken: kijk, nieuwe lui in de enclave. En dan zien ze meteen aan die witte velden, dat zijn beginners, amateurs of misschien wel gluurders. Dus: alle spullen uitgestald, de handdoek nauwkeurig uitgelegd, om tijd te winnen, bijna alle kleren uit, gaan zitten en vlug, in een vloeiende beweging ook het laatste.

De belangstelling der omstanders bleek klein, beter gezegd: er was geen belangstelling. Ook niet toen wij, vanwege doe maar zo gewoon mogelijk, de jaarlijkse duik namen. In de loop van de middag passeerden die van de tent aan de overkant en riepen alleen: „Hebben jullie het ook gevonden?”

Dat hadden wij.

De blootbader is een tamelijk rustig type, dat niet echt fanatiek spelletjes met een bal wil doen, wel graag een wandelingetje maakt, elk half uur een stukje zwemt

en zich graag verliest in een diepgravend gesprek.

Voor enig erotisch genoeg, want daar moeten we het meteen maar over hebben, hoeven wij ook niet naar het blootstrand. Bloot is bloot en valt al gauw niet meer op – als het dat doet dan meestal in negatieve zin. Ongemeen spannende bikini's ontbreken, evenals lui met een biceps of handig gestoken kammetjes in minieme zwembroeken.

Toch hangt er een dunne mist over dit genoeg: het is niet helemaal gewoon wat wij hier liggen te doen. Op die camping in Frankrijk werd er ook door sommigen schande gesproken van die naaktlopers. Binnen een dag of drie is het gewend en zijn de billen, aanvankelijk als voor een Kanaalzwemmer in de Nivea gezet, voldoende verkleurd. Dan overheerst het gevoel een plek te hebben gevonden waar wij in elk geval op ons gemak kunnen liggen, zonder dat er voortdurend lui om ons heen stuiven achter kinderen aan, zonder dat iedereen naar elkaar ligt te gluren en zonder die luidruchtige krijgsvans van de plaatselijke versierders om de Club Escolette heen.

Op het blootstrand bestaat de dans niet, zoals ook al te innige omhelzingen worden vermeden. Men zou er maar iets van gaan denken. Dat heeft ook te maken met het gegeven dat de jongelui tussen de twaalf en twintig jaar vrijwel ontbre-

Ongemeen spannende bikini's ontbreken, evenals lui met biceps.

FOTO THEO BAAFT

ken. Dit is regelmatig onderwerp van gesprek tussen de blootcreanten. Men mist de luide aanwezigheid van de discojeugd en hun radio's. De pubers, zeggen wij onder elkaar, hebben de spanning van een zwembroek nog nodig.

Wij gaan iets omzichtiger met elkaar om. Op een of andere manier stap je niet zo maar op een onbekende af, „Ach, u hebt De Telegraaf van vorige week woensdag, zie ik, mag ik 'm straks even lenen”. „Mij best, maar die meneer daar is nog voor u”, want voor je het weet dwalen je ogen verstrooid af. Een lichte krampachtigheid zweeft er wel over zo'n strand.

Dat gaat ook op voor andere landen dan Frankrijk. In Griekenland heerst over vele blootstranden de terreur van het gerucht dat het eigenlijk officieel niet mag. Iedereen heeft van die wachtkamer-verhalen voorhanden van ooms, tantes en nichten die voor weken in het cachot gingen vanwege hun bloot. In Griekenland scheelt het van eiland tot eiland, wat wel en niet mag. Soms is alles toegestaan, op andere mag niks. Vuistregel is het mag als niemand er aanstoet aan neemt.

Dan ligt daar iedereen in z'n blootje. Komt de schoonmaakkploeg langs, die alle vrouwen luidruchtig taxeert. Niets loos. Maar dan is er ineens paniek, alle baders schieten snel in de kleren, daar is die kleine kale weer, de onder-burgemeester. Hij loopt over het strand en maakt slapers wakker. Zet is *not done*, zegt hij en doet een pantomime alsof hij z'n broek aantrekt. Vanwege alle verhalen over Griekenland ziet men dan wereldreords broek aantrekken. Tenslotte hijst hij zichzelf weer naar het rotspad dat steil naar de weg voert. Wij herademden. Een durfal uit waarschijnlijk Duitsland geeft het sein, en lachend trekt iedereen z'n broek weer uit.

Blote boodschap

's Lands wijs, 's lands eer, blaten wij. Te Joegoslavië zijn er regels, in Italië geheimen, in Spanje samenzweringen. Het gaat dan nog steeds over het algemene blootstrand. Want het is heel iets

anders aan het nudistenstrand. Bloterikken met een verhaal, nudisten, naturisten of naaktlopers zijn namelijk geen onbekommerde blootbaders. Zij kennen rechten en plichten, zij hebben een boodschap voor deze wereld en bekeringsdrift. Zij hebben een alles omvattende filosofie.

Naar een nudistenkamp gaan, hoort een weloverwogen stap te zijn. Die hebben wij gezet, uit al te wereldlijke overwegingen: warm weer aan een ondiep riviertje, zodat wij de kleine niet voortdurend in het oog hadden te houden. Het nudistenkamp was ook te Zuid-Frankrijk. Gelegen in een dal, waar dankzij moeder natuur niet onverhoeds pottekijkers kunnen opduiken, even afgezien van de moderne avonturiers die een toeristische wandeling van een week langs dat stroompje maken en recht hebben op verrassingen. In het nudistenkamp doet men alles bloot. Dat is pas wennen. Gelukkig begon het kort na aankomst te stortregenen. Daardoor konden wij de mede-campeurs op ons gemak bekijken. En verdraaid. Zo koud als het was geworden, ze stonden mooi in hun blootje een geul te graven. En de volgende morgen arriveerden wij ook geheel ten onrechte in sportbroek bij de wasbakken in het blok met open en bloot de douches waar ijskoud water over briesend volk stroomde. Alles ging bloot en wij zouden een waar-

schuwing van de chef krijgen als wij gekleed iets zouden ondernemen, terwijl het niet hard genoeg vroom. Dat is even wennen, maar met een beetje strandervaring is dat na een halve dag over. Met dit verschil, dat wij altijd wel een beetje opgedirkt op het terras bij de bar zaten, alsof wij de verkeerde kleren aan hadden in plaats van geen.

De bar! Dat was een nieuwigheid daar, op dwingend verzoek van de jongste generatie nudisten: die wilde ook wel eens een pilsje drinken of een sigaretje roken. Tot voor kort was dat verboden. Dat soort uitspattingen strookt niet met de principes. Maar ja, als het klanten gaat schelen, is het net een gewone camping. Gelukkig was het, als wij na het avondeten afzakten naar de bar voor koffie met een kleinigheidje ernaast, al verdacht stil langs de paden. Op het terras was het uitgestorven. Nee, dan moesten wij ook 's morgens om zeven uur komen, dan kwam het sociale leven pas lekker op gang. Gezelligheidsdieren zijn het niet.

Volksdansen

Was er dan geen wekelijkse bonte avond? Jawel. Maar de eerste keer stond er al dat er iets met volksdansen zou worden gedaan. Gekleed of bloot. Dan zinkt ons de animo snel in de denkbeeldige sandalen. De bar werd overdag in elk geval veel beter bezocht dan het volleybalveld. Vol-

leybal is een sport waar echte nudisten plezier aan beleven. Maar een must is de handboog. Daar hoort ook weer een hele filosofie bij over het pure in de mens, iets met ras en zuiverheid, maar dit liever terzijde. Alles went, maar het leek ons toch dat het intermenselijke contact wat leed onder het altijd bloot zijn. De overmaat aan luidruchtige gezelligheidsdieren die drukke campings teisteren, ontbrak in z'n geheel, hoewel het naar kampeerders normen goed vol was.

Wel moest er doorgaans goed opgelet worden of er geen onbekenden quasi onverschillig rondwandelden en foto's namen. Er gaan namelijk vreselijke verhalen over het gebruik van die prentjes van ooms, tantes en nichten in gore blaadjes. Het is onderling trouwens de bedoeling dat men zorgvuldig en terughoudend omgaat met de identiteit van kennissen uit het naturisme, want ook daar zijn uit familiale kring nare ervaringen van bekend.

Oude Pekela

Het is er wel vreselijk rustig qua lezen van boeken. Want er werd niet zuinig gelezen aan de klaterende, ijskoude beek waar ze om de haverklap indoken. En niet van die detectives waar wij alleen doorheen gaan om te weten wie het gedaan heeft. Een zwaarder werk, graag levensbeschouwelijk getint wordt ook dagelijks meegezeuld.

Wij mochten getuige zijn van de aankomst van een oudere heer die zijn hele vakantie bleek te besteden aan het spelen van spelletjes met kinderen. Hij voerde een antieke auto volgeladen met speelgoed materiaal en snoepjes. Met Oude-Pekela vers in onze bagage hadden wij zo onze bedenkingen, maar hij bleek het werk al jaren te doen, zonder dat er ooit een klacht was gekomen. Het enige irritante was dat hij zo graag op zijn fluitje blies.

Overigens bleek ook hier dat er vitaal was gekapt in het kinderbestand in de leeftijd tussen de twaalf en twintig. Er waren wel oudere echtparen waar met enig ontzag over gesproken werd. De Nederlandse inbreng werd daarnaast gekenmerkt door de leraar; het kan een onzorgvuldige waarneming zijn, maar het naturisme moet aardig hebben wortel geschoten onder de professionele opvoeders. Enfin, dat komt van pas voor als wij een gesprek zouden willen aangaan.

Er zitten onmiskenbaar zeer plezierige voordelen aan zo'n tijdje wegduiken in bloothoed, een half uur met de auto van de dichtstbijzijnde supermarkt vandaan, gelijkgestemd om je heen. De wanklank verdwijnt, waar de naturist verschijnt. Inmiddels denken wij soms zelfs dat het een paar dagen per jaar ook iets is voor een land met een zeeklimaat.

SEATTLE TIMES 5/29/88

Child-abuse investigator called devoted, abrasive

"Larry Daly is an outstanding investigator, and he's shown that time and time again."

— King County police Capt. Robert Evans

"Larry Daly is a hot dog."
— A King County police officer

by Tomas Guillen and Jim Simon
Times staff reporters

The transfer that sent King County police Detective Larry Daly from the juvenile special-assault division to the missing-persons unit earlier this month meant a move to a new desk just a few feet from his old one.

But wherever Daly lands these days, controversy seems to follow.

His latest battle is to win back his old job as lead investigator on child-abuse cases, a post at which he sometimes alienated fellow officers, social workers and politicians.

Daly, in a complaint filed with the King County Civil Service Commission last week, alleges he was transferred as punishment for his criticisms of the state Child Protective Services agency (CPS) and his investigation of sexual-abuse allegations leveled against a former King County police captain by the man's daughters. (The prosecutor's office did not file criminal charges against the former captain, saying the statute of limitations had run out.)

Harvey Grad, Daly's attorney, said his client was punished for performing his job well.

But King County police Capt.

Robert Evans, Daly's boss, said punishment wasn't the issue.

As does almost everyone else who has worked with Daly, Evans said the detective is a talented police officer and investigator. But those people also agree Daly's high-profile, aggressive style sometimes has worked against him.

Daly's differences with CPS played a role in the decision to remove him from child-abuse investigations, Evans said.

Effective cooperation with the agency is essential for prosecution of those cases — and Daly no longer could always count on that, Evans said.

The problems apparently began last January, when Daly lashed out at the performance of CPS case-workers before a state legislative committee. The difficulties escalated in March, when King County police asked prosecutors to consider criminal charges against a CPS caseworker who waited nearly a month before telling police about a suspected child-abuse case.

No charges were filed, but CPS workers reacted angrily to the incident and blamed Daly for the publicity it generated.

"Larry's presence (in the special assault unit) was causing some difficulties," Evans said. "For the good of the unit, I felt Larry needed to be moved."

Grad, however, said his client was unfairly singled out for blame in the controversy surrounding possible prosecution of the caseworker.

"He was not trying to make a public issue out of it. He went to the prosecutor's office with case approval (from his supervisors)," Grad said.

Larry Daly

In many respects, child abuse has become a consuming obsession for Daly.

The 34-year-old Daly, who joined King County police in 1979 after graduating in criminology from Southern Oregon State College, worked in the special-assault unit for 3½

years. He has written one book on interviewing children and is working on another, more general, book about child abuse.

Daly also has done law-enforcement consulting, testifying for pay, for instance, in a Canadian child-custody case involving a branch of the Community Chapel and Bible Training Center in Burien.

Although Daly's consulting work did not figure into his transfer, Evans said he urged the rejection of Daly's application for a "secondary-work" permit from the department to work as a consultant on child-abuse cases.

"I felt it was a conflict of interest, particularly considering Daly's current work assignment," Evans said. The permit was not approved.

Daly provokes strong emotions from both his supporters and critics.

King County Deputy Prosecutor Kate Flack worked with Daly on the Community Chapel case. It was a complicated investigation in which prosecutors and police had to learn, in Flack's words, a "new language" to unravel alleged child sexual abuse by members of the fundamentalist church.

Some church officials eventually were convicted of failing to report the abuse.

Flack said that during that and other investigations Daly — a burly 6-footer — could walk into a room full of children and have them crawling on his lap within minutes.

"He was really good with kids. And that's what you need in handling these kinds of cases," Flack said.

However, some people use words like "egotistical," "bulldog" and "zealot" in describing Daly.

At a state Senate committee hearing last January, Daly gave legislators a list of 48 cases in which he said CPS delayed reporting suspected abuse to the police. As a result, Daly said, children were left in dangerous situations and evidence often was destroyed.

Daly was pushing for a law that would have required people to report suspected abuse to both CPS and police. One of the people he lobbied was Rep. Joanne Brekke, D-Seattle.

Brekke said he called her to ask if she had requested that the bill move out of Rules Committee. When she replied yes, Brekke said Daly demanded, "Can you prove it?"

One prosecutor believes Daly's abrasiveness doesn't result so much from grandstanding as from the relentless pressure of seeing abused children day after day.

"He was incredibly obsessed with child abuse and would put in 14 to 16-hour days on these cases," said the prosecutor, who asked not to be identified. With the effort

Aanmeldingspunt voor ongewenste intimiteiten

Van een onzer verslaggevers
AMSTERDAM — Er wordt momenteel gewerkt aan de oprichting van een organisatie voor sporters die met ongewenste intimiteiten te maken hebben gehad. Initiatiefneemster is de 24-jarige ex-zwemster Mirjam Lemstra, die het plan heeft opgevat naar aanleiding van haar pijnlijke ervaringen met haar — inmiddels veroordeelde — trainer bij zwemclub Zeemacht in Den Helder.

De rechtbank achtte bewezen, dat de bewuste zwemtrainer, die diverse keren Nederlandse ploegen heeft begeleid naar Olympische Spelen en internationale wedstrijden, één van de destijds minderjarige zwemsters meermalen heeft verkracht.

De officier van justitie mr. P. Brilman noemde de affaire 'helaas het topje van de ijsberg'. Hij stelde voorts dat 'deze zaak voor de hele sportwereld een levensgroot signaal moet zijn'. Volgens Brilman kan topsport leiden tot 'een onaantastbare betovering met alle gevolgen van dien'. De officier noemde het 'goed dat die betovering een keer verbroken is'.

Hoewel de zwemster ruim twee jaar voor de veroordeling van de trainer/coach zowel schriftelijk als mondeling de Koninklijke Nederlandse Zwembond (KNZB) op de hoogte had gebracht van diens seksuele handelingen met haar en andere toen minderjarige zwemsters, heeft het hoogste orgaan in de zwemwereld daarop nooit gereageerd.

Het uitblijven van een reactie van de KNZB en het besef dat er niets met de klacht is gedaan, hebben geresulteerd in het initiatief een organisatie op te richten voor sporters die met ongewenste intimiteiten te maken hebben of hebben gehad.

Sportbonden

Mirjam Lemstra: „De organisatie gaat geheel buiten sportbonden om functioneren. In theorie kun je met een klacht wel naar het hoogste orgaan in een bepaalde tak van sport gaan, maar of daar dan iets mee wordt gedaan is een tweede. Enfin, in mijn geval duurde het twee jaar voordat er iets gebeurde. En dan nog is dat niet te danken aan het ingrijpen van een bond, maar aan een gerechtelijke procedure. En al die jaren kon de bewuste trainer-

coach gewoon trainingen blijven verzorgen".

Haar initiatief moet een breed maatschappelijk draagvlak krijgen. De organisatie moet volgens Mirjam Lemstra worden gevormd door vertegenwoordigers van organisaties die raakvlakken met ongewenste intimiteiten hebben.

„Allereerst is het belangrijk dat sporters weten dat hun verhaal serieus wordt genomen. Ze moeten een luisterend oor hebben, iemand die niet direct vragen gaat stellen in de sfeer van bewijzen. Daarnaast moet elke klacht volledig worden nagegaan. In de praktijk blijkt dat het sowieso al moeilijk is klachten over bij voorbeeld een trainer/coach te uiten, en dat het helemaal een lijdensweg is voordat er een onderzoek wordt ingesteld.

'Rechtbank is te mild voor coach geweest'

In Trouw van 8 april 1987 verscheen het verhaal van ex-zwemster Mirjam Lemstra. Naar aanleiding van dat artikel en de aanklacht van een andere seksueel misbruikte zwemster — eveneens van zwemclub Zeemacht uit Den Helder — is trainer/coach De W. die zowel bij Zeemacht als de KNZB een aanzienlijke staat van dienst had, door de rechtbank in Alkmaar veroordeeld tot 1 jaar voorwaardelijke gevangenisstraf. Officier van justitie mr. P. Brilman is tegen dat vonnis in beroep gegaan. „Naar mijn mening is de rechtbank te mild geweest. Men is te snel met een oordeel gekomen dat te zeer is gebaseerd op de traumatische Indonesische oorlogservaringen van de verdachte."

De KNZB, zo blijkt uit een vertrouwelijk schrijven (gedateerd 15 januari 1988), heeft in november '87 een zaak tegen de bewuste trainer/coach bij de tuchtcommissie van de bond aanhangig gemaakt. Volgens KNZB-vice-voorzitter B Winterink is deze zaak geseponeerd. „De W. heeft zich ondertussen als lid laten uitschrijven".

door een sportbond. Het is natuurlijk ook geen prettig onderwerp. De meeste mensen weten wel dat het ook in de sport voorkomt, maar doen er het liefste het zwijgen toe. Dat is het makkelijkst."

Taak

Ongewenste intimiteiten in de sport met in het uiterste geval een verkrachtende trainer/coach. Moeten sportorganisaties zich ook op dit probleem te richten? De psycholoog Peter Blitz, lid van de werkgroep Sportpsychologie van het Nederlands Instituut voor Psychologen (NIP), is van mening dat dat zelfs een taak van sportbonden is. Blitz: „Problemen als ongewenste intimiteiten doen zich overal voor waar intensieve contacten tussen mensen bestaan. In de sport is er ook nog een intensief lichamelijk contact. Een trainer houdt een pupil tijdens bepaalde trainingen even vast, geeft een bemoedigende tik, noemt maar op. Er ontstaat heel snel een afhankelijkheidsrelatie. Ik ken zelfs situaties waarin een trainer/coach zijn pupil vaker zag dan zijn eigen vrouw. Het is zeer noodzakelijk dat er in de sportopleidingen uitvoerig aandacht wordt besteed aan de relatie en mogelijke spanning tussen trainer/coach en de pupil die aan hem of haar is toevertrouwd. Er rust nu nog heel duidelijk een taboe op, dat moet in de opleiding worden doorbroken en wel door praten, praten en nog eens praten."

Van Blitz, die voor de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie (KNAU) cursussen verzorgt, verschijnt dit najaar een boek (werktitel: Hoop op de zege) over sport en psychologie, waarin hij onder meer een hoofdstuk wijdt aan intimiteiten.

Overigens heeft de KNZB bij monde van vice-voorzitter B Winterink excuses aangeboden aan de gedupeerde zwemster Mirjam Lemstra. Winterink houdt het op een incident. „Wij hebben zoiets nog nooit meegemaakt."

Hij vindt wel dat het zaak is te zoeken naar mogelijkheden waardoor het risico van soortgelijke drama's kan worden beperkt. „Misschien moeten we in de opleidingen aandacht aan dit onderwerp besteden. Daarnaast denk ik dat verenigingen zelf ook alert moeten zijn. Zij moeten als eerste signalen opvangen en vertalen."

Daly put into his job, he "would go off his rocker" when he thought CPS workers weren't doing their jobs right, the prosecutor said.

When he started making his complaints in public, though, the prosecutor said, "people thought he might be losing his objectivity. A lot of these issues are political, and sometimes you've got to take yourself out of the fray."

LASTIGE VLEKKEN?

GAY KRANT 21

BEST - Een bijvoegsel bij een reclamefolder van de zelfbedieningsgroothandel Makro heeft kennelijk de gevoelige noot geraakt bij vele van de lezers van De Gay Krant. Op de folder, die be-

doeld is om een bekend wasmiddel aan te prijzen, is een liggend voetballetje te zien in korte broek met zijn handen op kruishoogte en daaronder de tekst 'Lastige vlekken?'.

MARTIJN DOKUMENTATIESERVICE, LIJST 13, 21-6-1988 / PERSFOCUS MEI 1988

dokumentatienummer	aantal pagina's	prijs per exemplaar (indien bestelbaar via Martijn inclusief verzend- en administratiekosten)	indien bestelbaar via Martijn: X	titel enz.
DC 120	--	17,50		2 cassettebandjes van serie "ontucht met kinderen", uitgezonden door radio STAD, april 1988. De publiciteit rond de mogelijke ontucht op twee scholen in Amsterdam-noord was voor STAD aanleiding om een 4-delige serie te maken over ontucht met kinderen. Aan de orde komen de rol van de raad voor de kinderscherming, hoe gaat de politie er mee om, wat kan er allemaal mis gaan. Bestellen bij STAD, Johannes Vermeerstraat 29, 1071 DL Amsterdam, tel. 020-719071.
DC 121	4	2,75	X	A. brief van EO aan A. de Klerk (antwoord op DC 107 B) 9-5 B. brief van A. de Klerk aan EO, 10-5-1988
DC 122	62	15,--		boek "Er is meer liefde dan je denkt", gesprekken over homoseksualiteit door Bart Makken. Ter gelegenheid van Roze Zaterdag 1988. Gesprekken met een leerling van een homoseksuele leraar, met een ouderpaar van een homoseksueel kind, met een buurman en met een ex-partner. Leidraad bij de interviews was de stelling "Nederland schijntolerant". Uitgave De Woelrat, 1988, ISBN 90 70464 80 2. Woelrat, Postbus 3878, 1001 AR Amsterdam, 020-230270.
DC 123	265	43,50		boek "Psychologen over seksualiteit", deel 2, Probleemgebieden en hulpverlening, 15 auteurs. Het boek bespreekt de meest bekende en toegepaste methoden. Enkele voorbeelden zijn: de systemische visie, de experiëntiële benadering, de gedragstherapeutische aanpak, de visie van Reich en Lacan, de partnerrelatietherapie en de analytische aanpak. In het tweede deel wordt ingegaan op hulpverlening voor specifieke en ook actuele seksuele problemen: incest, homoseksualiteit, seksueel andere gerichtheden, K.I.D.. Het boek eindigt met twee bijdragen van meer ethisch-reflecterende aard. Lex van Naerssen schreef het hoofdstuk "Hulpverlening en seksuele subculturen", waarin jongen-man-relaties worden belicht. Uitgave Acco, Leuven, Amersfoort, 1987. ISBN 90 334 1705 7
DC 124	2	1,85	X	boekbespreking van het boek "Overexposed: Treating Sexual Perversion in America" by Sylvère Lotringer (Pantheon, N.Y., 1988; Pb, 177 pp, \$ 9,95), reviewd by Hakim Bey; engelstalig.

Bestelwijze, alleen voor de met X gemerkte stukken:
maak het bedrag over op Postbank 54.59.646 t.n.v. Vereniging Martijn, Postbus 5478, 1007 AL Amsterdam, o.v.v. het gewenste dokumentatienummer.
Let op: korting op verzend- en administratiekosten bij bestelling van meer stukken en/of exemplaren tegelijk. Zie de berekeningswijze in Persfocus mrt. 88.
Informatie: 020-448266.